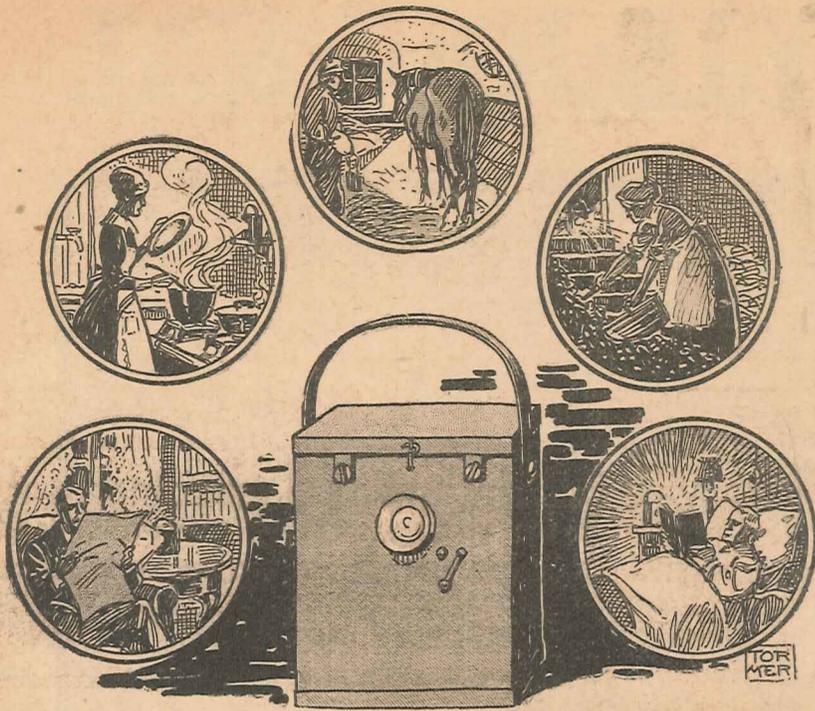

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Her er sommersol nok, Bare vi, bare vi
her er sædejord nok — haddé kjærlighet nok!

Den hjemmelagede akkumulator-haandløgt og dens bruk som læselampe, kjøkkentlampe, staldløgt, haandløgt og natlampe.

I følgende lille anvisning viser vi, hvorledes man selv og ved hjælp av ganske beskedne midler kan fremskaffe en praktisk, liten haandløgt med indbygget akkumulatorbatteri, altsaa ikke nogen „lommelampe“ som jo henter sin strøm fra et mer eller mindre hurtigt opbrukt element. Om strømkilder for og ladning av akkumulatører har vi nylig (i nr. 13) bragt en liten artikkel av samme forfatter.

Elektrisk haandløgt.

En akkumulator bestaar av to eller flere præparerte blyplater i fortyndet svovlsyre (akkumulatorsyre).

Akkumulatører kaldes ogsaa sekundære elementer i motsætning til almindelige elementer, som kaldes primære elementer, naar disse er utløpne, maa de paafylles nye kemikalier for atter at kunne virke, hvorimot akkumulatører, naar de

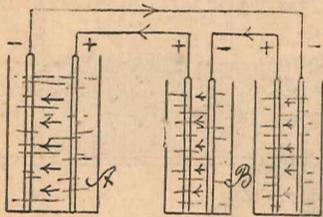

Fig. 1

er avladet, atter kan bringes op til fuld virkeevne ved at passeres av en elektrisk strøm (jevnstrøm) i kortere eller længere tid, avhengig av akkumulatørens størrelse og strømmens styrke.

Tilsynelatende opsamlers akkumulatørene elektriciteten, derav navnet akkumulator, som betyr opsamlere; der opsamlers ikke nogen elektricitet under ladningen, men der foregaar en kemisk forandring med plater og væske. Akkumulatorsyren spaltes i surstoff og vandstoff, vandstoffet følger med strømmen til den negative plate, mens surstoffet optas av den positive plate og omdannes dennes overflate til blyoverilte.

Paa fig. 1 er vist en

akkumulator bestaaende av 1 positiv og 1 negativ plate forbundet til et batteri av to ladeelementer (primære elementer). Elektricitet vil strømme fra batteriets positive (+) pol (det er en vedtal regel at si, at strømmen gaar fra - gjennom ytre strømkrets til +) til akkumulatørens positive plate, derfra gjennom syren (angit ved smaa pile) til den negative plate og derfra gjennom ledningen tilbake til batteriets negative pol for atter gjennom batteriet at begynde et nyt kredsløp; herfra stammer ordet strømkrets.

Avbrytes ladningen, og akkumulatørens poler forbindes gjennom en eller anden liten motstand, for eksempel en liten lampe, vil strømmen nu gaa i motsatt retning av hvad den gjorde under ladningen; dette kan let ses ved hjælp av et galvanometer eller et litet lommekompass, som holdes over traaden under haade ladning og avladning, naalen vil sbaa i motsatt retning.

Der skal alltid være nogen motstand mellem akkumulatørens poler; disse må aldrig forbindes til hverandre direkte, for dette er en kortslutning og kan ødelægge akkumulatørene. Derfor må en akkumulator aldrig prøves ved at la ledningerne gnistre, saaledes som ofte gjøres med primære elementer.

Den positive plate er den viktigste, men ved at se paa fig. 1 vil man se, at bare den ene side av den positive plate er aktiv i dette tilfælde. Man vil altsaa kunne faa større virkning ved at sætte en negativ plate paa hver side av den positive plate, saaledes at begge sider av denne utnyttes; akkumulatører har derfor som regel et ulike antal plater 3-5-7, hvorav alltid en negativ mer end positive.

Almindelig blyplate kan anvendes til akkumulatorplater, men det vil da ta meget lang tid (ladning og avladning), for platernes overflate er omdannet (formeret) saaledes, at akkumulatøren kan opta en større ladning. Platerne præpareres derfor, saaledes at de hurtigt kan opnaa fuld ydsevne; dette gjøres

ved at fremstille platerne som blygitre, i hvis huller anbringes blyilte, mønjer, til positiv, sølverglød eller utfældet bly til negativ.

De første spørsmål, som vil reise sig med hensyn til akkumulatører, er: „Hvor sterk strøm (hvor mange ampères) kan den lades med?“ samt „Hvor lang tid vil den være istand til at avgi strøm efter at være ladet?“ Til begge spørsmål maa der svares, at det kan avhænge av arbeidets utførelse, materialernes renhet, formering etc., men følgende maal kan omtrent passe: For hver 100 cm² positiv overflate kan regnes med en avladedestrom paa 0,5 amp. og en kapacitet paa 3,5 à 4 amp. timer. Har en akkumulator for eksempel 5 plater (3 negative og 2 positive) av en størrelse 10x20 cm, vil den ha en positiv overflate lik med 10x20x2=800 cm², derfor en maksimal avladning paa 4 ampères og en kapacitet paa ca. 30 amp.-timer. Den kan altsaa avlades med 4 ampères i ca. 7,5 timer, 3 amp. i 10 timer, 2 amp. i ca. 15 timer og 1 amp. i 30 timer. I praksis viser det sig, at for liten avladedestrom faas større kapacitet; med 2 eller 1 amp. vil man kanskje faa 16 og 35 timer.

Ladestrommen maa ikke overstige 4 amp., brukes mindre, er det bedre for akkumulatøren, men det tar selvfølgelig tilsvarende længer tid med ladningen.

Til en elektrisk haandløgt kan passende anvendes 2 akkumulatører, som hver har 2 negative og 1 positiv plate; benyttes en platestørrelse av 6x9 cm, vil hver positiv plate ha en overflate paa 6x9x2=108 cm² og kan altsaa avlades med en strømsstyrke paa 0,5 amp. i 8 à 9 timer, hvilket er rikelig. Kan man nøie sig med mindre lys, for eksempel benytte en lampe paa bare 0,25 a 0,3 amp., da kan anvendes en platestørrelse av 3x6 cm.

Et andet spørsmål er cellerne, hvori platerne skal anbringes. Disse kan være av blyplate (med indvendige glasplater som isolation), ebonit, celluloid eller

eller smaa lapper (F); de skal ha en saadan længde, at de omtrent naar ut til glasvæggen.

Ellerat platerne er rettet, bores de fulde av smaa huller. Størrelsen av disse kan variere mellem 2 og 5 mm i diameter. Kanterne av hullerne skjæres bort med et forsænkingsbor eller med spidsen av en kniv, saaledes som vist, meget forstørret, paa fig. 3.

Platerne kan nu fylles med fylde-masse. Men her maa man erindre, at de dele, som benyttes, blyilte og svovlsyre, er giftige; men har man ingen aapne saar paa henderne og ikke slikker fingrene i munden (eller tar paa noget spiselig under arbeidet og efter dette vasker sig godt, er der ingen fare forbundet med dette arbejde. Noget andet er det, naar folk i aarevis arbeider med disse stoffer; det samme gjelder for arbeide i almindelig bly.

Til de positive plater anvendes rønmønje. Der findes et rødt pulver, som anvendes til maling, som kaldes haade for mønje og jernmønje; men dette kan ikke brukes, det skal være blymønje. Dette blandes med fortyndet svovlsyre av ca. 25° Baumé (vegtfylde

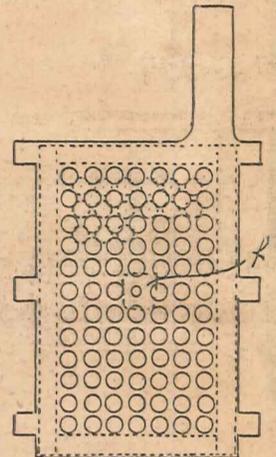

Fig. 4

1,21); man benytter en flat træpinde til at ælte det sammen med, til det har en konsistens som blott kit. Til de negative beredes fylde-massen paa samme maate, bare her anvendes sølverglød istedetfor mønje.

Blygitrene lægges nu en av gangen paa en glasplate, og med en flat træpinde trykkes fylde-massen med i hullerne fra begge sider. Litt ekstra masse lægges paa siderne, og hver plate presses mellem et par glatte træstykker. Efter presningen skrapes den overflø-dige fylde-masse av, platerne omvikles en av gangen med klatpapir, dyppes i fortyndet svovlsyre (25°), presses endnu en gang og henlægges med papiret paa til tørring i nogen dage.

For at kunne bestemme styrken av svovlsyreblandinger (her gjelder den gamle regel „syre til vand“ og bare litt av gangen og rør ofte med en glasrørmel, — aldrig vand til syre, saa sprøier det op i ansigtet) benyttes en flytevegt; men da en amatørs laboratorium sjelden omfatter et saadant apparat, kan følgende blandingsforhold benyttes:

100 rumdele koncentreret svovlsyre og 312 rumdele vand svarer omtrent til 21° Baumé (vegtfylde 1,17); dette er almindelig akkumulatorsyre, som kan kjøpes færdig.

100 rumdele koncentreret svovlsyre og 230 rumdele vand svarer til 25° Baumé (vegtfylde 1,21). Vandet skal helst være destillert eller i det mindste kokt og derefter avkjølet; men almindelig drikkevand kan benyttes, naar det bare ikke er for jernholdig.

(Forts.)

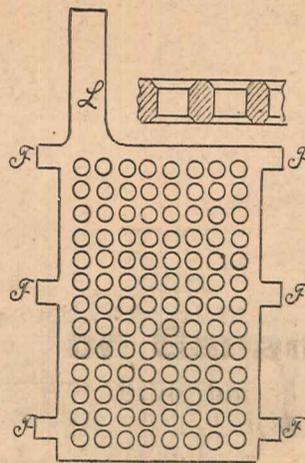
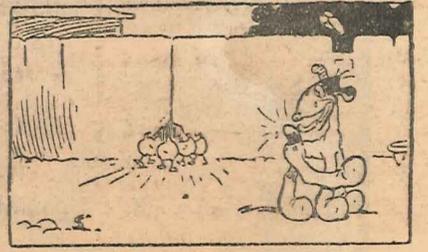
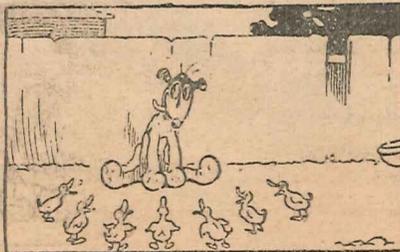
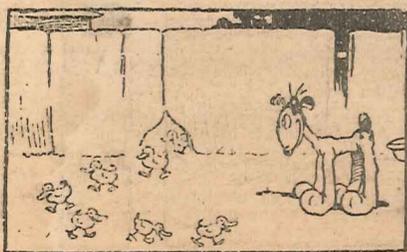

Fig. 3

glas. Bly er for tungt i dette øiemed, ebonit er dyrt og skjørt, men fuldstændig tæt, celluloidkasser er meget gode, de er sterke, og man kan selv fremstille dem av celluloidplate (er meget brandfarlig), som limes sammen med en opløsning av celluloid i iseddikesyre; men det er vanskelig for en amatør at faa dem tætte i bunden. Tilbake blir altsaa bare glas; kan det ikke faaes i netop den størrelse, som passer til ovenomtalte plater, maa platestørrelsen ændres litt efter glassene. En passende størrelse er 12x8x3 cm indvendig maal.

De negative plater hugges eller klippes ut av en 3 mm. blyplate; til de positive benyttes ca. 4 mm blyplate. Oven-til maa platerne ende i en lap (L, se fig. 3), og langs de lodrette kanter maa der paa hver kant være 3 fremspring

Hvorledes selv en klokke hund kan bli narret.

Den kloke hund var ute for at gaa morgentur, da den saa en hel række andunger marsjere ut gjennom et hull i gjærdet.

„Nei, hvor dere vil hyle naar dere ikke kan komme hjem til Deres mor igjen.“ lo den kloke hund og satte sig ertende ned og spærret hullet i gjærdet.

Og ganske riktig: Alle andungerne begynte at pipe, men det horte andemor inde bak gjærdet, og saa tok hun et kraftig nap i den kloke hunds halestump.

Der kan man se, man skal alltid være en smule varsom, naar man har tilbøielighet til erting, man kan nemlig godt komme galt fra det. Den kloke hunds halestump var hovnet op, saa kraftig hadde andemor knepet til.

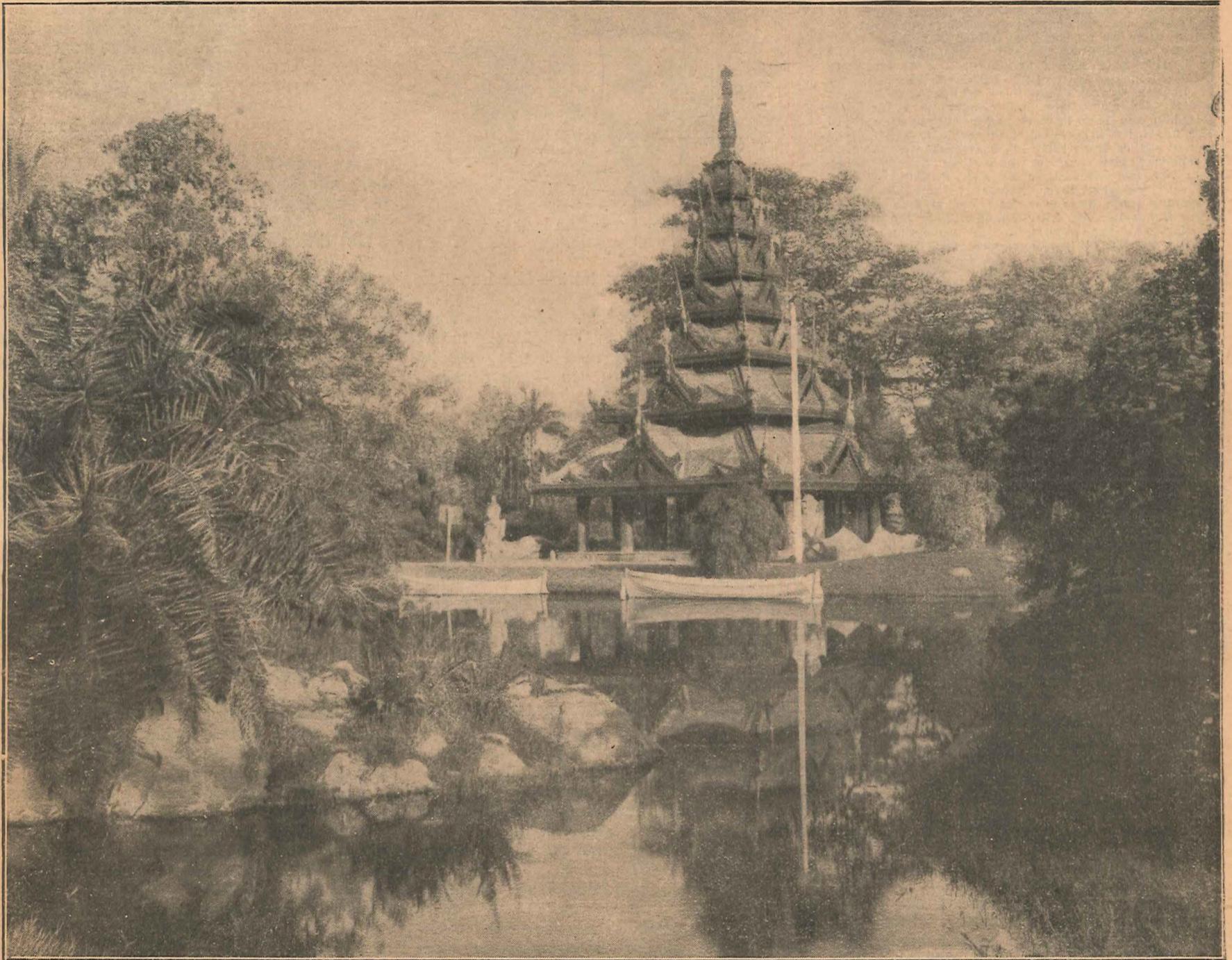
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 17

25. april 1918.

42. Aarg.

Fra de vakre parker i Indiens hovedstad.

„Edens have“ i Kalkutta

(Til ovenstaaende billede.)

Faar man ikke den tanke, naar man betragter al denne tropiske planterigdom, disse palmer og akacier og euforbier som speiler sine viftende blade i sjøens stille vande, at saadan maa den rigtige Edens have fra Bibelen ha set ut? I hvert fald er det vel vanskelig at drømme sig et vakrere jordisk paradisk end denne park i Indiens hovedstad, Kalkutta. Alverdens vidunderligste vekster myldrer frem av naturens frugtbare skjød, og luften er mættet med en duftende sødme fra tusener og atter tusener av honningfyldte blomster. Og midt i denne urskogtætte have faar man saa pludselig oie paa en hindupagode og et par gravalvorlige buddhafigurer. Hvor de tar sig mystiske og fantastiske ut her midt mellem de levende blomster og trær! De drar uvilkaarlig fantasien bort til fjerne, underlige eventyrriker. Og hvis man ikke hadde de blankmalte, hvitskinnende lystbaater liggende i

dammen, vilde man rent glemme, at alt dette herer nutiden til og er et led i englændernes bestræbelser for at gjøre sine besiddelser i Osten rikere paa skjønhed og lykkeligere at leve i.

Den anden.

Av

Charles Garvice.

Autoriseret oversættelse.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregående kapitler.)

Kitty er datter av De Courcy Norton, en vakker og elegant mand i Londons bohemeliv. Levison foreslaar for hendes far at la Kitty ta et engagement ved teatret, da hun har store betingelser for at gjøre lykke. Men Norton avslaar bestemt at la Kitty bli skuespillerinde. Ved en utstilling faar Kitty se en ung pike som har en saa slaaende likhet med hende selv, at hun

gjærne vil snakke til hende. Da den fremmede, som er ifølge med en herre, mister sit lommeterklæ, skynder Kitty sig at ta det op for at levere det tilbake, men de to er da forsvundet og hun gaar videre for at finde dem igjen. Hun finder dem ikke, men blir i trængselen puffet, saa hun vilde ha faldt, hvis ikke en ung mand hadde støttet hende. Da Lashmore hører at hun er kommet bort fra sin pike, forlater han hende ikke før hun har faat oie paa Agnes Evangeline og gaar fra ham. Da hun er borte finder Lashmore det lommeterklæ, som Kitty hadde taet op, og læser navnet Eva Lyndhurst i et hjørne. Lashmore er søn av en greve og opvokset i rigdom og luksus, men da den gamle greve døde, viste det sig at han ikke lovformelig hadde egtet sin hustru, og følgelig var Harry, sønnen, ikke arving til hverken titel eller gods. Dette slag er forfærdelig for den unge mand, og han føler sig utstøtt som en paria. Hans fars gamle kjeldermester fortæller ham, at han har faat et brev fra Sir Talbot Lyndhurst med forespørsel om Lashmore. Sir Talbot er en gammel ven av faren, men Lashmore ber Forbes skrive, at han ikke kjender den unge mands adresse. Saa tar han op lommeterklædet og ser paa navnet. Eva Lyndhurst gaar fra sin fars slot til landsbyen, da hendes hunde kommer i slagsmaal med en fremmed hund og hun staar i fare for at bli bitt, fordi hun vil skille dem ad. Lashmore, der tilfeldig er kommet til egnen, skiller hundene ad og blir bitt i haanden. Sir Talbot kommer til og ber ham følge med hjem forat faa haanden forbundet. Lashmore tror selv-

følgelig det er Eva, som han har truffet paa utstillingen, og er forbauset over at hun ikke viser mindste tegn paa gjenkjendelse. Sir Talbot vet ikke at Lashmore er hans vens søn, men har indbudt hans fætter Lord Herndale, som har arvet titel og gods efter Lashmores far. Lashmore faar endnu engang anledning til at redde Eva, da hun falder i vandet ved at rækverket paa en bro gaar istykker. Hun besvimer, og han kalder hende ved de kjæreste navne, da han kommer til at tænke paa sin stilling og pludselig blir formel. Kitty kan imidlertid ikke glemme sin oplevelse paa utstillingen og den unge dame som lignet hende selv. Hun spør sin far om de ikke har nogen slegtninge, men han undgaar hendes spørsmål og sier bare at de er av god familie. Efter en sygdom blir Kitty sendt paa landet til Mrs. Bickers for at komme sig. Hun spaserer i skogen og faar se Lashmore sammen med Eva Lyndhurst. Mrs. Bickers fortæller hende en mængde om Sir Talbot og hans datter. Evas kammerpike Selina kommer ofte til Mrs. Bickers og snakker da alltid om sit herskap. Hun fortæller ogsaa at en av Evas kjoler har faat flekker og spør om Kitty vil kjøpe den. Men Kitty har ikke raad. Hun gaar igjen i skogen og faar se Lashmore trække Eva op av vandet. Lashmore reiser tilbake til London og blir tilbudt en stilling som besyrer hos en Mr. Coke, som har eiendomme i Argentina. Men han kan ikke la være endnu engang at reise til The Court for at se Eva. Han ser Kitty i skogen og tror at det er Eva. Kitty tar ham snakke og føler sig forunderlig glad over at høre hans kjærlighetsord. Hun har faat Evas kjole av Mrs. Bickers, og betalt av sin kjærlighet, lover hun at komme til ham i Argentina, uten at opplyse ham om at hun ikke er Eva. Han reiser, og Kitty kommer hjem for at finde sin far syk. Om aftenen, da alle vennerne er samlet for at feire Kittys hjemkomst, dor han pludselig. Lord Herndale kommer til The Court og bestemmer sig til at vinde Eva. Hendes far er glad over utsigten til at faa en rik svigersøn og haaber paa at kunne ordne sine økonomiske vanskeligheter. Kitty er uten midler, og hendes venner kommer sammen for at drøfte hvad der kan gjøres for hende. Men Kitty avslaar enhver hjelp og tar en plads som selskapsdame hos en dame som skal reise til Buenos Ayres. Med den største forbauselse ser hun paa kartet, at Guirapata, hvor Lashmore befinner sig, er like i nærheten. Lord Herndale prøver forgjeves at gjøre indtrykk paa Eva, men hun trekker sig helt tilbake fra ham. Da forsøker han at faa hendes far i sin magt ved spekulationer. Det synes at gaa bedre, og ved hjelp av en viss Mac Donald, som er i kompani med Levison, kjøper han endel aktier for Sir Talbots regning.

Imidlertid er Kitty kommet til Buenos Ayres og reiser med Mrs. Vanstone til hendes brors farm, som er en prægtig eiendom, hvor der føres et selskabelig liv. Om aftenen deltar hun i dansen og har Evas kjole paa sig. Pludselig møter hun Lashmore i haven. Efter at ha forklart ham hvorledes hun er kommet til egnen, overtaler han hende til at gifte sig med ham om fjorten dage. Kitty tor ikke si at hun ikke er Eva, som han tror, og følger med ham til hans hjem.

Kitty skrev under i boken og de skrev alle under; den gamle prest utfylde vielsesattesten og rakte hende den. Hun tok den mekanisk og puttet den langsomt i sin lomme. Det viste sig at der var servert forfriskninger til dem; men Lashmore kunde ikke vente — han ønsket at naa Guirapata for aftenen faldt paa.

Da Lashmore hjalp hende op i vognen, trykket han hende ind til sig og hvisket hæs av bevegelse: „Min hustru!“ Bare disse to ord. Saa kjørte de avsted igjen; hun lænet sig tilbake i hans arm, mens de kjørte over store sletter, gjennom tætte skoger og saa igjen ut paa sletterne, indtil de tilsidst kom til en frugtbar dal, som laa badet i sølskin, og her kjørte de bort til et hus med rykende skorstener og omgitt paa alle kanter av høie furutrær.

„Det er Guirapata, kjæreste,“ sa han hviskende. „Men vi stanser ikke her — vi kjører videre — huset — vort hus — ligger paa skraaningen der bak trærne.“

Men de maatte stanse, for ved porten som førte ind til farmen stod en mager mand med et klokt, godmodig ansigt.

„Mr. Coke,“ hvisket Harry. „Hvor elskværdig av ham! Han er et av de bedste mennesker man kan tænke sig.“

Mr. Coke tok av sig hatten og kom med et smil bort til vognen.

„Jeg kunde ikke la Dem komme hit til Guirapata, uten at si Dem et velkomstord, Miss — jeg mener Mrs. Lashmore,“ sa han og trykket hendes haand.

Saa vekslet han et hjertelig haandtrykk

med Lashmore og nikket og smilte bifaldende.

„Jeg haaber dere vil finde alt i orden dernede,“ sa han. „Polly — det er Deres pike Mrs. Lashmore — har gjort alt istand til Dem. Og jeg haaber at De vil komme op til farmen naar De har lyst til det.“

Lashmore trak ham litt tilside og hvisket:

Mr. Coke tok hatten av og kom med et smil bort til vognen.

„Tak, tak — mange tak! — Er hun ikke pen?“

„Det er hun!“ sa Mr. Coke. „Hun ser ogsaa snild ut. De er en lykkelig mand, Lashmore. Vær god mod hende! Og nu avsted med Dem, min ven — og Gud velsigne Dem!“

Lashmore vendte tilbake til Kitty og lo ved sig selv.

„Han bad mig om at være god mot dig!“ sa han, da hun trykket sig ind til ham.

„Tror du jeg vil være det, kjæreste?“

Huset kom nu tilsyne mellem trærne, og Kitty trak pusten dypt.

„Aa, hvor vakkert!“ mumlet hun.

Nu stod hun ved porten til sit jordiske paradisi — den stod vidt aapen for hende, hun behøvde bare at gaa ind. Der stod en gut og ventet paa at faa imot hestene, og i døren stod en rødkindet, buttet pike for at ønske dem velkommen.

„Goddag, Polly!“ sa Lashmore og nikket til hende. „her er Mrs. Lashmore, din nye frue.“

Hans stemme uttrykte jubel og fryd.

Piken betraktet Kitty med beundrende ærefrygt. Hun hadde aldrig set nogen der lignet hende, og hun tænkte paa det portræt av dronningen som hun hadde tat ut av almanakken og slaat op paa kjøkkenmuren.

„Aftensmaten er færdig, frue,“ stammet hun.

Kitty gik op paa sit værelse — det nydelige værelse med de nye møbler og snehvite mølsgardiner, med blomster paa toiletbordet og i vinduerne. Langsomt tok hun av sig sit yttertoi og hørte Lashmore tale til piken nedenunder. Endnu færdedes hun som i en drøm.

Hun gik ned igjen. Aftensmaten var færdig som Polly hadde sagt. Lashmore hadde byttet sin ridedragt med en blaa sergesdragt. Han saa virkelig, som Mrs. Vanstone hadde sagt, forbausende vakker og distingvert ut; en mand, som enhver kvinde kunde elske og være stolt av.

Han førte hende til bordenden og kysset hende.

„Velkommen hjem, kjæreste!“ sa han.

Han holdt et sammenbrettet stykke papir i haanden, og han viste hende det leende, mens hans øine lyste og hans kinder blusset av lykke.

„Hvad tror du det er, Eva?“ sa han. „Du gjetter det aldrig! Det er en kompagnonkontrakt! Nu er jeg ikke tjenende mer, men medindehaver av farmen! Sa jeg ikke, at han er det bedste menneske paa jorden? Du

vil komme til at like ham godt — man kan ikke andet. Han kan være saa skarp og skjærende som en kniv — men er allikevel saa bløthjertet som en kvinde. Før mig har han været som en far, og jeg føler mig som hans søn. — Du maa spise litt, kjæreste.“

Han la litt paa hendes tallerken og skjænkete i et glas vin til hende og benyttet naturligvis ogsaa leiligheten til at ta hende i sine arme.

„Tror du, du vil komme til at like dette sted?“ spurte han. „Tror du, du vil føle dig lykkelig her, langt fra det gamle land og — alle dine venner?“ Han saa ængstelig spørrende paa hende. „Tro ikke at jeg ikke fuldt vet hvor meget du har opgit for min skyld, og at jeg bare kan gjengjælde det ved at gjøre dig lykkelig.“

Hun løftet sine øine og saa paa ham med et næsten bedende blik.

„Jeg har ikke opgit noget,“ sa hun. „Jeg har ikke bragt noget offer. Jeg er — ja, jeg er lykkeligere end jeg fortjener at være.“

De sidste ord sa hun mer til sig selv end til ham.

Han lo, men hans øine lyste.

„Det er nu din maate at fremstille det paa,“ sa han. „Du taler som en engel. Du er en god engel! Men jeg har været ræd for at du kanske kan komme til at føle dig ensom, der er ikke andre kvinder her end Polly —“

Hun snappet efter veiret.

„Jeg kommer ikke til at føle mig ensom. Jeg bryr mig ikke om nogen — bare om — dig.“

Hun henaandet dette ord med en saadan inderlighet og varme, at han et øieblik saa paa hende i taushet.

„Min hustru,“ hvisket han.

Der var en saadan stollhet, ømhet og uindskrænket tillid i hans stemme, at Kitty følte sig overvældet.

Et øieblik kjæmpet hun med sin voldsomme bevegelse, saa skjulte hun ansigtet i sine hænder og brast i graat. Han skyndte sig bort til hende og la armene om hende.

„Men, kjæreste, kjæreste —“ mumlet han, fuld av angst og bekymring. „Hvad er det? Hvad er der iveien? Si mig det, Eva. Aa, min elskede, hvorfor graater du? Er det offer du har bragt for stort? Angrer du paa det?“

Hans ansigt var ganske hvitt og hans stemme dirret. Hun skjulte sit ansigt ved hans bryst, som om hun saaledes vilde tvinge sine taarer tilbake; hendes smaa hænder tok fat i hans jakkekrave og klemte sig saa fast der, som et druknende menneske klynger sig til en klippe, og hendes stemme lød sagte og avbrutt mellem hendes hulken:

„Jeg bringer ikke noget offer — jeg opgir ikke noget. Jeg er ond, ond og slet! — Aa, jeg kan ikke si dig det — skjønt jeg burde, burde gjøre det! Men jeg elsker dig — det er min kjærlighet, der gjør mig ond og egenkjærlig. Hvis du visste — hvis du visste — men jeg kan ikke si dig det! Det vilde dræpe mig! Jeg kan ikke holde ut at se dig forandret — at du skal bli anderledes overfor mig — jeg vilde dø. Ja, jeg vilde dø av sorg.“

Han trodde at det bare var hysteri. Han var kommet saa pludselig og uventet til Connita, hun hadde hat en lang reise — og saa sindsbevægelsen ved vielsen — ankomsten til det ensomme sted — det hadde været for meget for hendes nerver — og kanske saadanne anfald var almindelig for nygifte fruer. Han beroliget hende, kysset hende, klappet blidt hendes haar, trak hende ned paa sit knæ og mumlet ømme, opmuntrende ord:

„Naturligvis blir du overvældet av tanken paa alt hvad du har mistet, min kjære, stakkars pike,“ sa han. „Det er bare naturligt. Det har jeg ogsaa ventet. Du har forlatt England, din far, rigdom, rang — og git dig til en mand som du knapt kjender — naa ja, det er bare naturligt. Men kjærestē, du vet at jeg elsker dig, at jeg vil gi mil liv for at gjøre dig lykkelig. Og du elsker mig — en bitte, liten smule, ikke sandt?“

XVIII.

Forsent.

Hun slynget sine arme endnu fastere om hans hals og hun trykket sit ansigt endnu tettere ind til hans.

„Ja, ja, jeg elsker dig, jeg elsker dig! Derfor er det jo, at jeg er saa svak og ond — jeg kan ikke fortælle dig —“ hun løftet pludselig sit hode og saa paa ham med ængstelige øine, fulde av den inderligste kjærlighet — „Harry —“

„Vet du at det er første gang du kalder mig saaledes?“ sa han med en tvungen latter. Han maatte forsøke paa at faa hende til at le, forsøke paa at faa hende i bedre humør. Harry! Jeg visste ikke at det navn lod saa vakkert. Jeg liker at høre dig si det. Kald mig det igjen, kjæreste — men hvad er det, du vil si?“

Hun saa forbi ham et øieblik, saa vendte hun igjen sine øine mot ham som om hun søkte hans for at be om barmhjertighet, for i dem at læse forsikringen om hans kjærlighet og tilgivelse.

„Hvis —“ vedblev hun som om det kastet hende anstrengelse at tale — „hvis du en dag opdager at jeg — at jeg ikke er saa god som du tror — at jeg ikke har opgit alt det som du tror —“

„Om jeg saa fremdeles vil elske dig?“ avbrøt han hende leende. „Javist, javist!“

Hun foldet sine hænder bak hans nakke; hun trak et dypt aandedrag, og hendes øine lukket sig; men saa var det som om hun tvang sig til at tale igjen, og hendes øine søkte hans med en feberagtig smertelig iver.

„Men hvis — jeg vil gjerne vite hvor høit du elsker mig. Man sier at naar man elsker av hele sit hjerte, kan man tilgi alt.“

„Jeg er villig til at tilgi alt, Eva,“ sa han med en latter og forsøkte paa at forestille sig en eller anden ubetydelig, barnagtig forseelse. „Prøv mig!“

„Jeg er — jeg er —“ gispethun. „Jeg har gjort forsøk paa at fortælle dig det, men jeg kan ikke! — Hvis du opdager at jeg har bedraget dig, at jeg — at jeg ikke er den, jeg synes at være — vil du saa fremdeles elske mig? Aa, le ikke — hvis du visste — hvis du visste —“

Hans ansigt blev pludselig alvorlig; der kom et uttryk av ængstelse, skuffelse og tvil.

„Vil du si mig at — at du engang har holdt av en anden mand?“ sa han hæst. „Vedbli, kjæreste. Vær ikke ræd. Er det længe siden — før vi møttes den aften, du nok husker — paa utstillingen? Var det en av grundene til at du, da vi møttes paa Ripley Court, slet ikke vilde hentyde til vort tidligere møte? Var han — eksisterte han endnu den gang?“

Hun skjalv i hans arme, da han nævnte Ripley Court, for hans ord fremkaldte min-

derne om Eva Lyndhurst og om alt hvad der hadde hændt mellem dem — og hendes hjerte snørte sig sammen av skinsyke.

„Nei, nei!“ sa hun. „Jeg har aldrig elsket nogen anden end dig — aldrig — aldrig —“

Hans ansigt opklartes, han utstøtte et utrop, og hans arme sluttet sig sammen om hende, saa hun næsten ikke kunde puste.

„Gud være lovet!“ sa han hæst. „Jeg vilde naturligvis ha baaret det. Jeg vet at du elsker mig og bare mig, men det vilde

andre. Vil du være tilfreds med det, Eva?“

Hun trak et dypt aandedrag.

„Ja, ja,“ hvisket hun, „jeg vil være mer end tilfreds. Jeg ønsker bare at være alene, ganske alene med dig. Jeg vil aldrig ønske at reise herfra. Aa, la mig ikke komme bort herfra; jeg vil være lykkelig her, naar jeg er sammen med dig. Bry dig ikke om mine dumme ord, Harry. Hvis du elsker mig, saa la os glemme fortiden. Tal aldrig, aldrig mer om det! La os begynde vort liv paany fra idag av!“

Hendes læber søkte hans. Hun hadde bukket under for den store fristelse — tilstaelsens øieblik var svundet.

Hun gikk op paa sit værelse og besluttet ikke længer at kjæmpe med skjæbnen — bare en eneste gang endnu stred hun en srid med sin gode endel, mens hun begravet ansigtet i puterne og kvalte en hulken. Hun hørte sin mands skritt paa trappen.

Det var forsent til anger, forsent til tilstaelse.

XIX.

Oven Osborne.

I begyndelsen av Londonersæsonen flyttet Sir Talbot med Eva til deres hus i Gordon Gardens. Eva hadde ikke været rigtig frisk og trængte til forandring, og det var Lord Herndale der hadde foreslaaet at de skulde komme til byen. Hans besøk paa Ripley Court var blit meget langt, og nu var han i London og bodde i de smaa, rolige værelser i Verron Street, men hadde opgit sin adresse til klubben.

Sir Talbot hadde forandret sig meget i den senere tid. Han hadde aldrig været særlig livlig eller sorgløs, men nu var han blit urolig, græten og utaalmodig i sin tale og hele maate at være paa. Som regel tar de fødte spillere sit held med en viss sindsro; det er amatørspillere og spekulanter der mister hodet og blir nervøse, eftersom det gaar op og ned. Sir Talbots første spekulation hadde vist sig heldig, fordi Lord Herndale hadde utfylt den vindende parts kontrakt med Sir Talbots navn.

Til uheld for alle begyndende spillere vinder de gjerne i første spil — og fristet av den gode lykke vedblir de. De tusen pund, han vandt, vækket spillelysten i Sir Talbot og gjorde ham ivrig og begjærlig, og da Herndale — lur som han var — tilraadde ham forsigtighet, kaldte Sir Talbot ham ængstelig og forsagt og blev først rigtig ivrig efterat vove alt.

I begyndelsen lot Herndale sit offer vinde forskjellige summer med en kelle lap — for at gi saken et præg av soliditet og egthet, og Sir Talbot som blev mer og mer ivrig, begyndte at prøve paa egen haand. Da han slet ikke kjendte noget til børspekulationer og lignende, er det unødvendig at si at han tapte, og at han igjen overgav sig til Herndale, som han stolte fuldt ut paa.

Saa fulgte der en række forhandlinger, av hvilke Sir Talbot ikke forstod det

Neue fotogr. Ges., Berlin.

Satyren over sig.

Efter Gotthards Sonnenfelds statuette. Man har høit saa meget fortælle om Pansfloiten og de guddommejige toner der kan avløkkes den, og man er vant til at tro, at alle de smaa skogtrold, som gaar under navn av satyrer eller fauner, er født virtuoser paa dette instrument. At det ikke forholder sig saaledes, gir ovenstaaende Lillede et tydelig indtryk av. Skulde man domme efter denne lille Pans bekymrede ansigt, maa det endog være meget vanskelig at benytte en saadan rørfloite.

ha været en frygtelig tanke for mig, at du nogensinde hadde været glad i en anden mand, at du kanske hadde latt ham kysse dig saaledes — saaledes — saaledes! — Og saa endte det altsammen bare med røk og der var slet ikke ild i det. Tør dine øine, kjæreste. Er du ræd for at jeg ikke skal kunne gjøre dig lykkelig, at du ikke vil bli istand til at holde ut dette nye, fremmede liv her alene med mig? Naa ja, det undrer mig ikke. Men, kjæreste, det er alt hvad jeg har at tilby dig. Vi maa bli her. Jeg kan ikke reise tilbake til England — av de grunde, jeg fortalte dig i Deerbroom.“

Hun klynget sig tettere ind til ham. Hans fuldkomne kjærlighet, hans uindskrænkede tillid jaget bort ønsket om tilstaelse.

„Vi maa bli her og være alt for hver-

Hun klynget sig tettere ind til ham.

mindste, og skjønt han nu og da tok imot nogen større eller mindre summer av Herndale, visste han slet ikke hvorledes hans saker stod og for hvor store summer han var ansvarlig; men han trøstet sig med den tanke, at Herndale var indblandet i saken og at de nok begge vilde gaa av med gevinsten tilsidst. Men al denne spænding tok paa ham, og det la naturligvis Eva merke til. Nu hadde Herndale uttrykkelig forlangt, at Miss Lyndhurst ikke skulde vite noget om at hendes far hadde begyndt at spekulere, og derfor kunde Sir Talbot ikke lette sit sind ved at fortælle hende om det.

Lord Herndale var næsten hver dag i Gordon Gardens, og han gjorde kur til Eva likesaa klokt og listig som han ledet hendes fars spekulationer. Han gjorde sig umake for ikke at skræmme hende ved overdreven opmerksomhet; han syntes alltid at være ved haanden, saasomt der var noget der foregik, og han var alltid villig til at følge med hende og Sir Talbot overalt hvor de gik hen; han bar hendes vifte, hendes teaterhætte, hendes kikkert. Han valgte bøker til dem fra biblioteket, tok de bedste pladser til dem i teatret, operaen og til konserter; han var næsten alltid tilstede ved de baller og selskaper, hvori Eva deltok, og det lyktes ham alltid at faa sin rikelige del av dansene. Han hadde sagt at han ikke hadde selskabelige talenter, men han danset glimrende, og naar Eva valset med ham, glemte hun næsten at hun engang ikke hadde kunnet like ham og hat mistillid til ham.

En uskyldig, uerfaren, ung pike, som er født paa landet, har alltid vanskelig for at danne sig nogen fyldestgjørende mening om en mand, og Herndale hadde spillet sine kort saa godt og passet saa nøie paa sig selv, at Eva virkelig hadde begyndt at tænke, at hun hadde gjort ham uret, og naar hun husket paa hans grusomhet mot Tim, fandt hun nogen undskyldning i den kjendsgjerning, at han var blit rent ute av sig av angst for hende. Kort sagt, hun var begyndt at venne sig til ham, hvilket hadde været hans hensigt at hun skulde gjøre, og han voglet sig vel for at skræmme hende ved at vise hende den lidenskap der brændte i ham — nu mer end nogensinde.

Eva var meget borte, for tante Lucy var i byen og vilde gjerne ha sin niece med sig i selskaper. Om end tante Lorchester ikke var den klokeste kvinde i London, saa var hun visselig den søtteste og elskeligste og meget avholdt; der er megen klokskap i denne verden, men forholdsvis mangel paa godhet og elskværdighet. Hun hadde tilstrækkelig at leve av; men efter hendes død vilde hendes indtægter gaa over til en anden gren av familien, ellers vilde Sir Talbot hat mindre grund til at nære bekymringer for Evas fremtid.

Lady Lorchester hadde et pent hus i Eaton Square, som hun sjelden forlot, ikke engang i den varme sæson, og her gav hun nydelige, smaa selskaper, til hvilke de mest ansete personer kom, fordi de alltid var sikre paa at bli godt underholdt og komme sammen med interessante mennesker — meget bereiste mennesker, de nyeste digtere, de mest berømte skuespillere, den sidste „store“ forfatter — man var, kort sagt, alltid sikker paa at træffe en eller anden stjerne i Lady Lorchesters salen.

Eva pleide at le av tante Lucys forkjærlighet for berømmelser og hendes aldrig trælende begeistring over deres bedrifter; men det brydde tante Lucy sig ikke om; hun likte den unge pike godt og hun var stolt av hende. Hun yndet at ha Eva med sig, at sitte blandt mødrene og smilende være vidne til den unge pikes triumf, og det glædet hende at Lord Herndale var blit en god ven av familien. Det vilde være et glim-

rende parti for Eva. Naturligvis likte tante Lucy at stifte egteskaper; det gjør alle søte, elskværdige kvinder.

En aften kom Eva til huset i Eaton Square til en av sin tantes selskaper. Hun var alene, for Sir Talbot hadde hovedpine — hvilket betydde at han ærgret sig over et tap han hadde lidt. Hendes tante tok hende i sine arme og kysset hende, beundret hendes kjole og gjorde som sedvanlig meget væsen av hende.

„Jeg er saa glad over at du er kommet iaften, kjære Eva,“ sa hun. „For han kommer.“

Eva lo.

„Hvem er han?“ spurte hun.

„Aa — naturligvis Oven Osborne, kjære barn,“ svarte tante Lucy, som om hun var forbauset over at Eva kunde komme med et saadant spørsmål. „Jeg har hat saa meget bryderi med at faa fat paa ham. Han er en av de mest tilbakeholdne mænd og gaar ingen steder — han avslaar de aller fleste indbydelser. Jeg møtte ham forleden aften i geografisk selskap, og jeg fortalte ham om din avdøde onkels samling av spydspidser. Han kommer iaften for at se paa dem. Saa bad jeg naturligvis nogen venner med det samme — alle er saa nysgjerrige efter at se ham.“

„Men hvem er han, og hvad har han gjort?“ spurte Eva.

„Mit kjære barn!“ utbrøt tante Lucy, som om Evas uvidenhel næsten var utilgivelig. „Han er en av vore mest bereiste mænd. Han har været helt mot nord — eller er det mot syd? — høiere op end nogen anden — og han har ofte svævet i livsfære. De sier at han er den modigste mand som nogensinde har levet.“

„Det er meget sagt, tante Lucy,“ sa Eva.

„Saaledes sier man ialfald,“ svarte den gamle dame ivrig. „Han har alle slags medaljer og iblandt dem to for at ha reddet menneskers liv under usedvanlige og livsfarlige omstændigheter. Jeg forsikrer dig, det er meget sjelden at han gaar til nogen — saa man kan nok være stolt av at han kommer — han er ogsaa meget reservert og kort for hodet. — Aa, godaften, kjære Lady Meuntjov! Har jeg fortalt Dem, at Oven Osborne kommer iaften?“

Eva gik bort til nogen bekjendte i den anden ende av værelset, og snakket livlig med dem, da hun pludselig la merke til at talen stanset, hvilket — det visste hun av erfaring — betydde at aftenens berømmthet var kommet. Hun vendte hodet om mot døren, og saa en høi, en meget høi mand staa der og tale med hendes tante, som tok mot ham med stor hjertelighet. Det var en vakker, kraftig bygget mand med et solbrændt ansigt og øjne som saa forbausende blaa ut i de solbrændte omgivelser. Han hadde et tæt, kortklippet skjæg, og der var noget i hans skarpt markerte ansigt, i hans rolige, klare blik, i hele hans selvbevisste holdning, der adskilte ham fra alle de andre tilstedeværende herrer, som syntes ubetydelige i sammenligning med ham. Eva syntes han saa ut som om han allerede kjedet sig, og han saa mot døren, gjennom hvilken han var kommet, som om han hadde lyst til at forsvinde ut av den igjen.

Eva hørte sin tante si: „Samlingen er inde i det andet værelse, Mr. Osborne!“ Da Lady Lorchester førte ham derind, grep hun anledningen til at forestille ham for nogen som netop stod i nærheten. Den store berømmthet saa ut til at kjede sig endnu mer, da han gik ind i det tilstøtende værelse. Tante Lucy skyndte sig bort til Eva.

„Min kjære Eva,“ sa hun, „kom hit og vis ham spydene; jeg er ræd for at han

løper sin vei. Han er saa vanskelig — saa ivrig efter at komme avsted igjen!“

Smilende over sin tantes iver fulgte Eva hende ind i det andet værelse, der indeholdt den omtalte samling. Den fangue love vendte sig om da hun kom ind, mumlet noget og vilde gaa forbi dem, oiensynlig for at la flugten; men saa saa han igjen paa Eva, og nolte.

„Jeg er kommet for at vise Dem spydspidserne eller hvad det er,“ sa Eva. „Jeg er Lady Lorchesters niece,“ tilføiet hun, for i sin forvirring var Lady Lorchester gaat tilbake til dagligstuen, uten at ha forestillet Eva.

Den store mand saa skarpt paa hende. „Hvad vet De om dem?“ spurte han litt kort.

„Slet intet,“ svarte Eva.

Han saa fast paa hende, og der gled et smil henover hans alvorlige ansigt.

„Der er ikke noget at si om dem,“ sa han. „De er slet ikke sjeldne, man kan kjøpe de fleste av dem i Museum Street. Naa, saa De er Lady Lorchesters niece? Hvad er Deres navn? Hvorfor forestille hun os ikke for hverandre?“

„Hvad vet De om dem?“

spurte han litt kort.

Eva undertrykte sin lyst til at le og sa sit navn, og han betragtet hende opmerksomt, som om hun var en større sjeldenhet end den samling, ved hjælp av hvilken Lady Lorchester hadde fanget ham.

„La os sætte os ned,“ sa han pludselig. „Det er roligere her end inde i det andet værelse. Hvor jeg avskyr denslags sammenkomster! Hvorledes ialverden kan De finde dem morsomme?“

„Man faar anledning til at studere menneskene —“ sa Eva.

„Aa, denslags mennesker er ikke værd at studere,“ svarte han. „De ligner hverandre som erter.“

„Der er baade store og smaa erter i en belg,“ sa Eva.

„Disse er allesammen smaa,“ sa han. „Liker De virkelig at komme i saadanne selskaper som dette?“

„Ja,“ svarte Eva alvorlig — „nogen av disse mennesker — er mine venner — De maa ikke tale nedsættende om dem.“

„Beklager meget!“ sa han, men ikke særlig angerfuld. „Jeg trodde egentlig De var hævet over saadanne ting.“

„Nu sier De nok komplimenter,“ sa Eva med et smil. — „Hvorfor skulde jeg være hævet over det?“

Han lot haanden gli over sit skjæg og skottet til hende.

„Jeg dømte efter Deres ansigt,“ sa han. — „Undskyld, det var ikke min mening at saare Dem.“ tilføiet han, da Eva rødmet let. „Jeg har i mange aar vænnet mig til at dømme efter ansigter, og da faar man tilslut en viss øvelse i det — især naar ens liv avhænger av, om man kan se om det menneske man taler med har isinde at løfte vaaben mot en eller ikke.“

„Jeg er slet ikke fornærmet,“ sa Eva, „og jeg formoder De føler Dem overbevist om, at jeg hverken har tænkt at dolke eller skyte Dem.“

„Nei, jeg formoder De ikke gjør det, med-

Jeanne d'Arc tas tilfange av burgunderne ved Compiègne den 23. mai 1430. Efter maleri av Wheelwright. Fine Art Co., London.

mindre De vilde bli tvunget til at gjøre det.“

„Tak,“ sa Eva, „og vil De nu ikke fortælle mig litt om Deres reiser?“

Han trak sig tilbake næsten med et uttrykk av skræk.

„Nei, nei!“ utbrøt han. „Hvad ondt har De gjort mig, siden jeg skulde behandle Dem saa daarlig?“

„Ja, men det vilde interessere mig meget,“ sa Eva. „De har været saa mange merkelige steder og gjort saa mange vidunderlige ting —“

„Aa — hold endelig op,“ sa han med noget der lignet en stønnen. „Skuf mig ikke! Jeg ventet noget ganske andet av Dem. Det spør alle mennesker mig om. Alle synes det er deres pligt, og hvis jeg ikke kjeder dem tildøde, ser de ut som om jeg gjorde dem en ulykke. Nei, si ikke noget —“ for Eva hadde aapnet sine læber for at forsikre ham om at hun var likesaa nysgjerrig som alle andre mennesker, og at det slet ikke vilde kjede hende — „men hvis De ønsker at høre noget om hvad jeg har gjort — og jeg gir Dem mit æresord paa at det ikke er noget særlig vidunderlig — saa kom og hør mig holde et foredrag torsdag i Britisk samfund.“

„Ja tak, jeg skal nok komme,“ sa Eva.

„Jeg skal sende Dem en billet,“ sa han og skrev hendes adresse op paa sin mandsjet. „Jeg håder at holde foredrag — hader al offentlighet. Jeg kan ikke indse at jeg har gjort noget der er værd at gjøre ophevelser over. Jeg har gjort det for at more mig, og jeg vilde ha gjort det, hvis det ikke hadde moret mig. For øieblikket er jeg meget mer optat av London — av alt hvad der er at se her. Jeg er som en skolegut, der har faat ferie.“

„Jeg elsker London,“ sa Eva.

Saa begyndte de at tale om London, denne store by, der er saa belagende som en vakker, mystisk sfinks — lignende en kvinde; de utvekslet meninger, talte om Dickens'

Ingen historisk figur staar med en saadan glorie av fantasi og eventyr om sig som den franske bondepikene Jeanne d'Arc. Hun var den tarvelige, enfoldige bondepikene, som i dyp sorg over sit lands forsmædelse og ulykke tror at høre englene og den hellige jomfru kalde hende til vaaben for Frankrike. Hun blir saa begeistret, at hun formaar at rive alle med sig. Da mændene har opgit alt, er hun kvinden som gaar ind paa mændenes plads og rusker alle op til kamp og til daad. Og lykken staar hende bi. Klædt i jern, tilhest, fører hun de franske krigere til seier efter seier over englænderne, hun stormer fæstning efter fæstning, og tilsidt fører hun den uduelige og svake kong Karl den 7de til domkirken i Reims og lar ham salve og krone der. Men hendes maal var nu at faa befriet hele Frankrike fra det engelske herredømme, og hun førte tropperne mot Paris, der var besat av englændere og burgundere, som var paa englændernes side. Det var forgjæves, at hun rendte storm mot fæstningen, stormen blev avslaat, og Jeanne selv blev saaret i benet. Allerede dette skadet hendes anseelse, og man tvilte om sandheten av hendes himmelske sendelse. De andre franske hærførere støttet hende heller ikke, og kongen var hurtig faldt tilbake til sit orkesløse og vellystige driverliv. Med en liten flok tilhængere kastet Jeanne sig ind i fæstningen Compiègne, som blev beleiret av englænderne og burgunderne, vovet et utfald, men blev lat tilfange av de burgundiske tropper den 23. mai 1430. I fire måneder sat hun i et noksaa mildt fangenskap hos fyrsten av Ligny paa dennes slot „Beau revoir“. Fra den franske konges side blev der intet gjort for at befri hende, og englænderne tvang nu Ligny til at utlevere Jeanne mot en sum av 10,000 livres. Hun blev ført til Rouen, anklaget for trolddom og for „tilbedelse av djævelen“ og dømt til at brændes levende. Dommen blev vel forandret til livsvarig fangsel paa vand og brød mot at hun underskrev en erklæring, i hvilken hun avsvor alle sine paa-staaede meninger, og lovte ikke mer at anlegge mandsdragt. Men da man plaget og pintet hende i fængslet, tok hun sin erklæring tilbake, og blev derpaa, som uforbederlig kjællerske, brændt paa baalet paa Rouens torv den 30. mai 1431. Hun er senere kanonisert som helgeninde av den katolske kirke, og endnu staar hun for det franske folk som den reneste og skjønneste inkarnation av jomfruelighet, hengivenhet, tappershet og fædrelandskjærlighet.

og Thackerays London, om de prægtige parker, de gamle, historiske bygninger.

Eva talte ogsaa om sit liv paa landet, og gradvis forles samtalen, trods hans motstand, ind paa de fremmede, ukjendte land, han hadde gjennomstreift.

(Fortsættes.)

En høitidsstund.

Jeg sat paa bænken under prækestolen andægtlig, men med sorgbetyngt sind; igjennem kirkens høie ruter solen faldt klart og straalende i rummet ind.

Og lyset funkede i „skibet“s kroner og lagde guldglans over prestens skrud, mens orgelet — som paa et hav av toner — bar menighetens løvsang op til Gud.

Jeg kunde gjennem salmens brus fornemme, hvad tjenesten for hver især betød; høit over koret sleg en ensom stemme, en kvinderøst, saa skjælvende og blød.

De ord, som tiden bragte til at falme, forlenet hun nu med en skjønnhet ny; først nu forstod jeg ret den gamle salme som uttrykk for et hjertes morgengry.

Saa mørk var natten, tidt hun maatte græde, mens træt ad tvilens smale vei hun steg; men hvilken fryd, da troens rene glæde blev hendes eiendom, og mulmet veg.

Aa, denne sang! En kvindesjæls erfaring i bløte rytmer bølget mig imod.

Uventet fandt jeg her en skjønn forklaring av, hvad jeg hittil kun som drom forstod.

Nei, aldrig nogensinde vil jeg glemme hin fjerne søndag, klar og solbelyst, da jeg blev baaret av en kvindestemme høit over sorg og savn mot livets kyst.

Anders K. Olsen.

Den ensomme.

Av

Frédéric Boutet.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

Det var ut paa eftermiddagen; et uveir drev mørke skyer bortover himlen og kastet truende skygger over den grønne skog, da soldaten som fulgte landeveien kom til en aapen plads i skogens ulkant.

Han kjendte straks stedet igjen etter den beskrivelse han hadde faal av det, og han kjendte ogsaa igjen det hus han søkte ved at opdage den vildvin der dækket taket.

Før at undgaa at komme paa andre tanker skyndte han sig over den aapne plads, netop da de første tunge regndraaper faldt i veistovet, og han banket paa døren, som straks efter blev aapnet.

„Jeg vil gjerne tale med hr. Maray,“ sa han.

„Far er ikke hjemme, han er reist til byen,“ svarte en frisk, ung stemme, „men hvis De vil tale med viceindspektøren, saa ligger hans hus bare nogen faa skridt herfra.“

En ung pike stod paa dørtreskelen med en stor hund ved siden av sig; den knurret, men hun fik bragt den til taushet.

Hun saa ut til at være seksten, sytten ar. Hun var hoi og slank som hun stod der i sin graa lærretskjole; hendes friske ansigt hadde endnu barnets bløte træk, men hendes graa øine var milde, rolige og alvorlige.

Hun strøk med haanden bort de villre krøller fra sin pande.

„Jeg vilde gjerne ha talt med hr. Maray først,“ stammet soldaten.

Det var som om han var veket tilbake da han saa hende, og hun betragtet ham forundret, fordi det lot til at han var i den mest pinlige forlegenhet, hvilket passet daarlign til hans høie skikkelse, hans bestemte træk og hans ungdommelige, freidige blik.

„Hvis jeg kunde komme igjen,“ sa han sagte hen for sig selv, „men det er mig umulig; jeg skal avsted med toget igjen endnu iaften. — Forresten er det til Dem —“ sa han litt høiere — „det er til Dem jeg skal si —“

Han hadde knapt uttalt de sidste ord, før regnet styrtet ned i strømme.

Den unge pike bad ham derfor om at komme indenfor, lukket døren efter dem, og nu stod de overfor hverandre i den store, halvmørke stue.

Han lette efter en indledning, men innsaa tilsidst at han maatte ha det sagt og begynte derfor:

„Jeg ser at De ikke vet — jeg trodde at De kanskje allerede hadde faat vite det. — Jeg vilde helst ha meddelt Deres far det, men jeg maa avsted igjen med det samme, og jeg maa holde et løfte jeg har git. — Jeg kommer fra fronten, som De vel kan tænke Dem. Mit navn er Jean Vaultier, og jeg har været ven av en De kjender — ja, en De kjendte — Paul Tellier — han er blitt farlig saaref — meget farlig —“

„Aa, Gud —“ utbrøt hun — „han er da ikke —? Si mig sandheten!“

Han svarte ikke, men han hadde en følelse av at hun forstod ham.

Han var selv bestyrtet over at han saa hurtig og uten omsvøp var kommet frem med denne sørgelige meddelelse, som han hadde bestemt sig til at fremstille med den størst mulige varsomhet.

Da han endelig vovet at se op paa den unge pike, stod hun likblek foran ham, og taarerne trillet nedover hendes kinder, men til hans overraskelse viste hun ikke den

nedslaaende fortvilelse, han hadde været saa ræd for.

Med ganske lav stemme vedblev han: „Jeg lovte ham, at hvis ulykken skulde hende, vilde jeg bringe nogen av hans ting hit — som erindring. — Her er de —“

Han la en liten, sort pakke paa bordet som stod mellem dem.

„Aa, Gud! Aa, Gud! Den slakkars Louise! Aa, for en ulykke!“ mumlet den unge pike.

„Louise? — Men er det da ikke Dem? Er ikke De Pauls forlovede?“

„Nei, nei,“ utbrøt hun gysende av en ubevisst angst. „Louise er min søster. — Hun er tyve ar. De forlovet sig før krigen. Jeg var fjorten ar dengang. — Aa, min slakkars søster Louise! — Hun var saa glad i ham! — I de sidste dage har hun været urolig; det er saa længe siden hun fik brev fra ham. — Hun er netop reist til byen med far for at forsøke at faa vite noget —“

„Er det kanskje Dem som heter Emilie?“ spurte soldaten forlegen. „Han har talt til mig om Dem — men jeg trodde at De var en liten pike endnu —“

„Ja, jeg er Emilie,“ svarte hun.

De stod et øieblik lause, saa sa han, idet han pekte paa den sorte pakke:

„Den der er til Deres søster. Han hadde forklart mig de ting jeg skulde ta, hvis der hendte en ulykke, og bringe dem hit. Han faldt ved siden av mig, stendød med det samme. — Saasomt jeg kunde indløste jeg mit løfte. — Tellier var min bedste ven i alle de maaneder vi var sammen. — Da han tok det løfte av mig at jeg skulde reise hit, lovte han mig at han vilde gjøre det samme for mig, hvis jeg faldt. — Men det var jo ikke umaken værd at love mig noget saadant —“

„Hvorfor ikke?“ spurte Emilie og saa op paa ham.

„Hvorfor?“ gjentok han med en litt tvungen latter. „Fordi jeg staa ganske alene i verden, skal jeg si Dem. Jeg har hverken forældre eller en kjæreste — eller nogen som helst anden som bryr sig om mig. Jeg er, kort sagt, ganske alene. — Men De kan tro at der er øieblikke derute, da det er haardt nok at tænke paa det. — Men jeg staa her og fortæller Dem ting, som aldeles ikke kan interessere Dem —“

Mildt og venlig sa hun, at det netop interesserte hende.

Soldaten nølte litt, men kunde ikke la være at spørre med halvhøi stemme:

„Og De da? — Har De en kjæreste derute?“

Hun blev blussende rød og rystet paa hodet.

Saa laug de igjen, mens en ubevisst mild stemning gjennemstrømmet dem, samtidig med at de med bedrøvede miner betragtet pakken med de beskedne, smaa erindringer som laa paa bordet.

Soldaten tænkte uvilkaarlig paa døden, som hadde været ham paa saa nært hold, og han blev besjælet av et mægtlig ønske om at leve og elske en ung, slank pike med kastanjebrunt haar som hende, der stod foran ham. Han turde imidlertid ikke si hvad han tænkte, men sa bare:

„Nu maa jeg gaa. Men der er noget jeg gjerne først vil spørre Dem om. Vil De gi mig lov til at si til en kammerat, at han, hvis der hænder mig noget, kan sende Dem nogen ting, som jeg gjerne vil De skal ta imot som erindring? — Vil De være lei over at gjøre det?“

Hun saa paa ham med et uttrykk av dyp sindsbevægelse og inderlig medlidenhet og svarte med litt skjælvende stemme:

„De kommer sikkert tilbake. — Jeg er sikker paa at De kommer tilbake.“

Han turde næsten ikke tro hverken paa hendes ord eller blik, og spurte derfor ganske sagte:

„Mener De — at jeg skal komme tilbake — hit?“

Hun nikket.

Da tok han hendes haand, og over bordet, hvor den lille, sorte pakke laa, bøide han sig og kysset hende kejtet paa panden.

Saa gik han stille ut av døren, ut i tusmørket paa landeveien, hvor det duffet av blomster og fuglig muld.

Velbyrdige mester Albrecht fra Nürnberg.

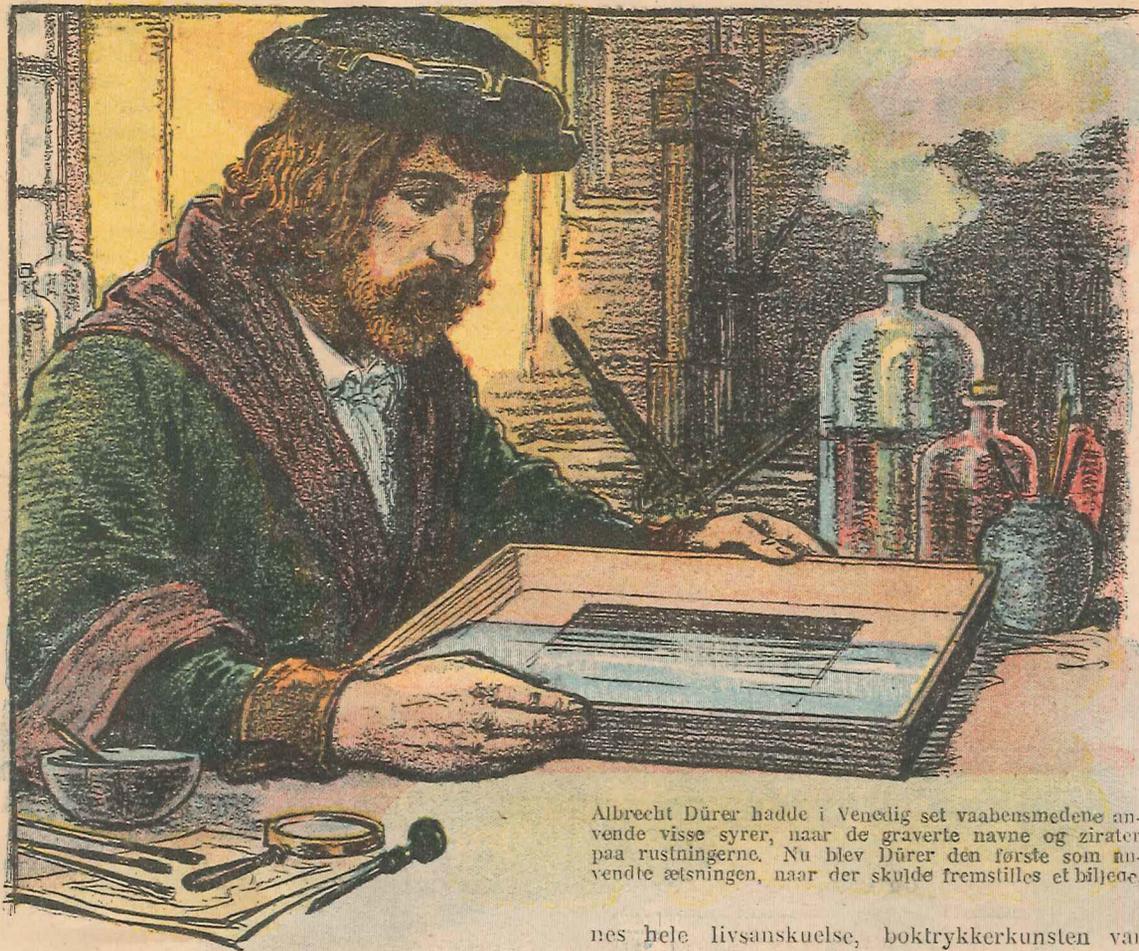
Ærlig og retskaffen svend i guldsmedenes zunft Albrecht Dürer kom med sin snoede vandringsstav i haanden gaende fra landsbyen Eytas langt inde i det ungarske land til Nürnberg. Det var i 1455, og da var Nürnberg som det store, skinnende lys, der trak mange haandverkere og kunstnere til sig. Han fik arbeide hos mester Holper, han var en dygtig og kunstferdig svend, som mester stod sig godt med at ha, og saa gik det, som det ofte gik i de tider. Han giftet sig med mesters vakre datter Barbara Holper, han fik guldsmedeverkstedet, og han fik atten kjække og pene barn. Nummer tre i den store flok het Albrecht likesom faren, det blev den senere velbyrdige, av keiseren og paven agtede mester Albrecht Dürer fra Nürnberg: guldsmeden, maleren, tegneren, træskjæveren, en av de dypeste og mest mangesidige kunstnere i alle tider.

Omtrent fra han var saa stor, at han kunde forstaa noget, gik han faren tilhaande i verkstedet, og da han var tolv ar, var han allerede

Samson og løven, et av de træsnit som kom videst ut paa Dürers tid, og som smykket veggene i utallige hjem. Byen i bakgrunden er en stilisert tysk by eller borg. Hvor Dürer saa færdedes i sin kunstneriske fantasi, hadde han dog alltid hjemlandets faste jord under fotterne.

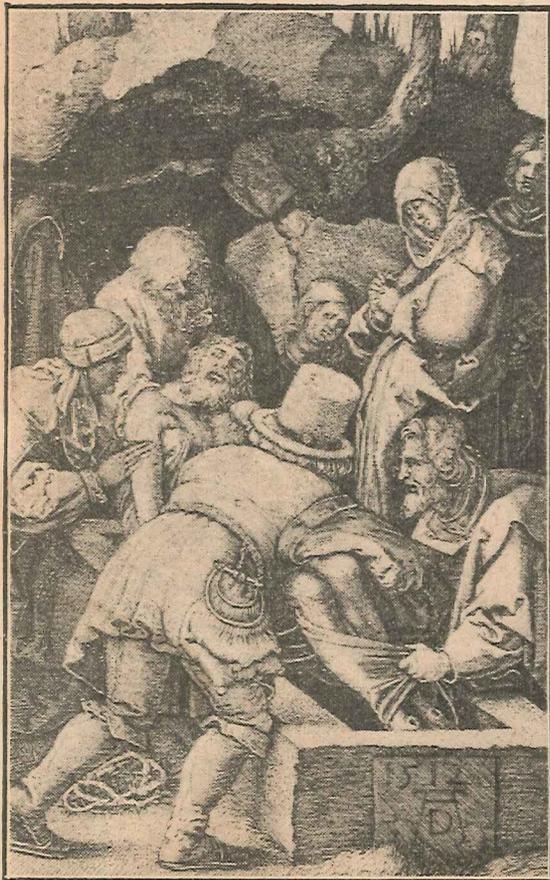
i lære. Han lærte at hamre og cicelere solvet, men like overfor hans arbeidsbord hang et speil, han saa sig i det, og saa la han gravstikken og hammeren bort og tegnet paa et pergamentbind foran i en gammel bibel sit eget portræt. Faren saa baade det og det forsømte arbeide, han gav sønnen en lussing, tok ham ved haanden og gik med ham til mester Michael Wohlgemuth der malte helgenbilleder til kirkerne, for at han kunde lære „det maleriske haandverk“, som det het i tiden. Han var her i

Albrecht Dürer hadde i Venedig set vaabensmedene anvende visse syrer, naar de graverte navne og zikrater paa rustningerne. Nu blev Dürer den første som anvendte ætsningen, naar der skulde fremstilles et biljæne.

fire aar, og han fortæller i sin selvbiografi, at det var fire strenge og frygtelige aar for ham med lug og slag, med erling og plagerier fra de andre „arbeidsknogte“s side. Men saa havde han kært at rive farver og sætte en tegning op, og nu gjorde han, som hans far havde gjort før ham, og som alle haandverksvende gjorde i tiden. Han greb den krøket stav, hans mor pakket under taarer hans randsel, og med seks sølvthalere i lommen og faderlige formaninger vandret han ud i den vide verden, foreløbig til Basel. Da var han 19 aar, og det var i aaret 1490.

Det var en sterk brytningstid den gang, det gjæret i videnskapen, i religionen, i menneske-

„Gravlæggelsen“, et træsnit af Albrecht Dürer. Hittil hadde man bare hat den haandskrevne og haandmalte bok. Nu kom den trykte bok, og Albrecht Dürer og andre av datidens kunstnere smykket den med sine træsnit. Figurerne er klædt i samtidens dragter. Man lægger merke til manden i forgrunden med flos-halten.

nes hele livsanskuelse, boktrykkerkunsten var opføndel og menneskene hadde faat en ubændig trang til at læse. Hittil hadde man bare hat de haandskrevne bøger med haandmalte billeder, nu fik man den trykte bok med træsnitene. Albrecht fra Nürnberg gik ind til en boktrykker i Basel, han tegnet og skar træsnit til en gammel komediebok og til en bibel for ham, og man saa istedetfor de gamle, plumpe snit pludselig fuldødig kunst paa papiret. Det var en hel revolution i boktrykningens verden. Efter to aar reiste han hjem igjen til Nürnberg, han giftet sig med en vakker og rik borgerdatter Agnes Frey, og fjorten dage efter brylluppet vandret han videre. Derav er fortællingen om, at Agnes var en Xantippe, kommet. Det skal ikke være sandt. Det var hans vandrelyst, som drev ham. Han kom til Venedig, og aldrig hadde han set en saa stor og rik kunst som den, der her utfoldedes av Mantegna, Tizian og Giorgione. Her i Venedig blev nogen av hans største religiøse billeder til. Et av dem kjøpte keiser Rudolf senere, og billedet var for alle

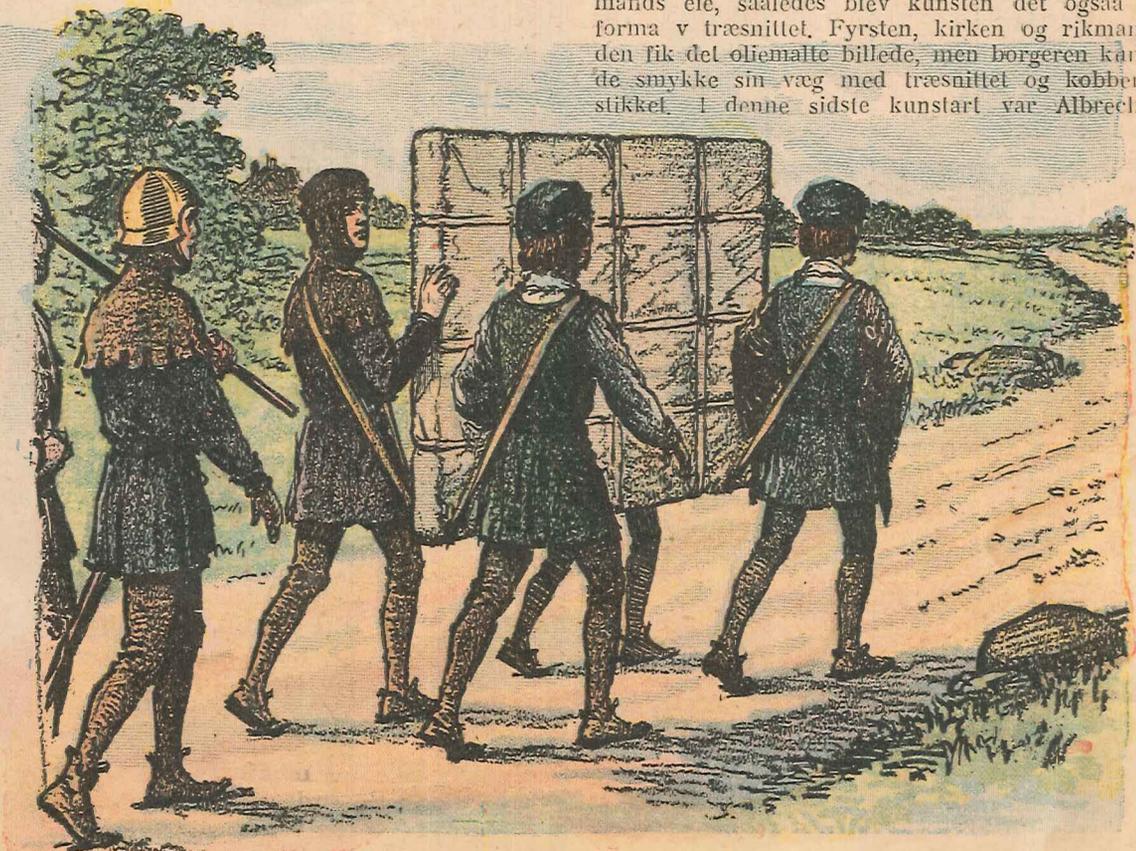
saa kostelig, at man ikke betrodde det til en vogn, men lot fire mand bære det fra Italien til Prag.

Igen er mester Albrecht hjemme, han kjøper mester Wohlgemuths verksted, og nu kan han la stokken danse paa sine gamle plageanders rygge. Han maler, saa hans ry gaar over verden, han maler allertavler og keiserbilleder, allegoriske fremstillinger og helgeners liv, og han maler det allsammen, saa man frydes over al denne middelalderlige djerne kraft og humor. Efter tidens mode gir han hyppig sine gammeltestamentlige figurer moderne klær paa, og han er ikke ræd for at la klærne være baade lappede og smudsige. Selv da han maler Kristus, som gaar til Emaus med de to apostle, gir han alle tre mænd kapper paa skulderen og flos-hatter paa hoderne. Men hvor meget han end er kunstner, glemmer han dog aldrig, at han ogsaa er haandverker. Forøvrig gled i de

Den hellige Markus skriver evangeliet. I forgrunden evangelistens allegoriske løve, men interiøret er fuldstændig som i et tysk hjem i det 16. aarhundre — like til tøflerne under bænken ved vinduet.

tidens Nürnberg kunsten og haandverket over i hverandre. Han cicelerde det tunge sølv, han tegnet til byens træskjærere, og han blev kobberstikker. Utallige næsten er de træsnit, som han enten har tegnet eller baade tegnet og skaaret. Likesom den trykte bok nu næsten blev hvermands eie, saaledes blev kunsten det ogsaa i forma v træsnittet. Fyrsten, kirken og rikmanden fik det oliemalte billede, men borgeren kände smykke sin væg med træsnittet og kobberstikket. I denne sidste kunstart var Albrecht

Keiser Rudolf hadde kjøpt et billede av Dürer, og han fandt det saa kostelig, at han ikke vilde betro det til nogen vogn, men lot det bære helt fra Italien til Prag.

guldgule med de brune skivekroner gir det bedste utbytte. Uten tvil kunde ogsaa nogen av de fleraarige solsikker dyrkes for frohostens skyld.

Ogsaa med hensyn til bladenes og de unge stænglers forværdi i tørret tilstand til vinterforing foreligger der praktiske resultater. Det har vist sig, at kjøernes melk blir betydelig fetere, naar de føres hermed.

Jevnsides med dyrkingen av den etaarige solsikke kan der være god anledning til at dyrke jordskokken eller den knoldrotete solsikke. Saavel denne som helianthi er yderst noisomme og haardføre planter, som kan dyrkes der, hvor saa godt som alle andre kulturplanter maa gi op. De er desuten gode læplanter. Har man en nyanlagt have eller en havegrund, saa kan man skaffe sig et nyttig og hurtig læbelle allerede den første sommer ved at plante to-tre rader jordskok eller helianthi. Helianthi er den største, den har større og bredere blade og opnaar i lange somre at utvikle sine gule blomster. Dens knolde er lange, omtrent som en tyk asparges, dog litt pæreformede. Jordskokken har mer runde, potetlignende knolde, som hos den ældste sort er røde og hos de nyere varieteter hvite eller gule. Jordskokken blomstrer saa godt som aldrig her i landet, men den er som helianthi aldeles haardfør. Man lar knoldene bli liggende i jorden fra aar til aar og tar bare op saa mange som man skal bruke efterhaanden. Den eneste pleie er, at man kaster litt kompostjord henover planterne, ikke minst fordi knoldene aar efter aar utvikles over de gamle paa stænglen og tilslut kommer over jorden.

Baade jordskok og helianthi er velsmakende og kan benyttes paa forskjellige maate i husholdningen, kokte som poteter, som puré, til frikadeller m. m.

Knoldene kan ogsaa benyttes til kreaturfôr, og hester liker dem særlig godt.

Men før vi slutter denne lille meddelelse om solsikkernes mange, nyttige egenskaper, maa vi ogsaa fremhæve deres æstetiske, deres fremragende skjønhetsværdi. De store, gyldentgule solsikker, som med sine blomsterbægre følger solens vandring over himmelbuen, er velkjendt næsten overalt. Men foruten dem findes der en lang række vakre, fleraarige solsikker (stauder), hvis sirlige holdning og rike blomstervæld gir dem rang blandt de bedste pryddplanter. Nogen særlig vakre er varieteterne av helianthus rigidus og argophyllus. De blir 1-2 meter høie og har vakre, orangegule blomster av en sjelden ren form. De burde ikke mangle i nogen have.

Jens Jensens hevn.

Av

Suen Suenson.

Inde i Anders Persens storstue sat fire mænd bænket om det store, malte furutræsbord og drak kjøpskaalen, før Anders Persen hadde solgt sine sidste elleve griser til Jens Jensen idag.

Man hadde talt om krigen, den daarlige høst, dyrtiden og de vanskelige tider for landmanden; der var indtraadt en pause, mens flasken gik rundt.

Det var Mikkel Madsen som først brøt tausheten.

„Jo, det er nydelige tider vi lever i, og nu har de maattet slippe Lars Hansen løs igjen, jo, det er fint politi, vi har.“

Lars Hansen var egnens skræk — enhver bonde og gaardeier i miles omkreds nærer en dyptfølt angst for et besøk av ham, for et saadant blev bare avlagt om natten og i den dypeste stilhet.

Om morgenen manglet den som hadde været beæret med et besøk enten et par høns, en gris eller lignende.

Da visste alle i sognet at Lars hadde været ute og proviantere igjen, men at gripe ham paa fersk gjerning syntes at være en umulighet. Stedets politi hadde været ute efter ham utallige ganger, men det glip-

pet alltid, naar det fældende bevis skulde skaffes.

Lars hadde nu sittet fast i lang tid, men det var ikke gaat bedre denne gang end før, man hadde maattet løslate ham av mangel paa bevis.

I daglig tale gik han under navnet Tyvelars eller den mere pompøse titel: mestertyven.

Mikkel Madsen slog sin store, barkede næve i bordet.

„Nei, han er ham saamen for durkdreven!“

Med „ham“ mente han lensmanden.

Anders Persen, som sat for bordenden, tok sindig sin pipe ut av munden.

„Den nye lensmandsfuldmægtig skal jo være en grepa kjæk kar efter sigende.“

Christen Larsen, Andreas' nabo, strakte sig og gjespet.

„Aa, grepa kar — hvad det angaar, saa later det til, at Tyvelars er flinkere; før de maatte jo la ham gaa likesom sidst. Naar de ikke fik ham denne gang, saa faar de ham min sjæl og salighet aldrig. — Se, det er nu min mening — hvad mener du, Jens, du kjender ham jo bedre end vi andre?“

Jens Jensen var en liten, tællbygget mand med et par store, brune, spillende øine. Han var en av egnens velstaaende mænd, en hjælpsom og tjenstvillig mand som var anset for et særdeles godt hode.

Engang var han dog til alles forundring blit tat godt ved næsen. En vinteraften hadde han inde paa vertshuset indlatt sig i kortspil med Tyvelars og var blit lenset for seks hundre blanke kroner.

Som en løpeild var nyheten næste dag ute over hele egnen, takket være et par meget geskjæftige brødkjørerere.

Jens likte ikke at tale om denne begivenhet, men han tænkte ofte paa den, og han lovt sig selv, at kunde han gjøre noget til det, saa skulde mestertyven faa en velment tak for sidst.

Han sat nu og tygget paa en av Anders' sorte kvalmepinder, som bare hadde en svak likhet med en cigar og mest av alt lignet en gammel, hentørret skorzonnerrot.

„Dere skal se, godtfolk, at Lars Hansen nok en dag ender i forbedringshuset, det slaar aldrig feil.“

„Ja, vi vet nok at du under ham det godt, Jens,“ bemerket Anders Persen med et grin.

De andre lo.

Jens sat litt og tygget paa cigarstumpen, før han svarte:

„Jeg under alltid folk det, de har fortjent, og er der nogen som har fortjent at bli et bedre menneske, saa er det Lars. — Men jeg maa nok se at komme hjemover. Vil dere hjelpe mig med at faa grisene op paa vognen, saa skal dere ha tak.“

Da Jens Jensen svingte ut av Anders Persens gaard med sin fulllastede vogn, holdt han næsten paa at kjøre over en gaende.

Han stanset hestene med et kraftig ryk.

„Goddag, hr. lensmandsfuldmægtig.“

Lensmandsfuldmægtig Viggo Jarl var sprunget hurtig tilside, nu stod han smilende paa den anden side av grofven.

„Naa, naa, Jens Jensen, vil De kjøre over øvrigheten? Kanske jeg faar lov til at kjøre med Dem? Jeg skal ut paa Deres kant.“

Jens Jensen gjorde beredvillig plads.

Jarl kröp op i vognen som derpaa satte sig i bevægelse.

De kjørte litt i taushet. Saa sa Jens Jensen pludselig:

„Vi talte nylig om Dem, hr. fuldmægtig.“

„Saa —“

Jarl bød en cigar.

„Ja, tak som byr! Røke, det er jo noget som man er rent specialist i.“ Jens bet av spidsen og tændte. „Jo, det faldt sig

saa at vi kom til at tale om Lars Hansen.“

Jarl, som hadde faat skaaret spidsen av sin cigar, holdt paa at tænde den.

„Naa ja,“ sa han og rømmede sig. „Vi maatte jo slippe ham fri igjen.“

„Ja, det maatte De jo.“

„Det er en harhaus, Lars Hansen, det er ikke let at faa ram paa ham.“

„Nei, det er vist ikke det.“

Vognen skramlet avsted et stykke, uten at samtalen fortsattes.

Jarl saa sig tilbake og betragtet grisene.

„Det er en fin samling griser, De har der, Jens Jensen,“ bemerket han. „Det vilde neppe være noget for vor ven, Lars Hansen — ikke sandt?“

Jarl hadde neppe faat sagt disse ord, før en ide slog ned i ham.

„Død og pine, Jensen, vi har ham, saa sandt mit navn er Viggo Jarl. Hvis De vil hjelpe mig.“

Med rivende tungekærdighet forela nu lensmandsfuldmægtigen Jens Jensen sin plan.

Jarl sluttet sit lange foredrag med følgende ord:

„De maa indromme, den er lagt fint tilrette. Biter han paa kroken, saa har vi ham! Ganske vist maa De vove noget, men til gjengjæld har De ogsaa utsigt til at faa sagt mestertyven en ordentlig tak for sidst.“

Jens Jensen slog sig paa laaret.

„Den er min salighet lint utpekulert. Ja, den er patent. Her har De min haand! Imorgen reiser jeg og overlater resten til Dem.“

Et par dage efter kom Jens Jensens røgter fortvilet op paa lensmandskontoret.

„Aa, Gud, aa, Gud,“ klaget den ulykkelige mand, der hadde hændt ham noget saa frygtelig. Sidste nat var han blit vækket av to mænd, hvis vogn laa veltet utenfor hans husbønds gaard. Efter anmodning hadde han, søvndrukken som han var, hjulpet de to fremmede med at faa vognen op og hadde indfanget alle deres griser, som nu løp ute paa veien. De hadde med stort møie og besvær faat stablet dem op paa vognen allesammen igjen. Først om morgenen, da han kom ned til grisene, gik den forferdelige sandhet op for ham, at det var deres egne griser, han hadde læsset op paa de fremmedes vogn.

Røgteren var sonderknust, da han hadde endt sin sorgelige beretning.

Hvem kan derfor skildre hans forbauselse, da lensmandsfuldmægtigen avbrøt hans klager med følgende ord:

„Det var udmerket. De har gjort Deres saker godt. Her har De fem kroner, som De kan drikke op paa Jens Jensens og min sundhet, men først maa De bringe dette telegram paa telegrafkontoret.“

Jarl skrev i en fart et par ord ned:

„Jens Jensen, Dania. B . . . . . Alt i orden. Grisene stjaalet inal. Kommer kl. 10.15. Jarl.“

Da Jarl saa karlens forbløffede ansigt, sa han:

„Ja, det ser litt rart ut, men det skal De ikke bry Dem om, skynd Dem bare og faa besørget det.“

Da Jens Jensen og lensmandsfuldmægtigen nogen timer efter indfandt sig paa markedet i B . . . . , fulgt av to konstabler, fandt de som tænkt, midt paa markedspladsen Lars Hansen ivrig optat av at sælge griser.

Paa et vink av Jarl sikret de to lovens haandhævere sig Lars Hansens person, trods hans energiske protester.

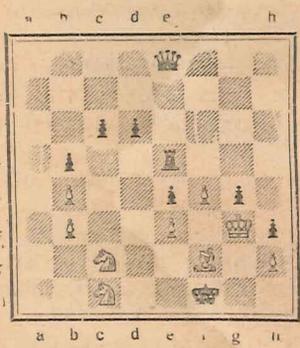
Han gav sig først, da Jarl med sit mest elskværdige smil holdt følgende lille tale for ham:

„Denne gang fanget vi Dem, Lars Hansen. De skal vite at her nytter det ikke at negte. De svin, De sælger, er merket

av Jens Jensen og mig. Vi har tillatt os at lægge en liten fælle for Dem, og De var saa elskværdig at gaa i den. Vi antok det for sandsynlig at De vilde forsøke et kup, naar De fik høre at Jens Jensen var reist, og det eneste sted, hvor De hurtigst mulig kunde bli av med grisene, var som bekjendt markedet her. Alt dette har vi været saa forsynlige at ta med i beregningen."

Lars Hansen fik endelig sin velfortjente straf, og Viggo Jarl og Jens Jensens bedrift var i lang tid staaende samtaleemne paa egnen.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1609.
Av Knud Johansen, Valby. (Original.)
Sort: K, T, 6 B = 8 br.
Hvit: K, D, 2 S, L, 5 B = 10 br.
Hvit begynder og gjør mat i 3 træk.

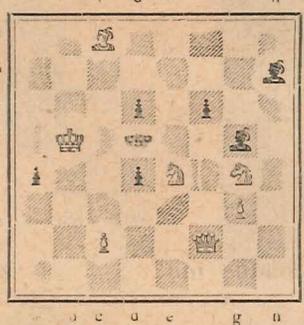
Schakopgave nr. 1610.

Av dr. Z. Mach, Böhmen. (War aw Courier, 1898.)

Sort: K, 2 L, 4 B = 7 br.

Hvit: K, D, 2 S, L, 2 B = 7 br.

Hvit begynder og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1606.

1. Th2 - h7, Lb1 x T. 2. Se8 x f6, Dd5 - f5. 3. Sf4 - d3.
1. . . . ., ♞. 2. Th7 - c7 †.

Løsning av schakopgave nr. 1607.

1. Lh2 - f4 og mat i neste træk.

Løsning av gaaderne i forr. nr.:

1. Sol - Los. 2. Mor - Rom.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

J	U	R	A
U	R	A	L
R	A	A	B
A	L	B	A

Regneopgave.

En kone hadde 3 kurver med epler. Hun tok noen epler av den første kurv og la i den 2den, og det var akkurat likesaa mange som der i forveien var i den 2den kurv. Saa tok hun saa mange epler som der oprindelig var i 3die kurv, fra 2den kurv og la i 3die kurv. Der var nu 20 epler i hver kurv. Hvor mange epler var der fra begynnelsen i kurv nr. 1, 2 og 3?

Bokstavkvadrat.

Bokstaverne skal omflyttes saaledes, at de lodrette og vandrette linjer lyder likt og betegner: 1. Navnet paa en nordisk gud. 2. En digtart. 3. Et klippeskjær.

D	E	E
O	O	R
R	T	V

Løsning paa billedgaaderne i „Gamle mundheld og talemaater“:

1. At gaa tilsengs med hønsene.
2. At faa en lang næse.
3. At fore en paa glatis.
4. At la noget gaa ind det ene øre og ut det andet.
5. At stikke noget under stolen.
6. At skjære alle over en kam.
7. At være kommet paa sin rette hylde.
8. At sætte en bom for noget.

Hver gang en avdeling soldater drog ut fra en by, spilte regimentsmusikken „The girl I left behind me“.

„The girl I left behind me“.

Denne berømte sang blev til henimot slutten av det attende aarhundre og var straks den mest anvendte avskedssang i hær og flaae. Man har manuskriptutgave av sangen fra saa tidlig som 1770, men allerede længe før den tid var den kjendt overalt i Irland og hortles mer end nogen anden sang paa Dublin's gater. Etter at sandsynlighet stammer sangen fra Irland, skjönt det aldrig er lyktes at gjøre tydelig rede for hvem der har skrevet tekst eller melodi.

Den navnkundige, vandrende harpespiller Arthur O'Neill, som levde fra 1730 til 1815, fortalte engang, at han hadde lært sangen av sin lærerester Owen Keenan, da han var i guttealderen, og at denne igjen paastod at ha hørt en ældre kollega spille den.

Om grunden til, at sangen blev indført i hær og flaae som avskedssang, lever endnu følgende tradi-

tion: I et av de regimenter, som laa garnisonert i det sydlige England, tjenstgjorde en irsk musikkdirektør, som hadde den ikke almindelige tilbøielighet at forelske sig i ethvert pent pikeansigt han saa. Musikkdirektøren tok dog aldrig alvorlig skade paa sit hjerte av disse hyppige forelskelser, for de forsvandt like saa hurtig som de vakttes, og saaledes kom det sig, at han hadde en „sweetheart“ i hver by, hvorigjennem regimentet passerte. Den forelskede kapelmester fik nu en dag det indfald at la musikken spille „The girl I left behind me“, da tropperne drog ut av byen, og dette paafund vandt saadan anklang hos saavel officerer som menige i hæren, at alle andre musikkdirektører snart saa sig nødsaget til at ta idéen op. Saaledes kom melodien til at lyde hver gang en avdeling soldater drog ut fra en by, og saaledes gik det til at sangen snart blev kjendt som en farvelsang. Og henimot slutten av det attende aarhundre blev det endog anset som brud paa god tone og en fornærmelse mot byens damer, dersom regimentsmusikken undlot at la den kjendte melodi lyde naar tropperne drog bort.

Saadan er „The girl I left behind me“s historie. H. T.

„Piken som blev tilbake“.

Allegretto.

Gammel irsk melodi.

Før vil maa-nen sluk-kes, so-len dø, før vil for-stam-me min stem-me, før vil vin-den kru-se do-dens sjo, end jeg vil hen-de glem-me. Før de al-ler sid-ste av-skedsord vil mig bin-de al-le da-ge til den pi-ke, som jeg troskap svor, men som e-ne blev til ba-ge.

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

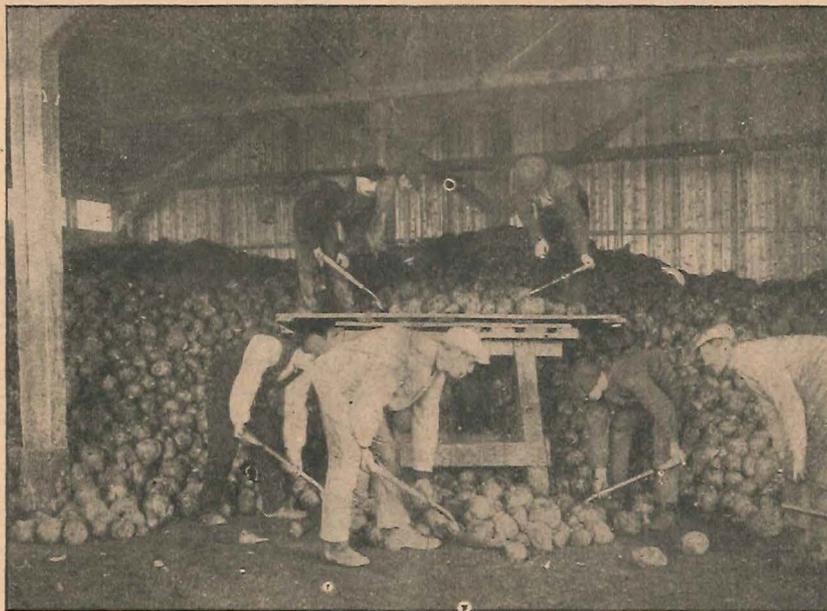
Den nyutnævnte finske generalkonsul Edw. Stjernvall i sit kontor paa Grand hotel, hvor det nyoprettede finske generalkonsulat foreløbig er installert. Han er forretningsmand og nærer stor tillid til en for begge parter tjenlig handelsforbindelse mellem Finland og Norge.

Myntgravør Iv. Thronsen, Kongsberg, har nu indleveret sin avskedsansøgning efter at ha været ansat ved Mynten siden 1879. Det er et langt og fortjenstfuldt arbejdsliv den 65 aarige hædersmand har bak sig. Heved 400 forskjellige mynter og medaljer skyldes ham.

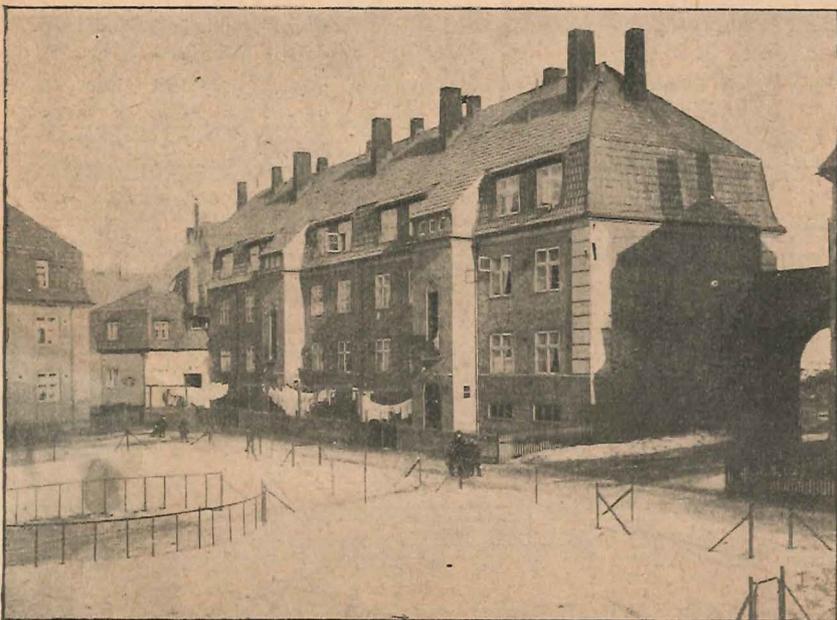
Sogneprest Chr. Bruun til Johannes menighet i Kristiania har nu i en alder av 79 aar indleveret sin avskedsansøgning. Hans navn er kjendt videnom i landet som folkehøjskolebestyrer, som geistlig og som en ivrig skribent paa det kirkelige, det politiske og andre omraader.

Under kaalrabiens tegn. I høst var det neppe nogen som trodde, at der ved siden av de mange andre mangler ogsaa skulde bli potetnød i landet. Men derhen er det altsaa nu kommen. Paa ovenst. billede ser man endel av den første kaalrabilast fra Danmark til Kristiania.

Politimester Nergaard i Bodo som tillikemed etpar, tre andre politimænd blev antastet av arbeiderne ved Sulitjelma anlæggene og truet paa livet, da de skulde avhente den som hovedmand for optøerne paa Drevjemoen isommer dømte arbeider Nedby fra Saltdalen. Affæren har som man vet antat omfattende dimensioner.

For at avhjelpe den overhaandtagende bolignød blev „Industriens kreditforening for egne hjem“ forleden konstituert. Foreningen omfatter det hele land, og dens opgave er at yde laan mot pant i bebyggede eiendomme i de byer og bymæssig bebyggede strok som foreningens styre maatte bestemme. Man venter sig meget av dens virksomhet. Imidlertid fortsætter ogsaa bykommunerne sit arbeide med boligsaken. Til fuldførelse av byggeforetagender paa Store Ullevaal og Lindern vil Kr.a kommande saaledes antagelig nu bevilge næsten 2 mill. kroner. Vi hit-sætter her etpar billeder fra disse vakre bebyggelser — tilv. fra Lindernkomplekset, tilh. fra havebyen paa Ullevaal. — Fot. Skarpmoen.

I LEDIGE TIMER.

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Røde roser.

Av

H. Courths-Mahler.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregående kapitler.)

Josta v. Valdov er en pleiedatter av minister Magnus v. Valdov. Grev Rainer Ramberg kommer for at anholde om Jostas haand. Han er en ven av hendes far og meget rik. Ministeren fortæller ham, at Josta er en datter av hans bror, og at han og hans frue adopterte hende som ganske liten, men selv tror hun at være deres datter. Han vil gjerne at Ramberg skal faa hende og ber ham selv prøve at vinde hende. Ramberg er slet ikke sikker paa at faa ja, da han nu spør Josta. Hun blir meget overrasket, men samtykker i at være hans forlovede, men etterat hun har forlatt sin far og Ramberg, hører hun dem snakke om, at Ramberg har været dødelig forelsket i en anden. Hun forslaar nu, at han ikke kan gjengjelde hendes vaaknende kjærlighet. Grevnen har elsket herlugens søster, men denne har skillt dem ad, og han blir meget glad over at høre, at grev Ramberg nu er forlovet med Josta. Paa Ramberg slot bor grevinde Gerlinde, enke etter grev Rochus. Hun elsker grev Rainer og er fast bestemt paa at vinde ham og saaledes forisette som husfrue paa Ramberg. Hun har klædt sig i hvitt og tar smilende imot ham, da han kommer tilbake. Men hendes smil gir plads for et forstenet uttrykk, da hun hører om hans forlovelse. Hun skjuler sin forbitrelse og lover sig selv at gjøre alt for at han ikke skal bli lykkelig med Josta. Imidlertid lover hun at delta i forlovelsesfesten, hvor ogsaa grev Rainers yngre bror Henning skal indfinde sig. Grev Rainer finder Josta optat av forberedelser til festen. Gerlinde kommer Josta venlig imote, men vinder ikke hendes tillid. Henning derimot blir straks hendes ven, han beundrer aabenlyst sin brors forlovede og synes betat av hendes ynde. Gerlinde iagttar de to unge og haaber, at deres gjensidige sympati vil føre dem sammen, saa grev Rainer blir fri. Henning reiser straks etter festen, fast bestemt paa ikke at komme mellem Josta og Rainer.

Ved denne tanke lukket han et øieblik øinene, som om det gik rundt for ham. Han hadde igjen den samme berusende følelse som han hadde hat den foregående aften, da han hadde tat Josta i sine arme og kysset hende til besægtelse av det broderlige du.

Men han følte at han til avsked bare burde kysse hende paa haanden.

Han var ikke rolig nok til et broderlig kys, og anderledes burde han og vilde han ikke kysse sin brors forlovede. Nei — han vilde ikke — hvor søt og fristende end Jostas røde mund lyste over til ham. Men han var glad over at denne mund heller ikke var blitt kysset av Rainer i hans nærvar. Han hadde ikke kunnet holde ut at se paa det.

Grev Rainer saa sin forlovede endnu en gang, før han reiste tilbake til Ramberg næste dag.

Ogsaa grevinde Gerlinde avla en avskedsvisit paa „Jomfruslottet“. Hun overvældet formelig Josta med omhelsbeviser og uttalte atter og atter, hvor meget hun glædet sig til den tid, da Josta skulde bo paa Ramberg.

Skjønt grevinde Gerlinde var paa „Jomfruslottet“ sammen med grev Rainer, lyktes det den sidste at bli alene med sin forlovede et øieblik. Han spurte hende, om hun hadde særlige ønsker vedrørende de værelser, hun skulde bo i paa slottet.

Josta ønsket at der ikke blev forandret noget ved dem.

„Naar jeg først er paa Ramberg, vil jeg

selv sørge for at mine værelser faar et personlig præg. Det kan jo bare dreie sig om smaa ting, Rainer. Jeg vet at man gjør bedst i at la saadanne gamle værelser beholde sit oprindelige utseende og innskranke sig lil at vedlikeholde møblementet.“

Han kysset hendes haand.

„Det glæder mig at du har samme mening som jeg i denne sak, Josta. Og jeg tror at du vil bli tilfreds. Slotsfruens værelser paa Ramberg er de peneste paa hele slottet.“

Josta saa spørrende paa ham.

„Blir ikke disse værelser alltid bebodd av slotsfruen?“

„Jo, det gjør de.“

„Saa er de allsaa hittil blitt bebodd av Gerlinde?“

„Ja, Gerlinde bor i dem endnu, men vil straks etter vor tilbakekomst til Ramberg flytte ned i enkeboligen, for at alt kan bli sat istand til dig. Nu ses vi ikke igjen for vort bryllup, min kjære Josta. Hvis du endnu har nogen ønsker, maa du meddele mig dem skriftlig. Vil du gjøre det?“

Ved dette spørsmaal tok han hendes hender og saa bedende paa hende.

Hun blev urolig. I hans øine laa der noget hun ikke kunde uttyde, og det ængstet hende og fyltde hende med en sælsom længsel. Aa — bare hun ikke hadde hørt at han elsket en anden — hvor meget lykkeligere vilde hun saa ikke ha været! Da hadde hun kanskje aldrig faat vite det og hadde kunnet indbilde sig, at Rainers omhelt utsprang fra dypere følelser. Men nu visste hun jo allfor godt at han bare næret faderlige følelser for hende og at hans kjærlighet tilhørte en anden.

Saa tvang hun sig til at være rolig, og det lyktes hende at se ganske rolig paa ham.

Da slap han hurtig hendes hender med et undertrykt suk.

Nei — endnu rørte der sig ikke noget i hendes hjerte som kunde sammenlignes med hans egne følelser overfor hende. Han forvante sig igjen til forsigtighet og taalmodighet. Han ante slet ikke hvor meget bedre det vilde ha været, hvis han ikke av hele sin kraft hadde fremtvunget denne unaturlige ro.

Før de kunde faa vekslat flere ord sammen, kom Gerlinde sammen med fru v. Seydlits ind til dem fra sideværelset, og saa var de ikke mer alene før de skiltes.

Paa „Jomfruslottet“ kunde man nu med ro hengi sig til indkjøpet og sømnen av Jostas utstyr. Der var ikke stor selskabelighet i byen for tiden. Sæsonen var forbi for længe siden, og flere medlemmer av hofkredsen belavet sig paa at reise eller paa at flytte ut til sine godser.

Ministeren fik nu ogsaa roligere dage og kunde hellige sig mer til sin datter. Han fandt sig godt tilrette med fru v. Seydlits. Men han var meget vemodig ved tanken paa at miste Josta. Hun var vokset saa fast til hans hjerte, som om hun var hans eget kjøtt og blod.

Men han lot hende ikke merke hvor bedrøvet han var over at skulle skilles fra hende. Hun visste det dog meget godt og omgav i denne tid faren med saa megen omhelt og kjærlighet, som om hun paa forhaand maatte holde ham skadesløs for den tid, da hun ikke længer kunde være hos ham.

Fra Ramberg kom der hver dag en sending friske blomster, og det var alltid røde roser grev Rainer sendte hende. De var hver gang ledsaget av nogen kjærlige, oppmerksomme linjer. Men intet ord røbet for Josta, hvor høit han elsket hende, og at

hans kjærlighet og længsel vokste for hver dag som gik. Alle hans ord syntes bare at være diktert av onkelagtig, rolig venlighet, og Josta ante ikke hvor mange andre varme og fyrige brever, grev Rainer tilintetgjorde hver dag, før han med stor møie hadde fundet ord der forekom ham roligere og lidenskapsløse nok. Med en underlig smertelig følelse trykket Josta sit brændende ansigt ned i de dugfriske blomster og indaandel deres duft. Hemmelig kysset hun disse kjærlighetsbud — likesom de ofte nok var blitt kysset av grev Rainer, før han sendte dem.

Igen betrodde Josta sig i stille timer til sin dagbok, og saaledes blev denne dagbok mer og mer et speil av hendes unge sjæl og hendes hjertes hemmelige sorg.

Saaledes gik ukerne før hendes bryllup meget hurtig. Fru v. Seydlits var snart blitt hjemme paa „Jomfruslottet“.

Hun hørte til de tilfredse mennesker, der finder sig tilrette overalt. Josta kunde være rolig for at husholdningen var i de bedste hænder, og at faren vilde bli passet godt i enhver henseende, naar hun ikke længer var hos ham.

Bryllupsreisen skulde foregaa til Norge og Sverige. Josta kjendte ikke disse land og hadde alltid ønsket at foreta en Nordlandsreise. Rainer hadde som alltid straks git etter for hendes ønske.

„Du skjømmer mig allfor meget bort, Rainer,“ sa hun ofte til ham.

Kort etterat grev Rainer var kommet tilbake til Ramberg sammen med grevinde Gerlinde, hadde han skrevet til hende:

„Du har gjort en stor erobring i Gerlinde, min kjære, lille Josta. Hun taler om dig hver dag og forsikrer mig atter og atter, at du straks vandt hendes hjerte. Jeg maa høre paa megen smiger i anledning av min unge, vakre forlovede, og ofte er jeg tilmode som om det er meget anmassende av mig at begjære dig til hustru.“

Josta likte ikke disse ord.

„Hvis han elsket mig, vilde han ikke tænke saaledes. Han føler naturligvis at han ikke kan by mig tilstrækkelig kjærlighet,“ tænkte hun smertelig.

Men det han skrev om Gerlinde, formindsket ikke Jostas uforklarlige uvilje mot hende, hvor meget hun end skjendte paa sig selv for det.

Aa — bare hun hadde visst hvor berettiget denne uvilje og mistro var!

Grevinde Gerlinde benyttet saa godt som mulig den tid som laa mellem forlovelsesfesten og brylluppet til etter bedste evne at bygge en skillemur mellem de to forlovede, idet hun gjorde Rainer endnu mer usikker med hensyn til Josta end han var iforveien. Hun förstod udmerket at opfange og utnytte hans sjælsstemning.

Ikke uten hensigt — hvad gjorde grevinde Gerlinde overhodet uten hensigt? — uttalte hun sig med begeistring om Jostas skjønnhet og ungdom.

Aftenen før hun skulde flytte ned i enkeboligen spurte Rainer hende ved aftensbordet:

„Faar jeg lov til at holde dig med selskap endnu en times tid, Gerlinde?“

Smilende og blidt boide hun hodet.

„Gjerne, kjære fætter. Du vet at du med dit selskap alltid gir mig en værdifuld gave.“

„Saa vinder vi jo begge,“ svarte han smilende og fulgte hende ind i den blaa salon, som frembød en meget virkningsfuld bakgrund for hendes blonde skjønnhet.

Det faldt hende vanskeligst at opgi dette værelse.

Som alltid hadde hun gjort omhyggelig toilette. Hun hadde paa sig en hvit, litt fantastisk kjole med vide, nedfaldende ærmer, saaledes som hun yndet til hverdagsbruk.

Disse eiendommelige kjoler klædte hende storartet og gav hende utseende av noget fremmedagtig og betagende.

For at gjøre det særlig behagelig for grev Rainer, tillot hun ham at røke en cigaret.

Tilbakeleant i en høi stol, med det blønde hode lænet mot det blaa træk, sat hun like overfor ham, og han betragtet hende med æstetisk velbehag. Men derved tænkte han, at Jostas kastanjebrune haar ikke vilde ta sig mindre godt ut mot den blaa farve, end grevindens blonde, og at Jostas ungdomsvakre skikkelse vilde ta sig endnu yndigere ut i disse høie stoler.

Han hensank i længselsfulde drømme og saa efter røkskyerne.

Da sa grevinden pludselig:

„Nu tænker du paa din vakre forlovede, Rainer. Det kan jeg se paa dig.“

Han for sammen og saa usikkert smilende paa hende.

„Gerlinde, kan du læse tanker?“

„Ja, undertiden. Men i dette tilfælde krævedes der ikke nogen særlig skarpsindighet til det. Naar du stirrer saa drømmende ut i det fjerne, kan du jo bare tænke paa din forlovede.“ sa hun tilsynelatende med skjelmisk munterhet, mens en kvalfuld smerte og vild skinsyke naget hendes hjerte.

Han pustet dypt og strøk asken bort fra sin cigaret.

„Hvis det ikke var dig, Gerlinde, saa vilde jeg nu diske op med en galant usandhet og svare dig, at i en vakker dames nærvær bør man ikke tænke paa andre end hende. Men jeg sætter dig for høit til at komme med en saadan frase. Jeg tænkte virkelig paa Josta, og spekulererte paa, om hendes kastanjebrune haar vilde ta sig likesaa godt ut i denne blaa farve som din blonde.“

Hun tvang sig til at smile.

„Jeg forstaar dig fuldkommen, Rainer — kanskje i denne sak bedre end du selv. Josta har et vidunderlig vakkert haar og er overhodet en bedarende pike, og hvis mine ønsker hadde magt, maa du bli meget lykkelig med hende. Men — men — ønsker er desværre saa magtesløse.“

Han saa litt beklemmt paa hende.

„Du lægger et saa sælsomt eftertryk paa 'men', Gerlinde. Tviler du paa at jeg vil bli lykkelig med Josta?“

Hun saa paa ham med et besynderlig blik. Saa gjorde hun en hurtig, avvergende bevægelse.

„Spør mig ikke — la os tale om noget andet,“ sa hun hurtig. Men hun ønsket netop at han skulde trænge ind paa hende, for hun vilde tale, vilde vække tvil i hans hjerte.

Han gjorde det hun ønsket.

„Men hvis jeg nu ber dig om at besvare dette spørmaal. Gerlinde?“

Hun trak paa skuldrene.

„Kjære ven, saaledes som vort forhold er, kan jeg bare svare dig ærlig paa et saadant spørmaal. Jeg kan ikke avfeie dig med en frase. Men at svare dig ærlig vilde være det samme som at foruroilige dig, og det vil jeg ikke.“

Hvert av hendes ord var listig og betænksomt valgt.

Han rettet sig stramt op.

„Hvis jeg kunde bli foruroliget, saa maatte det du allerede har sagt ha gjort det. Men nu skal du svare mig ærlig og uforbeholdent. Tviler du paa at jeg vil bli lykkelig med Josta?“

Hun betænkte sig en stund, som om hun kjæmpet med sig selv. Men hun higet bare efter at gjøre ham urolig og betænkelig og reise en skillemur mellem ham og Josta. Sten paa sten vilde hun taalmodig og agtpaagivende bygge op, indtil muren var saa høi, at de to mennesker ikke engang kunde række hverandre haanden over den. Hen-

des nølen hadde bare sin grund i den omstændighet, at hun ikke visste hvorledes hun bedst skulde forme sine ord for at naa maalet.

Endelig la hun sukkende hænderne sammen. Saa sa hun med dæmpet stemme:

„Kjære fætter, det er egentlig ikke rigtig av dig at tvinge mig til at tale. Men naar du absolut fordrer aapen ærlighet, saa skal du faa den. I disse dage har jeg dannet mig en mening om dig og Josta og om eders forhold til hverandre. Nu vel jeg at du elsker Josta. Den gamle kjærlighet er død i dit hjerte. Jeg kunde fristes til at si desværre. Hvis denne kjærlighet ikke var sluknet, saa vilde du være istand til at leve med rolige føtelser ved siden av din unge hustru og være tilfreds med det hun kan skjænke dig. Men naar du elsker hende, saa vil du lindre kjærlighet — og Josta elsker dig ikke. Hun ser i dig den gode, gamle onkel Rainer og vil alltid se ham i dig. Hendes ungdom kan ikke finde vei til dig med varmere føtelser — og vil aldrig kunne det. Jeg tror hun vilde bli dødelig forskrækket, hvis hun merket at du tænkte anderledes paa hende end som den gode onkel Rainer. Ja, hvis du var ung — som din bror Henning! — Hvis ikke den gamle vaneføtelse stod mellem dere, vilde det være anderledes. Hvis du ikke hadde set hende paa flere aar, og saa pludselig som en ny fremtoning var kommet ind i hendes liv — da vilde det være mulig at hun hadde kommet til at elske dig. Men nu, kjære ven, vil du aldrig i dit egteskap opnaa andel, end at hun vil betragte dig som sin gode onkel Rainer. Jeg ønsker bare av hjertet, at der aldrig i hendes unge hjerte maa vaakne en større lidenskap til en anden. Hvis ikke det hænder, saa vil jo eders egteskap kunne bli relativt harmonisk. Og det vil jeg av hele mit hjerte ønske dig.“

Grev Rainer saa ret frem med fast sammenpressede læber. Det karakteristiske træk om hans mund fordypet sig til en skarp linje. Han var bare allfor overbevist om at Gerlinde hadde ret. Det var bare hans egne tanker og tvil hun hadde git uttrykk og form. Men det gjør alltid en forskjjel, hvis det er noget man med ubestemt uro tænker sig selv, eller om det blir utalt av en anden med rene og klare ord.

Om han end i sin nybakte kjærlighet til Josta forekom sig selv saa ung som han ikke hadde følt sig paa mange aar, om hans blod end rullet noksaa varmt og fyrig gjennom hans aarer — saa vilde Josta ikke tro paa hans ungdom. De sytten aar som stod mellem dem vilde i Jostas øine fordoble sig. Til hende var han for gammel — allfor gammel!

Saaledes tænkte han.

Aller dypest hadde disse ord rammet ham: „Hvis du var ung — som din bror Henning!“ — og „jeg kan bare av hjertet ønske at der aldrig i hendes unge hjerte maa vaakne en større lidenskap til en anden.“

Ja, Gerlinde hadde valgt sine ord godt! De pinte og naget ham, fylde ham med en hemmelig angst, som han aldrig mer vilde kunne frigjøre sig for!

Hadde han ikke selv misundt sin brors ungdom, da han sat like overfor Josta?

Hurtig skjov han haaret bort fra panden — en ungdommelig, utaalmodig bevægelse — og pustet dypt, som om hans bryst blev for trangt.

„Bort med disse kvalfulde tanker,“ tænkte han. Saa sa han:

„Kanskje du har ret i dine tvil og betænkeligheter, Gerlinde. Jeg har ofte tænkt noget lignende selv. Jeg tilstaar dig aapent,

at hvis jeg hadde ant hvor sælsomt denne nye følelse har forvandlet mig — saa hadde jeg kanskje ikke covet at binde Josta til mig. Men nu er det gjort, og nu maa jeg avvente hvad skjæbnen vil bringe mig. Jeg kan ikke hæve denne forlovelse. Om det end vilde bli gjort av de ædleste og mest offervillige motiver og bare med henblik paa Jostas lykke — saa vet du jo meget godt hvad verden tænker og mener om en hævet forlovelse, og at det desværre næsten alltid gaar mest utover den kvindelige part. Nu maa jeg la tingene gaa sin gang. Og du kan være aldeles overbevist om at jeg vil sette Jostas lykke over min egen. Skulde kjærligheten til en anden vaakne i hendes hjerte — saa vil jeg bare tænke paa hende og hjelpe hende av bedste evne. Men nu — nu er hendes hjerte frit — og jeg kan ikke slippe haabet om at det en gang vil vende sig til mig. Men jeg takker dig for din aapenhjertethet og ærlighet, Gerlinde. Jeg viser dig min taknemlighet ved at la dig læse saa uforbeholdent i mit hjerte.“

Han sa dette saa rolig han kunde. Men hans hjerte var saa tungt! Gerlinde hadde ved sine ord forøket hans egen usikkerhet. Han visste at han nu vilde være endnu mer usikker og tilbakeholdende overfor Josta, bare for ikke at skræmme hende. Han vilde ikke holde ut at se hende gyse tilbake for hans kjærlighet. Han maatte vente — vente paa at hun av sig selv fandt veien til ham.

Gerlinde hadde vundet en større seier end hun selv ante. Men hun stirret mørkt frem for sig, og hendes hjerte pintes av tusen kvaler ved at høre hans tilstaaelse av sin dype, varme kjærlighet til Josta. I sin vanvillige smerte hadde hun kunnet skrike høit, og maatte dog late rolig og stille. Heller ikke tanken paa at hun hadde vækket nagende uro i Rainers hjerte kunde trøste hende. Men hun visste at hun hadde gjort det; hun kjendte ham for godt til ikke at kunne læse i hans sjæl som i en aapen bok.

Grev Rainer hadde nu mistet lysten til at snakke med hende. Endnu en liten stund slæppte samtalen sig trægt hen mellem dem, saa trak greven sig tilbake til den østlige floi.

Grevinden gik endnu en gang gjennom sine værelser som for at ta avsked med dem. Den næste aften vilde hun for første gang sove i enkeboligen. Hun forekom sig selv at være forstøtt og banlyst. Hadet og skinsyken mot Josta holdt paa at kvæle hende. Snart skulde hun jo holde sit indlog her som herskerinde.

Men — lykkelig skulde hun ikke bli her. Grevinde Gerlindes ønsker fylde alle disse værelser med vilde hevntanker. Der var bare et som kunde beskytte Josta mot hendes hevni — hvis hun frivillig gav avkald paa Rainer, og hvis hendes hjerte vendte sig til en anden.

* * *

Jostas bryllupsdag oprandt. Hun hadde med hemmelig angst og dog med blyg længsel imøteset denne dag.

Rainers billede stod nu paa hendes skrivebord, og naar hun nu skrev i sin dagbok, saa hun aller og aller ind i hans ansigt, og det var som om hun skriftet for ham alt det, hun skrev ned i sin dagbok.

„Hvis jeg engang skal dø for ham, saa skal han læse denne dagbok, saa skal han faa vite hvor høit jeg har elsket ham, for da behøver jeg ikke at skamme mig over min kjærlighet.“

Saaledes skrev hun i boken et par dage for sit bryllup.

Da hun pakket sin kuffert til bryllupsreisen, la hun sin dagbok og Rainers billede i en æske og gjemte den paa bunden av

sin kuffert — hun vilde ikke skille sig fra disse ting paa sin reise.

Dagen før brylluppet kom de fjerntbøende bryllupsgjester og med dem ogsaa brudgommen.

Grevinde Gerlinde ledsaget ham. I de sidste uker var hun blit ham næsten uundværlig som veninde og fortrolig, for hun hadde mesterlig forstått at tænke sig ind i hans tanker og følelser. Grevinden visste saaledes meget godt at han imotesaa sin forening med Josta med stor uro.

Ogsaa baron Rittberg og hans hustru var blandt bryllupsgjesterne, og grev Rainer hadde bedt dem om at ta ind i palæ Ramberg.

De tok gjerne imot indbydelsen. Baron Rittberg skulde være forlover.

Den livlige, muntre baronesse længtet meget efter at lære Josta at kjende. Aftenen før brylluppet saa hun da endelig den unge brud, og den skjønhetselskende baronesse var straks flyr og flamme over Josta og gav sin begeistring luff, da hun sammen med sin mand kom tilbake til palæ Ramberg.

„Didi, du har ret. Grev Rainers forlovede er endnu vakrere end grevinde Gerlinde. Kanskje ikke fuldt saa dronningaglig — der-til er hun — trods sin stolthet — allfor ung og beskeden. Men hun er bedaarende med sine søte, yndige øine; hun ser like ind i ens hjerte, saa man blir ganske varm ved det. Og haaret, Didi — det haar! For en pragt! Vet du hvad, jeg maa se det en gang, naar det blir løsnet. Der findes ikke make til det. Naar hun først er paa Ramberg, gaar jeg en gang ind til hende, naar hun holder paa at gjøre toilette, og sier like ut, at jeg vil beundre hendes oppløste haar. Jeg vil ikke la noget saa vakkert ubeset. — Jeg er rent forelsket i denne yndige pike — og —“

Baronessen maatte trekke pusten.

„Naa, naa, Lisette, mist ikke pusten og gjør dig det litt makelig, før du sværmer videre,“ sa baronen gemyttlig. „Og naar du gaar til denne haarparade, saa kan du ta mig med!“

„Men, Didi, for en ide!“

„Naa ja, jeg er jo en ufarlig, gammel mand og vil gjerne se noget pent. Jeg tror ikke, grev Rainer vil utfordre mig paa sabler, fordi jeg betrakter hans hustrus oppløste haar. Eller er du skinsyk, Lisette?“

Baronessen lo.

„Saa vilde det være paatide, min ven! Jeg var ikke skinsyk, den gang du var en rank og slank ung mand. Saa nu mister jeg sikkert ikke min sjælero.“

Baronen lo høit.

„Godt sagt, Lisette!“

Hun løftet forskrækket haanden.

„Men, Didi, le da ikke saa høit. Grevinde Gerlindes værelse støter like op til vort, og vi forstyrre hende kanskje i at sove.“

„Naa ja, det er sandt, vi er jo ikke paa

Rittberg,“ svarte baronen med dæmpet stemme.

Hans hustru la festkjolen til næste dag tilrette og tok frem av en æske et par vidunderlig smaa, elegante sko med høie hæler. Baronnen opdaget dem paa sin vandring gjennom værelset.

„Ei, ei, Lisette, dette er nok festskoene til imorgen! Rene lilleputske! Til dem kan du naturligvis bare bruke spindelvævsfine strømper. Naa, saa vil du imorgen aften være dødstræt og puste befriet ut, naar du kan ta dem av dig. Du er uforbederlig, Lisette!“

Men baronen lot dog rent andægtig sin hustrus sirlige sko balancere paa sin brede haand og saa saa straalende paa dem, at man kunde merke at han var stolt av sin hustrus smaa føtter.

Hun lo litt forlegen.

„Aa, la nu det være godt, Didi! Hvert menneske har jo sin svakhet. De smaa styltesko — det er nu min.“

Han blunket rent ømt til skoene.

„Naa ja, Lisette, du kan være bekjendt av dine føtter. Det er mig bare en gaade, hvorledes du har kunnet vandre gjennom livet med dem!“

Baronessen saa med et varmt og mildt blik paa sin mand.

„Du har alltid holdt hænderne under dem, min Didi,“ sa hun lavt.

Han nikket til hende.

„Og du har alltid trippet saa let over dem at det ikke har gjort ondt! Vet du hvad, min pike, naar der engang skal holdes en skjønhetskonkurrans for føtter, saa faar du første pris, saa kan ingen Gerlinde og ingen anden skjønhet maale sig med dig!“

Hun lo.

„Naa, hold nu op med det taapelige snak, Didi, det er paatide at vi legger os. Det blir en anstrengende dag for gamle folk imorgen.“

„Naa, alderen trykker os da ikke saa værst, Lisette. Men vi er jo ganske vist ikke lenger vant til saadanne store fester, og paa Rittberg legger vi os med høn-sene.“

* * *

Da Josta vaaknet om morgenen paa sin bryllupsdag, stod hun op med en følelse som om der paa denne dag ventet hende noget tungt og knugende. Hun hadde slet ikke noget av den lykkefølelse som en brud burde ha paa sin bryllupsdag. Skjønt den mand, til hvem hun skulde vies denne dag, var hende kjærere og mer dyrebar end nogen anden paa jorden, var hun allikevel usigelig ræd for den time, da hun skulde tilhøre ham, fordi hun trodde at han ikke elsket hende.

Hvis hun uten at vække uvelkommen oppsigt hadde kunnet træ tilbake fra denne forbindelse, saa hadde hun sikkert i sin store angst for fremtiden gjort det.

Hun hadde ikke et eneste menneske, til hvem hun kunde ty i sin angst.

I sit hjertes nød tok hun endnu en gang sin dagbok frem for at lette sitt hjerte for den. Ogsaa Rainers bilde tok hun frem, trykket det mot sine læber og sit hjerte og saa længe ned paa det. Aa, hvor hun elsket ham — elsket ham grenseløst!

Saa skrev hun i sin dagbok:

„Den 10. juli. Idag er det min bryllupsdag. Bare et par timer endnu — og jeg er Rainers hustru. Aa, min elskede — hvis du visste hvor ængstelig og beklemmt jeg er! Hvor jublende vilde jeg ikke kaste mig i dine arme, hvis du elsket mig som jeg elsker dig! — I disse uker har det av og til forekommet mig som om jeg muligens kunde vinde din kjærlighet. Men idag har jeg ikke dette stille, sky haab, og hvis jeg endnu hadde min fri vilje, hvis jeg endnu kunde gjøre hvad der forekommer mig rigtigst, saa vilde jeg flygte for dig saa langt mine føtter kunde bære mig og skjule mig for dig i skam og nød. Men jeg har ingen vilje mer, jeg er bundet til dig — ved mig selv. Jeg tror ikke jeg kan rive mig løs fra dig mer, skjont jeg vet du elsker en anden. Fjernt fra dig vilde jeg visne som en blomst der ikke faar nogen næring. Dine øine er mine soler. Saa længe de ser mildt og godt paa mig, kan jeg ikke være helt ulykkelig. Undertiden — for eksempel da du kom igaarafles — saa dine øine saa ømt paa mig, at jeg inderlig ønsket jeg ikke hadde visst noget om din kjærlighet til denne anden, for da hadde jeg kunnet indbilde mig at du elsket mig. Men jeg vet jo desværre at jeg bare er din lille Josta, som du nok anser for værdig til at bli grevinde Ramberg, men som du ikke elsker. Aa, om du elsket mig — tok mig i dine sterke arme og kysset mig — bare en eneste gang, saa jeg ikke visste av mig selv — da vilde jeg gjerne dø i dine arme med bevisstheden om at bli elsket av dig! Men dine læber berører mig saa sky og varsomt — likesom naar en far kysser et kjært barn. Da kunde jeg gjerne skrike høit i mit hjertes bitre nød, kunde gjerne klamre mig til dig og be dig — ak nei — det er taapelig. Selv i mine tanker er jeg for stolt til at gi en saadan bøn ord. Gud ske lov, at du ikke aner hvad jeg føler — og du skal ikke faa vite det saa længe jeg lever. Tigge om kjærlighet — nei, det hverken kan eller vil jeg. Det vilde ogsaa være unyttig. Kjærlighet lar sig ikke tvinge, ikke tiltrygle. Resigner altsaa, mit stakkars hjerte, og lær at slaa rolig og regelmæssig. Lat igjen som om du er kald og rolig. Skjul dine dypeste, helligste følelser, som om de er en synd. Væbn dig med al din stolthet. Vi kvinder er nu engang fordømt til at skjule vore følelser og tanker for verdens øine — aller mest naar vi pines av fuld længsel.“

Nu er det paatide at ta paa sig brudekjolen — for andre tegnet paa den høieste lykke, for mig paa resignationen. Gi mig

Av detektiven Jack Samuels liv og virksomhet.

Der var stor opstandelse: Den verdensberømte apekat Nullo var brutt ut av sit bur og forsvundet. Der blev straks sendt bud til den bekjendte detektiv Jack Samuel med anmodning om hans uvurderlige assistance — penger spilte her ingen rolle. Den store detektiv med den mer end berømte rutete trak stod snart paa pletten.

Taus og indesluttet gikk han straks igang med den vanskelige opgave. Med mel og blaaseball prøvde han paa burets gulv at opfange de svake spor av den flygtede apekats fingeravtryk. Det var et omstændelig arbeide, men det lyktes. Jack Samuel holdt nu paa at fotografere disse fingeravtryk.

Med det fotografiske avtryk i den ene haand, snadden i munden og øinene ufravendt rettet mot jorden, lyktes det snart den geniale opdager at konstatere friske spor i det bløte landeveismuds. Det var tydelig nok spor av hænder, og da mennesker jo gaar paa føtter, stod løsningen av mysteriet utvilsomt umiddelbart for døren.

Sporene blev ganske bestemt baade tydeligere og friskere, der var ingen tvil lenger, man kunde tælle baade de fire almindelige fingre og tommeltotten. Sporene svingte nu om hjørnet, og Jack Samuel beredte sig paa at gripe synderen — ak, han tok feil: Det var den bekjendte atlet Thompson, som var paa vei jorden rundt paa hænderne! O

kraft, Fader i himlen, til at synes sterk og rolig."

Sukkende la Josta pennen bort og lukket boken. Sammen med billedet gjemte hun den omhyggelig i sin kuffert igjen og tok nøkkelen til sig.

Saa ringte hun paa sin kammerpike.

Denne viste sig straks; hun hadde ventet paa at bli tilkaldt.

* * *

Paa „Jomfruslottet“ hadde der hersket liv og røre fra den tidlige morgen. Skjønt brylluppet skulde feires i en engere kreds, vilde der dog bli samlet henimot femti personer.

Klokken tolv kom grev Rainer og hans bror. Grev Henning var litt blek og hans øine hadde et urolig uttrykk. Men grev Rainer syntes ganske rolig.

Grev Henning hadde hat en urolig nat. Siden forlovelsesfesten hadde han kjæmpet alvorlig med sig selv, hadde med magt jaget bort alle de tanker som synet av Josta hadde vækket i ham. Langsamt var han blitt roligere, saa rolig at han trodde at ha vundet seier over sig selv. Kjærligheten til broren hadde hjulpet ham. Nu trodde han uten fare at kunne overvære brylluppet.

Men siden han den foregaaende aften hadde set Josta igjen, visste han at al hans kamp hadde været forgjæves. Kjærligheten til hans brors forlovede hadde grepet ham med elementær kraft og slap ham ikke mer. Hvor strengt han end gik iredt med sig selv, hvor fordømmelsesværdig han end forekom sig selv — intet hjalp. Hans hjerte skrek etter Josta, og han kunde ikke faa lugt med sit unge, varme blod.

Bare med oppbydelse av al sin kraft og energi var det ham mulig at vise en rolig mine.

Bryllupsgjesterne var allerede samlet da brødrene kom til „Jomfruslottet“. Grevinde Gerlinde var ogsaa kommet sammen med Rittbergs. Hun saa paafaldende blek ut. Øinene brændte som i feber og læberne glødet røde og hete i det bleke ansigt.

Ministeren var ogsaa meget alvorlig stemt, men han var for meget verdensmand til at la sig merke med det. Han talte tilsynelatende livlig med sine gjester og tvang sig til at le og spøke.

Han sa grevinde Gerlinde en fin kompliment. Trods sin blekhet saa hun bedaaende vakker ut. Et mal smil laa om hendes læber og hun tvang sig til at si et par spøkende ord.

Saa blev der lagt beslag paa hende av baronesse Rittberg, som saa meget pen og staelig ut i sit lila toilette. Det var grevinden meget tilfreds med. Baronessen var ingen skarp iagttagerske, og var tilfreds naar hun bare fik snakke litt. Rittbergs satte

overhodet liv i alle med sit sunde og gode humør.

Efterat Rainer hadde hilst paa gjesterne, gik han op for at hente sin brud. Den borgerlige vielse og underskriften av egteskapskontrakten skulde foregaa i hjemmet; deretter skulde den kirkelige ceremoni foregaa i den nærliggende slotskirke.

Da grev Rainer var gaat ut for at hente sin brud, gik grev Henning ubemerket bort i en vindusniche bak et gardin, saaledes at han var skjult for de tilstedeværendes øine. — Blodet strømmet voldsomt til hans hjerte, da døren gik op og Josta viste sig i brude dragt ved Rainers arm. Hans øine fæstet sig brændende og i stum kval paa den unge bruds yndige ansigt. Alvorlig og stille gik hun ved sin brudgoms arm. Henning bet lænderne sammen og knuget haanden om sabelheftet, som om han vilde bryte det istykker.

Ikke langt fra ham stod grevinde Gerlinde ikke mindre blek end Henning. Hun alene hadde set ham i hans skjul, hadde set hans av smerte fortrukne ansigt. Men nu, da hun saa Josta i brude dragt ved siden av Rainer, var hun ikke rolig nok til at iagttatte Henning. Hun maatte lukke øinene et øieeblik, likesom for ikke at se det der nu hændte.

Dyp stilhet hersket i salen under den borgerlige vielse.

Hverken grev Henning eller grevinde Gerlinde var istand til at følge den høitidelige handling. De trængte al sin styrke begge to, for ikke at forraade sig. Men grevinden kunde dog beherske sig saavidt, at hun nogen ganger kunde se paa grev Hennings levægede ansigt. Hver gang flammert der likesom op en vild triumf i hendes øine. Om hun end var magtesløs nu — saa vilde fremtiden gi hende vaaben ihænde, saa hun kunde naa sit maal.

Saa var det hændt — Josta var overført loven grevinde Ramberg.

Ved sin mands arm gik hun gjennom gjesternes rækker.

Straks etter kjørte de til slotskirken. En time senere var ogsaa den kirkelige vielse fuldbyrdet.

Josta stod blek og stille ved sin mands arm og tok imot alle lykønskningerne.

Grev Henning maatte nu gaa frem til de nygifte. Men han var ikke istand til at si et eneste ord. Taus og med et krampagtig tak omfavnet han broren, saa bøide han sig blek og bevæget over Jostas haand og trykket sine læber mot den.

Det unge par var for meget beskjeftiget med sig selv, til at lægge merke til Hennings væsen; og de andre la heller ikke merke til hans store bevægelse.

Bare grevinde Gerlinde saa at han vaklet likblek bort mot vindusnichen. Hun trængte selv hele sin selvbeherskelse.

Med store, stive øine saa hun et øieeblik etter Henning. Saa rettet hun sig op med et ryk og gik saa bort til brudeparret. Hun tok Josta heftig i sine arme, og hendes læber sa klangløst en lykønskning. Men i hendes hjerte brændte et andet ønske, og da hun var ræd for at hendes øine kunde røbe hende, saa hun forbi Josta.

Da hun rakte Rainer haanden, og han førte den til sine læber, lyktes det hende at laa frem nogen ord.

„Kjære fætter, du vet hvilke ønsker jeg nærer for dig. Jeg vil bede om at de vil gaa i oppfyldelse,“ sa hun med en underlig dump stemme.

Endnu engang tok hun Josta heftig i sine arme.

„Ogsaa for dig, Josta,“ fremstøtte hun.

I sin heftighet hadde hun nær revet sløret og kransen av bruden, og hun skræmte Josta saa, at hun instinktmæssig tok etter Rainers haand, likesom for at søke hjelp.

Baronesse Rittberg stod like i nærheten av bruden og la merke til det. Om og omhyggelig som en mor satte hun igjen kransen tilrette og sa nogen spøkende ord.

Men senere sa hun til sin mand:

„Vet du hvad, Didi, grevinde Gerlinde satte op et frygtelig ansigt, da hun omfavnet den unge frue.“

For første gang faldt det hende ind, om hendes mand kanskje allikevel hadde ret med hensyn til sin aversion mot grevinden.

Baronen brummet bare noget i skjegget, og hans hustru vedblev betænkelig:

„Hun er vist rasende paa den unge grevinde Josta, fordi hun skal indta hendes plads paa Ramberg.“

Bryllupsfesten forløp paa sedvanlig maate. Der var stor middag. Sindene var efterhaanden faldt litt til ro, og der hersket en meget livlig og animert stemning.

Grevinde Gerlinde hadde gjenvundet herredømmet over sig selv. Hun formelig sprudlet av aandfuldhet og godt humør, og ingen kunde merke paa hende at hendes væsen var unaturlig og forceret.

Ogsaa grev Henning hadde med mœie tilkjæmpet sig ro, og tvang sig ogsaa til at vise et godt humør. Han hadde hurtig skyllet ned et par glas vin, og undgik at se paa Josta.

Josta var stille og taus. Ogsaa grev Rainer kostet det overvindelse at delta i samtalen. Hans hjerte blev saa fuldt og tungt naar han saa paa sin unge hustru, og han blev ængstelig ved tanken paa, om det ogsaa vilde lykkes ham at gjøre hende lykkelig.

Grevinde Gerlinde hadde benyttet tiden godt i disse uker, og hadde alter og alter spreddt tvil i hans hjerte, alltid under sandt og trofast venskaps maske. Da grev Rainer idag hadde hentet sin brud fra hendes

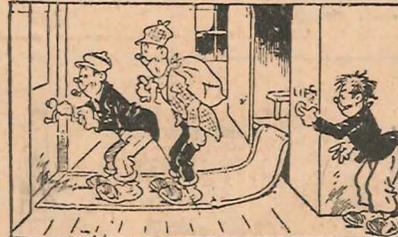
Elevatorguttens mesterstykke.

Elevatorguttens var begavet med en meget skarp horsel, og det skulde en vakker dag bli hans lykke. Det var en stor forretningsgaard han var ansatt i, og det var en desværre allfor almindelig bekjendt sak, at der i et av de stor ekontorer i 3die etage netop i disse dage opbevartes en endog i disse tider usedvanlig stor pengesum. Det var utenfor dette kontor, at hans skarpe horsel kom ham tilgode, da han opfattet et par brudstykker av en samtale mellem to skumle personer.

Han var ikke længe om at opfatte, at de to fordægtige herrer hadde planlagt et indbrud for at faa tak i alle pengene. Elevatorguttens styrtet naturligvis straks til telefonen for at tilkalde hjelp, men maatte snart opgi den vei, da han fik galt nummer. Naa, en kjæk elevatorgut har jo ogsaa lov til at forsøke at være sin egen lykkes smed, og det var nu dette han eksperimenterte med ved at spikre et stykke av trappeløperen fast til elevatorstolen.

Skjult bak korridorhjørnet saa elevatorguttens snart de to skumle personer tone frem i nattens mulm og mørke med en stor sæk over skulderen — den var nok til pengene. De stanset utenfor den omhyggelig laaste dør og begynte at rasle med sit tyveverktøi. Saa tok de et stort centrumsbor frem og gik ivei med døren. Elevatorguttens holdt pusten av bare spænding — nu var det store øieeblik kommet.

Han trykket paa knappen til elevatoren, motoren begynte at surre, og langsamt sænket den tunge elevatorstol sig ned gjennom den bundløse schakt. Naar man nu husker paa hvad det var elevatorguttens foretok sig paa det tredje billede, vil man forstaa det skrik de to indbrudstve utstotte, idet den fastspikrede trappeløper trak dem med ned i dypet. Nede i første etage, langne bak gitteret, sat de to slukørede misdædere, mens elevatorguttens fik utbetalt en stor dusør.

værelse, var han et øieblik blit staaende dypt bevæget indenfor døren, betat av hendes ynde og elskelighet. Og i det han møssommelig tvang sig til at være rolig, hadde han tal hende i sine arme og hadde sagt:

„Glem aldrig, min hjertenskjære Josta, at jeg sætter din lykke høit, høit over min egen. Lov mig at du vil ha tillid til mig i alle ting, og at du vil komme til mig med alle dine ønsker. Jeg vet ikke om jeg har handlet rigtig i at binde dig til mig. Under tiden har jeg hat store betænkeligheter ved det. Men tro mig, det er mit inderligste ønske at gjøre livet lyst og vakkert for dig, og at jeg gjerne vil bringe hvilket som helst offer for din skyld.“

„Han er saa god og ædel — det piner ham at han ikke kan elske mig. Elsket han mig, saa vilde han ikke si et eneste ord nu. Da vilde han ta mig i sine arme og kysse mig — saaledes som jeg længter efter at han skal kysse mig.“

Saaledes tænkte Josta.

Hans ro hadde gjengit hende hendes. Skjønt hendes hjerte banket som om det skulde sprænge hendes bryst, la hun stille sin haand i hans og sa alvorlig:

„Rainer, jeg vil som altid ha tillid til dig. Jeg er bare besjælet av ønsket om at bli dig en trofast livsledsagerinde og opfylde mine pligter overfor dig. I mit hjerte bor en ubegrænset høiagtelse og hengivenhet for dig, og jeg ønsker bare at du alltid maa være tilfreds med mig og at ingen av os nogensinde vil angre dette skritt.“

Grev Rainer hadde git meget til, at Josta istedetfor alle disse ord frivillig hadde git ham bare et eneste kys.

Saa var de begge gaat ned til bryllupsgjesterne, begge to med hjertet fuldt av længsel og kjærlighet og begge ivrige efter ikke at la sig merke med noget. Hvor meget lykkeligere vilde de ikke ha været, hvis de hadde været mindre stolte, mindre hensynsfulde! Hvor ofte skaper ikke menneskene sig selv sorger og bekymringer, uten at ane og ville det. Saaledes adskiller dyder undertiden menneskene, likesom feil og laster. At forlie noget for hverandre kan virke likesaa ødelæggende som haarde og saarende ord, som blir fremstøtt ubehersket.

Middagen var tilende, og i det virvar som opstod efter oppbruddet fra bordet gik fru v. Seydlits bort til Josta.

„Barn, nu er det paatide at du klær dig om til reisen,“ sa hun og førte Josta ut av den muntre kreds.

Ingen andre end de tre personer som uavbrutt iagttok hende — grev Rainer, hans bror og grevinde Gerlinde — la merke til brudens forsvinden.

Grev Rainer opsøkte straks sin svigerfar, da han saa Josta gaa med fru v. Seydlits, for endnu at avtale forskjellige ting med ham for avreisen.

Grev Henning saa med brændende øine efter den slanke skikkelse, og et suk und-

slap likesom en stønnen hans læber. Hvis han hadde kunnet følge sit hode, saa vilde han ha farett efter Josta, grepet hende i sine arme og ha sagt:

„Følg ikke med Rainer — du elsker ham ikke — du vet ikke hvad du gjør! Jeg kan ikke slippe dig, fordi jeg elsker dig.“

Men han stod stiv og ubevægelig og hans ansigt var blekt og fortrukket. Hans øine fulgte endnu Josta gjennom det tomme sideværelse, og han saa at hun, for hun forlot det, mistet et hvitt kniplingslommeterklæ — hendes brudelommeterklæ. Hun hadde ikke lagt merke til det, og døren lukket sig efter hendes lange slæp.

Da kom der liv i grev Hennings ansigt. Hurtig, med sikre skritt, likesom draget av en magnet, gik han ind i sideværelset. Han saa sig sky omkring — værelset var tomt! Hurtig bøide han sig ned efter det fine, hvite tørklæ og tok det op. Han skjulle det i haanden som et kostelig bytte og saa sig endnu engang om til alle kanter. Da han sa at han var aldeles alene — han la ikke merke til at grevinde Gerlinde iagttok alle hans bevægelser bak et gardin — trykket han sit bleke ansigt med voldsomhet ned i det fine lommeterklæ, fra hvilket der slok ham en fin parfume imøte. Saa trykket han det mot sine læber — to-tre ganger. Tilslutt gjemte han det med skjælvende hænder paa sit bryst.

Allt dette hadde grevinde Gerlinde lagt merke til; intet var undgaat hende. En vild, triumferende glans lyste ut av hendes øine. Nu hadde hun visshet for at Henning elsket sin brors unge hustru. Paa det bygget han videre paa sine planer.

Kort efter saa grevinde Gerlinde grev Rainer, som hadde lat avskjed med ministeren, gaa ind i sideværelset til sin bror.

Grev Henning rettet sig op med et ryk, da han fik se broren, og tvang frem et smil.

„Naa, her finder jeg dig endelig, Henning,“ sa grev Rainer til broren. „Jeg har lett efter dig overalt. Jeg vilde da ikke reise, for jeg hadde sagt farvel til dig. — Du ser blek ut, Henning — er du ikke frisk?“

Henning tvang sig igjen til at smile.

„Jeg har en frygtelig hodepine, Rainer; kanske jeg har drukket litt for hurtig. Derfor trak jeg mig ogsaa tilbake til dette stille værelse, for at silte litt i ro. Men la dig ikke opholde. Farvel, Rainer — og lykke og held paa reisen — for dig og Josta.“

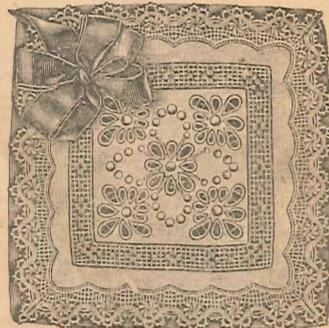
(Forts.)

Om at brodere.

I smaatt som i stort synes den tid vi gjennomlever nu at skulle bringe omveltninger. Saaledes er den gammelgamle kvindesyssel: at brodere, som en tid syntes at være gaat av mode, igjen ved at komme sterkt frem, og det horer nu slet ikke til sjeldenheterne at se damer likesom i bedstemødrenes tid ta sine haandarbeider og broderisaker med sig naar de inviteres ut i selskap. Men selv om nu ikke alle gaar saa vidt, er der iallfald en glædelig tendens ogsaa hos nutidens unge piker til at „ha et arbeide i hænderne“, naarsomhelst der er anledning til det.

Der eksisterer i vore dage en saadan rigdom av vakre mønstre til at sy og brodere efter, saa man kan være sikker paa at faa baade glæde og nytte av et saadan fritid-besjæftigelse. I „Nordisk Monster-Tidende“ findes der i eks. i hvert nummer en afdeling som omtaler og omhandler haandarbeider og broderier, og damerne vil ved at abonnere paa denne journal kunne sikre sig alle nye og moderne tegninger til sine broderier. I det sidst utkomne hefte av „Monster-Tidende“ ser man bl. a. de nydeligste venetianske broderier til lommeterklær, smaa servietter, underliv, nattlinner, fikse broderier til bordduker, væsker og tepper, foruten forskjellige navnetræk, kniplingsmønstre osv. Broderimønstre til de avbildede arbeider følger enten gratis paa journalens snitmonsterark eller kan kjøpes som særskilte broderimønstre for 35 øre pr. stk.

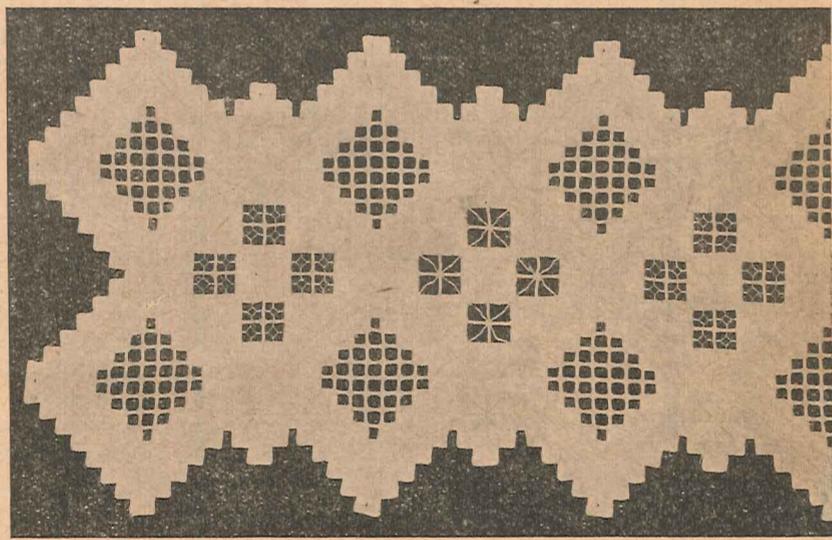
Nu da broder-kunsten som sagt holder paa at opleve en renaissance, anbefaler vi alle haandarbeidsinteresserte damer at stifte bekjendtskap med „Nordisk Monster-Tidende“. Den utkommer hver 14 dag, koster bare 20 øre pr. nr., kr. 120 pr. kvartal, og faaes samme sted som „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania.

17de haandarbeide.

Løper med hardangersøm.

Denne ualmindelig vakre og raske løper syes paa hvit sultan. Med materialet følger et mønster til broderiet. Lo-

peren er ca. 120 cm. lang, 35 cm. bred. Materiale: Stof, garn, mønster, pris kr. 8.65.

Bestillingsseddel findes i Raadg. paa side 28.

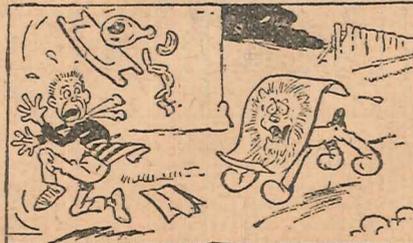
En klok hunds bedrift.

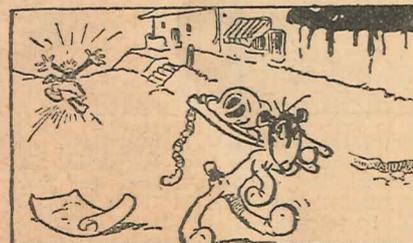
1. Den kloke hund sat borte paa hjørnet og filosoferte over sin knurrende mave, mens plakatomanden klister op en plakat for et omreisende sirkus, og slagterguttent slentret forbi med et deilig spekket traug paa hodet.

2. Men den kloke hund var jo ingen klok hund for ingenting, saa ikke for hadde plakatomanden vendt ryggen til, for den trak plakaten løs fra plankgjærdet igjen, takket være det endnu vaale klister.

3. Og her ser man et usedvanlig fiffig utslag av en klok hunds klokskap. Den satte plakaten paa panden og for efter slagterguttent. Da plakaten forestillet en vild løve, gjorde den et frygtelig indtrykk paa slagterguttent.

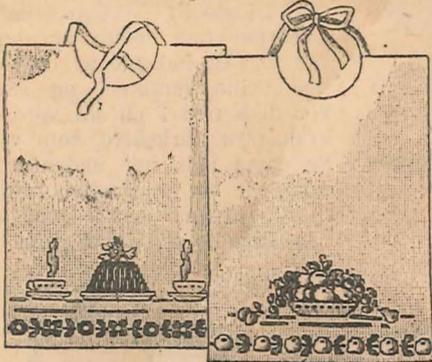

4. Og da selvopholdelsesdriften er en av de sterkeste kræfter i hele naturen, saa tok slagterguttent benene paa nakken (det er forresten underlig, at man løper bedst paa den maate) og overløt alle de gode saker i traug til den kloke og sultne hund.

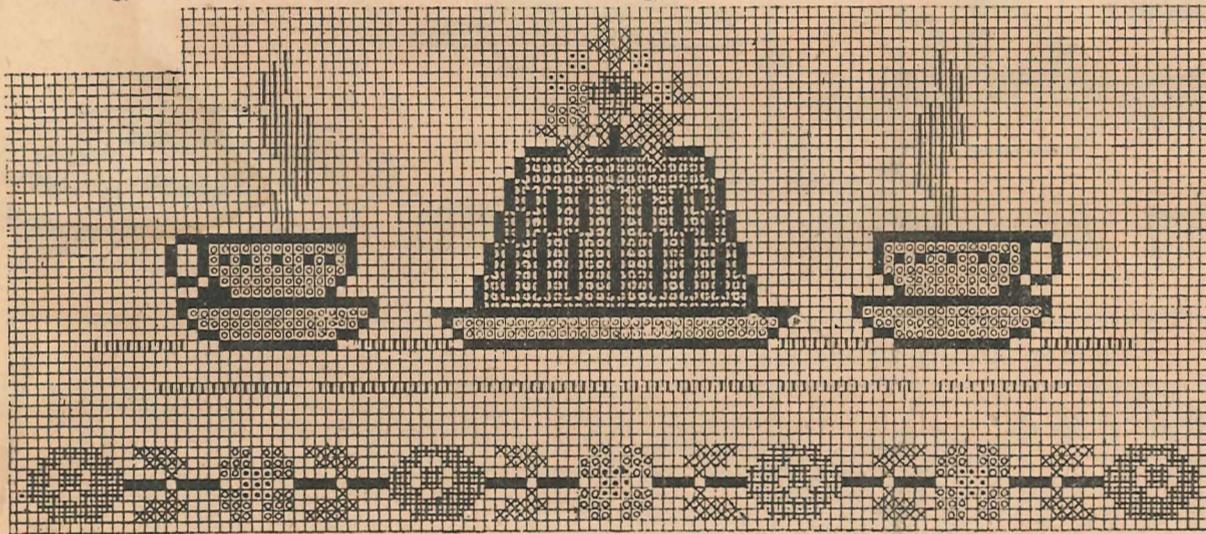
Hvad der interesserer damerne.

To spisesmekker med korsstingsbroderi.
(Hertil horer bill. 1-4.)

Spisesmekken syes af hvitt aïdastof, som fal-des smalt i kanten, og 2 cm. fra den nederste

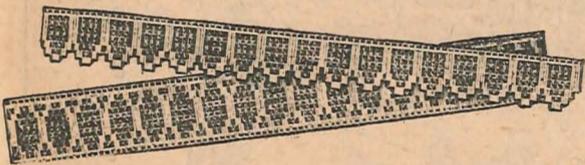
Bill. 1 og 2. To spisesmekker med korsstingsbroderi.
kant paabegynder man broderiet, der udføres ef-

Bill. 3. Typemønster til korsstingsbroderiet paa spisesmekken bill. 1.

Forklaring af Tegnene: rød, gul, sort, grøn, brun, lysegraa, blaa.

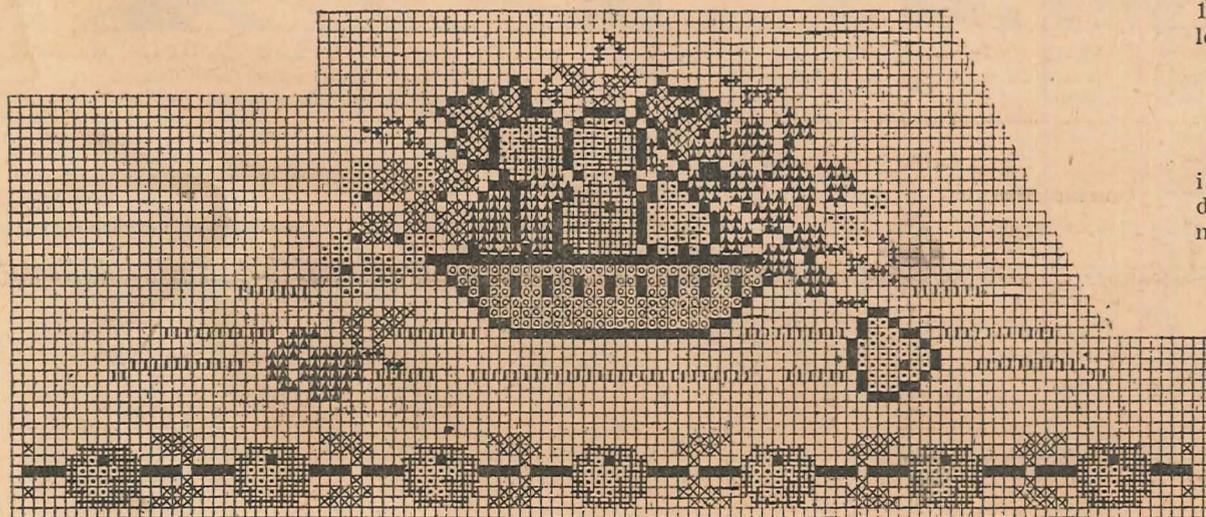
ter typemønstrene bill. 3 og 4 med firetraad-glansegarn i de ved tegnene angitte farver. Aïdastoffet maa vælges i en finhet, saa at 9 stng fylder et rum av 2 cm. Tilsidst forsynes spisesmekkene med lange, hvite knytebaand.

Bill. 5 og 6. Heklet blonde, 5 1/2 cm. bred, og tilsvarende heklet mellemverk, 6 cm. bredt.

Heklet blonde, 5 1/2 cm. bred, og tilsvarende heklet mellemverk, 6 cm. bredt.
(Hertil horer bill. 5-8.)

Man hekler blonden med hvitt hektegarn nr. 70 paa et opslag av 30 l. (luftmasker) i frem- og

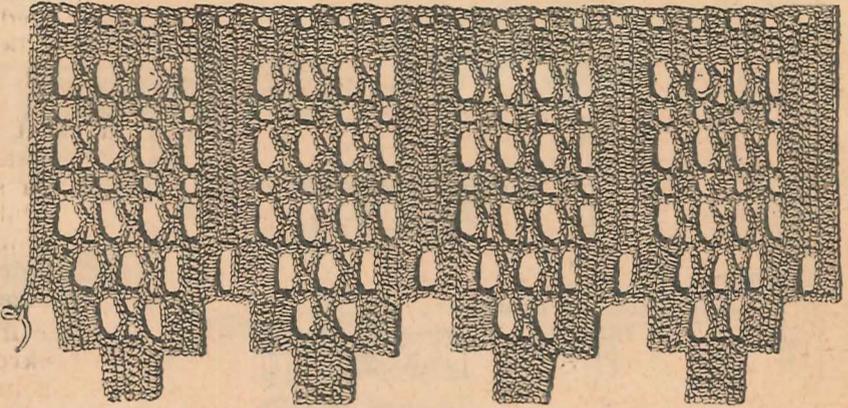
Bill. 4. Typemønster til korsstingsbroderiet paa spisesmekken bill. 2.

Forklaring af Tegnene: rød, gul, sort, grøn, brun, lysegraa, mørkilla, blaa.

tilbagegaende rader saaledes:

1ste rad: 1 st. (stang- eller pindemaske) i den 36te l., 1 st. i hver av de følgende 35 l., 8 l., arbeidet vendes. — 2den rad: 1 st. i den 7de st. i forrige rad, 1 st. i hver av de næste 27 st., 2 l., 1 st. i den 3die rand-l., 3 l., arbeidet vendes. — 3die rad: 2 st. om 2 l., 34 st. ved siden av, herav hekles tilsidst 5 st. om luftmaskerne og 1 st. i den 3die rand-l. (se bill. 7), 8 l., arbeidet vendes. — 4de rad: 1 st. i den 5te l., 1 st. i hver av de følgende 11 masker, †, 5 l., 5 st. springes over, 1 st. i den næste st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., og fra † gjentas 1 gang, 5 l., 5 st. springes over, 1 st. i hver av de følgende 4 st., 2 l., 1 st. i den 3die rand-l., 3 l., arbeidet vendes. — 5te rad: 2 st. om 2 l., 1 st. i hver av de næste 4 st., †, 3 l., 1 f. m. i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den næste st., 3 st.

1 st., 3 st. ved siden av, og fra † † gjentas 1 gang, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. 3 l., 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 8de rad: 6 st., 5 l., 1 st. i

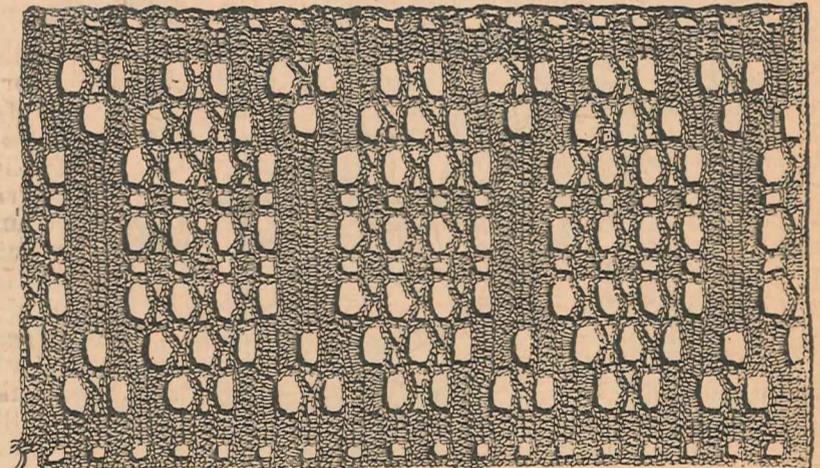

Bill. 7. Mønster til den heklede blonde bill. 5. Naturlig størrelse.

den næste st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 0, 5 l., 1 st. i den følgende st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., og fra † gjentas 1 gang, 5 l., 4 st., 2 l., 1 st., 3 l., arbeidet vendes. — 9de rad: 6 st., †, 3 l., 1 f. m., 3 l., 4 st., og fra † gjentas 1 gang, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 1 st. i den næste st., 5 st. om de følgende 5 l., 1 st. i den næste st., 3 l., arbeidet vendes. — 10de rad: 12 st. (se bill. 7), †, 5 l., 1 st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., og fra † 1 gang gjentas, 5 l., 4 st., 2 l., 1 st., 3 l., arbeidet vendes. — 11. rad: 36 st., hvorav der stadig hekles 1 st. i 1 st. eller 2 st. om 2 l. eller 5 st. om 5 l.; derpaa 8 l., arbeidet vendes, og saa gjentas der fra 2den rad.

Mellemverket hekles ogsaa med heklegarn nr. 70 i frem- og tilbagegaende tverrader. Man slaar op 63 l.

1ste rad: 1 st. i den 60de l., 1 st. i hver av de følgende 11 l., 5 l., 5 l. springes over, 1 st. i den næste l., †, 3 l., 1 f. m. i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den tredienæste l., 1 st. i hver av de følgende 3 l., og fra † gjentas 1 gang, 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st. i den tredienæste l., 5 l., 5 l.

Bill. 8. Mønster til det heklede mellemverk bill. 6. Naturlig størrelse.

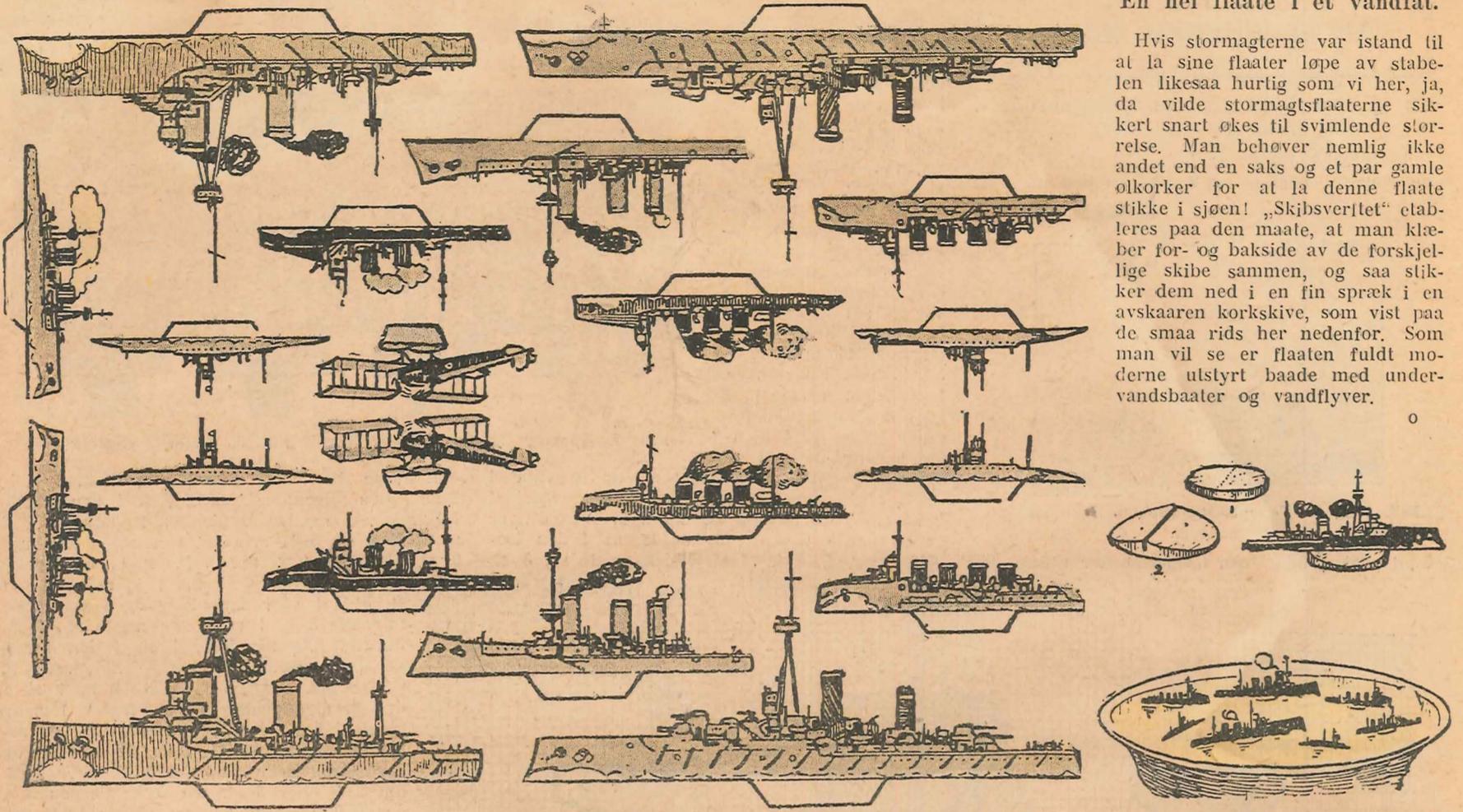
springes over, 1 st. i hver av de følgende 13 l., 5 l., arbeidet vendes. — Herfra kan man let arbeide videre efter det tydeligde.

Middel til at styrke øinene.

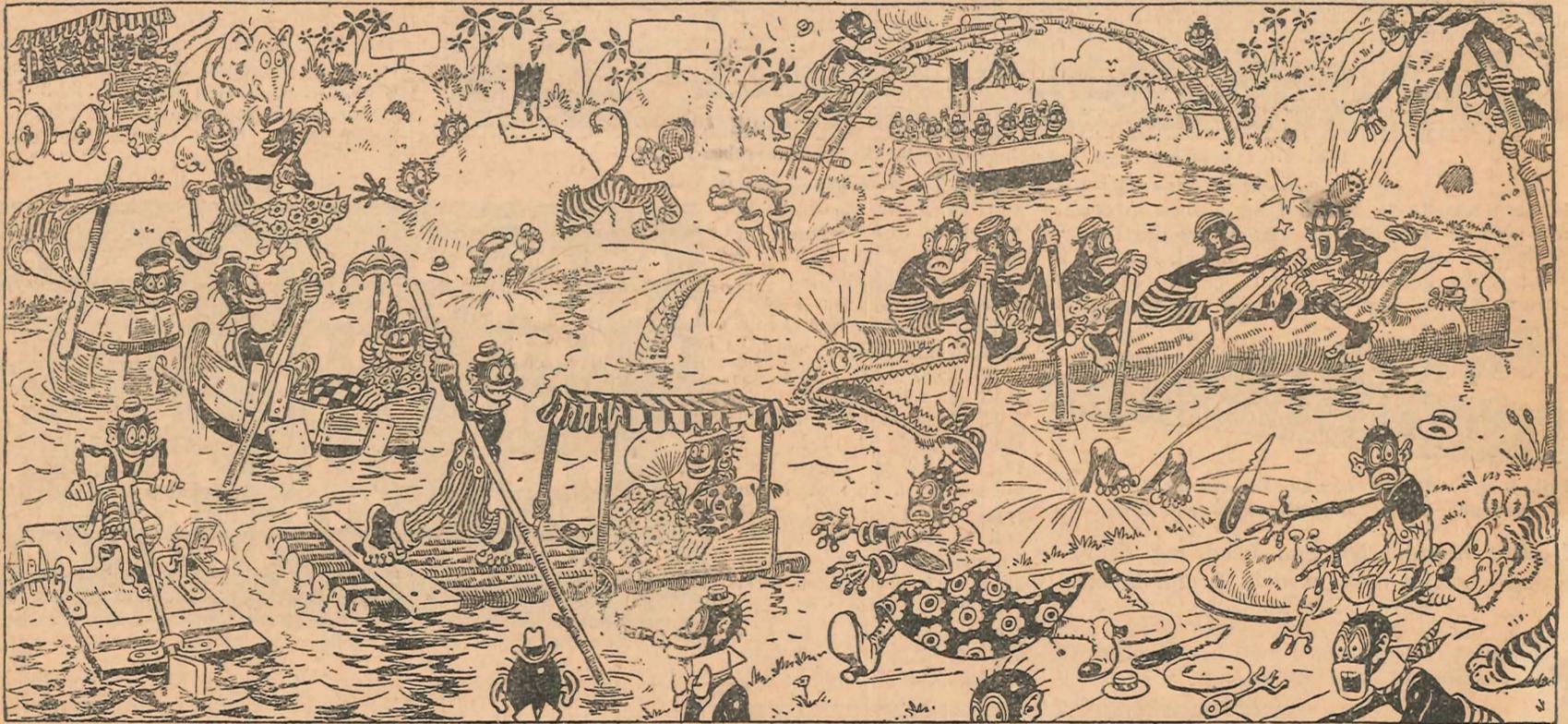
Hertil anbefales, at man koker litt fennikel i en kop melk og lar blandingen avkjøle. Heri dypper man saa en lerrets-klut, og om aftenen, naar man lægger sig, lægger man den over øinene og lar den ligge hele natten. For at hindre at klædet glir bort fra øjenlokene, kan man allerlettest av et rent lommestørklæde lage ei bind som man knytter utenom omslaget. Naar man vaakner den følgende morgen, vil man finde, at den eiendommelig brændende smerte i de angrepne øine er stanset, og ved oftere anvendelse av dette aldeles uskadelige middel vil smerten snart forsvinde fuldstændig.

En hel flaaete i et vandfat.

Hvis stormagterne var istand til at la sine flaaeter løpe av stablelen likesaa hurtig som vi her, ja, da vilde stormagtsflaaeterne sikkert snart økes til svimlende størrelse. Man behøver nemlig ikke andet end en saks og et par gamle ølkorker for at la denne flaaete stikke i sjøen! „Skjibsverftet“ etableres paa den maate, at man klæber for- og baksiden av de forskjellige skibe sammen, og saa stikker dem ned i en fin spræk i en avskaaren korkskive, som vist paa de smaa rids her nedenfor. Som man vil se er flaaeten fuldt moderne utstyrt baade med undervandsbaater og vandflyver.

Et litet folkelivsbillede fra Øvre-Kongo.

Det hører til denslags billeder som det er vanskelig at overskue paa en gang. Der er saa mange detaljer. Og saa er Øvre-Kongo jo ogsaa et fremmed gebet for de allerfleste; man vil dog hurtig bli paa det rene med, at befolkningen bestaar av negre, det ser man paa farven. Det er interessant at lægge merke til de forskjellige baattyper som er i bruk. Like fra det urgamle system med en almindelig træstamme til

det sterkt moderne med skovlhjul og forgaffelstyr. At apekatter sætter pris paa kokosnøtter til andet end til likefrem at spise, faar man ogsaa et tydelig indtryk av, naar man lægger merke til negerstyrmanden paa træstammen. At man skal være forsigtig med at spise frokost i det grønne, ser man i nederste hjørne tilhøire, og at man heller ikke er sikker, selv om man sitter i ro og mak inde i sin straahtytte, ser man

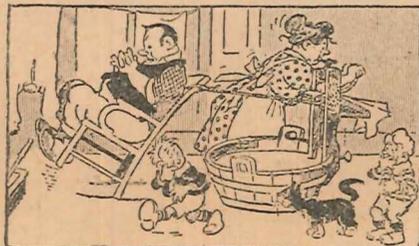
omtrent midt paa billedet; men hvorledes damerne faar anbragt sine hattenaaler, vil man kanske være lidt i tvil om, naar man studerer den flygtende skjønhed i billedets underkant. Der er selvfølgelig mange flere enkeltheter, man vilde kunne henvisse til ved et saadant folkelivsbillede, men ved noiere gjenemsyn vil man sikkert selv finde dem.

Vi hadde vaskedag, og jeg følte mig søvniq.

Guttene derimot var vaakne og spekulerte paa gavtyvestreker.

De bandt en snor fast i min stol og bort om valsen paa rullen.

Resultatet var forskrækkelig.

Kjøbmandens hveteaker.

Der var engang en kjøbmand, der hadde tre sønner som het Mikael, Georg og John. Hans hustru var død da guttene var smaa, og han hadde derfor været alene om at opdrage dem og elsket dem alle tre høit, men mest holdt han av John, der var den klokeste og flittigste av dem.

Kjøbmanden bodde i et stort hus ute paa landet med en deilig have omkring, som guttene elsket, for den var saa stor og gammel, rigtig skikket til at leke rovere i. Men utenfor haven laa en stor hveteaker, og den var farens stoltbet.

En deilig vaarmorgen gik han ut for at se til akeren, hvor sæden allerede stod et godt stykke over jorden, men til sin store forbauselse og skræk saa han, at paa et stort stykke av akeren var hveten trampet ned og ødelagt.

„Det kan ikke gaa,“ tenkte den gamle kjøbmand. „Mine tre gutter maa efter tur holde vakt her paa akeren om natten. Saa maa vel en av dem fange den, der har ødelagt min hvete.“

Da han kom hjem, kaldte han paa sin ældste søn og sa:

„Mikael, et stykke av hveteakeren er blitt trampet ned, og derfor skal du vaake derute inat og forsøke at fange den der har gjort det. Hvis det lykkes dig, skal du faa en stor belønning av mig.“

Det arbeide var Mikael all andel end glad over, men han turde ikke være utydlig mot sin far, og derfor svarte han:

„Det er meget trøttende at skulle vaake en hel nat, og jeg er ikke sikker paa at jeg ikke sovner, men jeg skal prøve paa at gjøre hvad du ønsker, far.“

I tusmørket gik Mikael saa ut paa akeren og satte sig ned under et stort hyldetræ. Han hadde ladde pistoler i sit belte, og ved siden av sig, saa han bare behøvede at strække haanden ut for at naa det, laa et stort, skarpt sverd. Han hadde ogsaa til en varm irak med og en kurv, hvori der var smorbrod og en flaske ol.

Da han hadde sittet der et oieblik, og det begyndte at bli mørkt, spiste og drak han all hvad der var i kurven, tullet frakken om sig og lenet sig op til træet. Og saa gik der naturligvis ikke et kvarter for han sov.

Tidlig næste morgen skyndte den gamle kjøbmand sig ut til akeren, og der sat Mikael fremdeles og sov, og hveten var trampet ned paa flere nye steder. Kjøbmanden rusket ærgerrig i gutten og ropte:

„Vaakn op, Mikael! Du er sandelig en daarlig vakt! Du sitter her beveget for at passe paa, og saa blir min aker endnu mer ødelagt end forrige nat!“

Samme eftermiddag kaldte kjøbmanden saa den næstældste søn ind til sig og sa til ham:

„Georg, det er din tur til at vaake paa akeren inat; la mig nu se at du er mer paapasselig end din bror! Hvis du opdager hvem det er der tramper hveten ned, skal du faa en god belønning.“

Georg var likesaa utifreds med at skulle vaake som Mikael hadde været, men han hadde ogsaa stor respekt for faren, og han svarte:

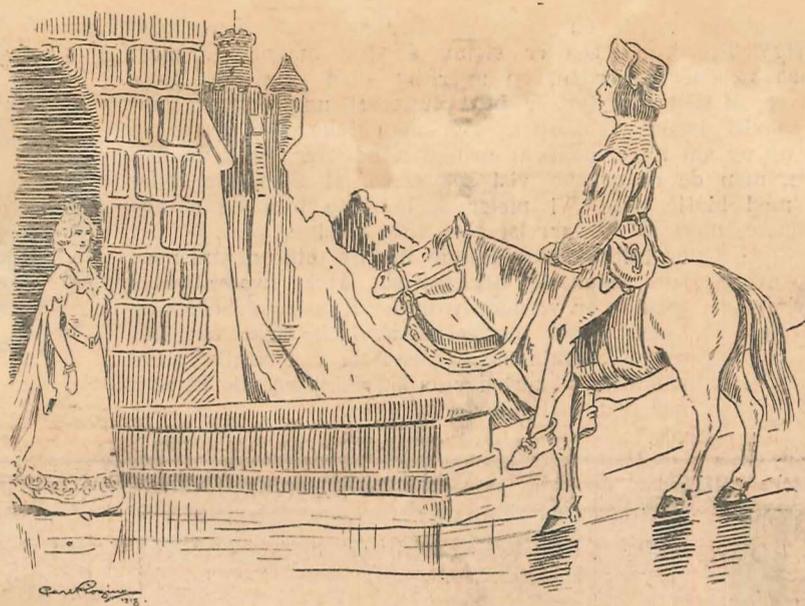
„Jeg skal nok holde vakt inat, og imorgen tidlig skal jeg si dig hvem det er som ødelægger akeren.“

Da han gik avsted om aftenen, tok han foruten pistolene og sverdet ogsaa et sterkt laug og en tung knippel med sig, men allikevel gik det ham ikke bedre end broren. Da kjøbmanden den følgende morgen kom ut paa akeren, var den trampet endnu mer ned, og Georg snorket høilydt under et træ. Faren rusket ham vaaken og sa vreddt:

„Hvis det ikke gaar John bedre end det er gaat dere, saa blir min aker luldstandig ødelagt. Dere er nogen rigtig dovne, unyttige gutter!“

Den følgende aften, da John gjorde sig klar til at gaa, kom Mikael bort til ham og sa godmodig:

„Du kan gjerne laane mine pistoler og mit sverd, skjønt jeg ikke tror de

Slottets port aapnedes paa vid gap, og en deilig prinsesse kom mot John og sa: „Hvor godt det var at du kom! Jeg har ventet saa længe paa en, som kunde fri mig ut av dette fængsel!“

vil hjelpe dig mer end de hjalp mig.“ „Ja, du kan ogsaa gjerne laane mit laug og min tykke knippel,“ tilføiet Georg.

„Tak skal dere ha,“ svarte John, „men jeg har nu tenkt at anvende ganske andre vaaben.“

Han hadde hele dagen været travelt beskjæftiget ute paa akeren med at samle tidler og tornegrene og lægge dem i en høy haug under hyldetræet, hvor han skulde sitte paa vakt, og da han nu kom ut paa akeren satte han sig like bak haugen, saa hver gang han blev søvni, og hans hode faldt ned mot brystet, stak tornene ham, saa han i en fart fik det op igjen.

Saaledes gik en del av natten, men pludselig hørte John hovslag og en lyd som en hests vrinsken. Han sprang hurtig op og snek sig ut paa akeren,

og der saa han en nydelig, liten pony gaa ganske rolig og gumle hvete. Den var ganske tam, og han fanget den straks og trak den hjem til stalden.

Da kjøbmanden næste morgen hørte at John hadde fanget den som ødelæ akeren, blev han meget glad.

„Du skal faa den pene, lille pony som belønning,“ sa han. „Hadde du ikke været saa paapasselig og flink, saa hadde hele vor hvetehest været ødelagt.“

Saa lik John ponyen og red paa den hver dag, og han blev gladere i den for hver dag som gik.

Nogen tid etter dette kom en aften en mand ridende ind i kjøbmandsgaarden og spurte:

„Faar jeg lov til at bli her inat? Jeg er paa vei til isfjeldet, som jeg skal ride opover, og saa skal jeg ride

tre ganger rundt om det gyldne slot, som ligger paa toppen av det, og hvor en deilig prinsesse sitter fanget. Hvis jeg kan det er hun fri, og saa skal hun gifte sig med mig.“

„Er du den første som vil prøve paa at befri hende?“ spurte den gamle kjøbmand.

„Aa nei, der er mange andre som har prøvd og prøvd forgjæves. Det er nemlig meget vanskelig at ride opover det glatte isfjeld.“

„Vi maa prøve det!“ ropte Mikael og Georg ivrig. „Vi vil ride opover fjeldet og befri prinsessen.“

Allerede næste dag kjøpte de to store, sterke heste og slog spiker i deres sko, for at de ikke skulde gli paa isen. Men John gik ned i stalden og sadlet sin pony; han hadde ogsaa besluttet at ville prøve lykken.

En for en begav brorene sig avsted, Mikael, den ældste, red naturligvis først, men da han lykkelig og vel var kommet omtrent halvveis opover fjeldet, kom han til et meget glatt sted, og der mistet hans hest fottæstet, og baade hest og rytter styrtet ned ved foten av fjeldet, hvor de laa som bedøvet. Akkurat likedan gik det Georg.

Men Johns lille pony gled ikke. Det var som om den kjendte de sikreste steder at tra paa, og da den naadde op paa toppen av fjeldet løp den rundt om slottet, som om den hadde været der hundre ganger før.

Den løp de tre ganger rundt, og saa stod den ganske stille foran slottets port. I næste oieblik aapnedes denne paa vid gap, og en nydelig prinsesse, klædt i en kjole av sølv- og guldbrokkade, kom mot John og sa:

„Hvor godt det var at du kom! Jeg har ventet saa længe paa en som kunde fri mig ut av dette fængsel, og jeg er dig meget taknemlig.“

I det samme fik hun øie paa ponyen, som han hadde redet paa, og hun løp bort til den og klappet og kjærtregnet den.

„Hvorledes kunde du nønne at løpe bort fra mig?“ sa hun hebreidende. „Du var den eneste ven jeg hadde, og den eneste fornøielse for mig var at ride op og ned av isfjeldet om natten.“

„Du maa ikke være vred paa den, prinsesse,“ sa John, „den løp jo bare sin vei, for at jeg kunde finde den og befri dig. Ellers var det kanskje aldrig lyktes mig.“

Det maatte prinsessen gi ham ret i, og saa var hun ikke mer vred paa sin lille pony.

Næste dag bragte John prinsessen hjem til hendes forældre, som næsten helt hadde opgitt nogensinde at faa hende igjen, og nu visste de ikke alt det gode de vilde gjøre for John; men han bad bare om et, og det var prinsessen, og hende fik han. Nogen aar efter blev de gift, og ponyen blev hos dem og hadde det godt alle sine dage.

Gamle mundheld og talemaater.

Ogsaa enslags rebuser.

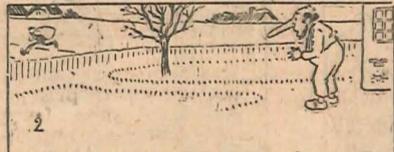
Vore forfædre hadde en mængde talemaater, fyndsprog og mundheld, som var tat like ut av det daglige livs brogede mangfoldighet. Disse mundheld gav de i arv til os, og vi bruker dem nu uten at tænke nærmere over deres oprindelse.

Rent bortset fra den lærdom, der for os kan hentes ut av de gamles ofte dyrt kjøpte erfaringer, er der ogsaa en anden side ved saken, som fanger vor oppmerksomhet. Nu bruker vi de gamle mundheld uten at skjænke selve billedet, som de er formet i, nogen videre interesse. Naar vi nu sier om et menneske, at han gjør „en myg til en elefant“ eller at han „falder med doren ind i huset“, saa er det bare i de sjeldneste tilfælder, at vi klart og anskuelig for vort indre blik faar det billede frem, som vore forfædre hadde i tankerne, men som vi nu bruker av gammel vane. Vi nøier os med at fasthøide hovedtanken: at gjøre en myg til en elefant, det er at overdrive kolossalt, — at falde med doren ind i huset er at komme ubuden og overraskende.

Men prøver man saa at holde sig de brukte billeder virkelig for øie, eller, som man sier, „tar dem ganske efter bokstaven“ da ser man først rigtig hvilket frodig lune de gamle, der formet disse billeder, har været i besiddelse av.

Det er en saadan prøve, der her skal anstilles med et litet utvalg av de gamle mundheld og talemaater. Billederne danner paa den maate en samling rebuser, der kan brukes som en liten skarpsindighetsprøve. Hvem kan hurtigst si hvad disse 8 billeder betyr?

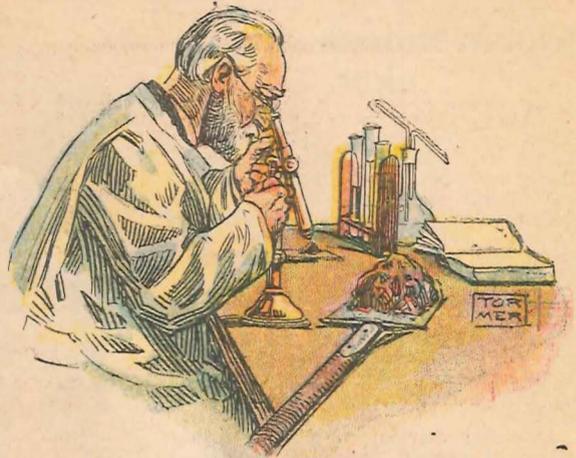
De rette uttydninger kan kontrolleres andet sted i bladet.

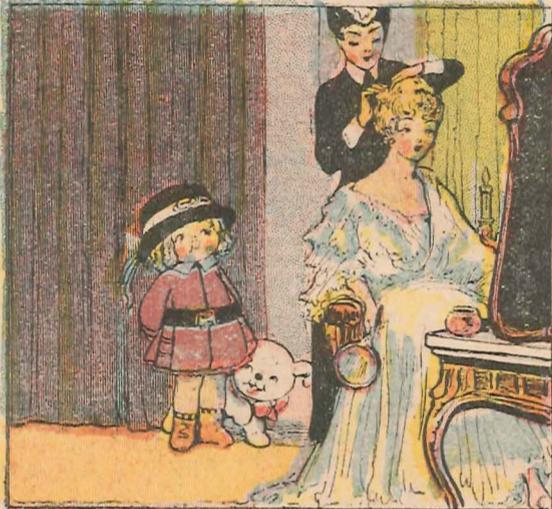
Gamle mundheld og talemaater, fremstillet i billedform. Find hvad hvert enkelt billede betyr.

„Et uhyre“.

Er dette frygtelige uhyre en sjeslange eller en eventyr-drage med ildspyende svelg? Tvertimot. Det er et af de for mennesker mest uskadelige, smaa væsener i verden, en uskyldig, liten rundorm. Hele hemmeligheten er, at den lille fyr er bliit forstørret nogen tusen ganger. Den er saavist ingen sjeldenhet, som man ikke kan grave et spadestik jord op av sin have, uten at bringe hundreder av dens like frem for dagen, men de er ganske vist saa smaa, at man overhodet ikke ser dem med blotte øine. Vi pleier at betrage jord og smads som en død masse, men et forstørrelsesglas viser os tvertimot, at det er fuldt av myldrende liv, av mikroorganismer, som ustanselig bevæger sig. Hver kvadratmeter jord er en verden, hvor der leves og arbeides og kjæmpes for tilværelsen av bitte smaa væsener, og for de mindste av disse ser den relativt store rundorm sikkert likesaa skrækindjagende ut som her paa vort billede.

Lises eventyr. Hvordan det gik, da Lise hadde sin nye vaarhat paa for første gang.

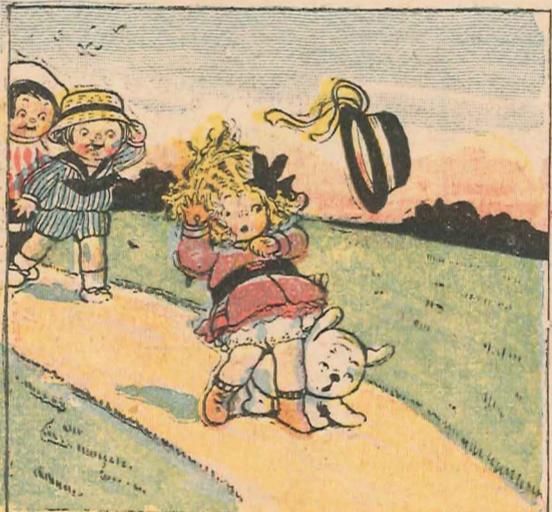
1. Lises mor: „Veiret er saa deilig, saa du kan gjerne gaa en liten tur med Fido, Lise. Jeg møter dig om en halv times tid og tar dig med paa visitter, saa du maa endelig være forsiktig og ikke ødelægge dine nye kler.“

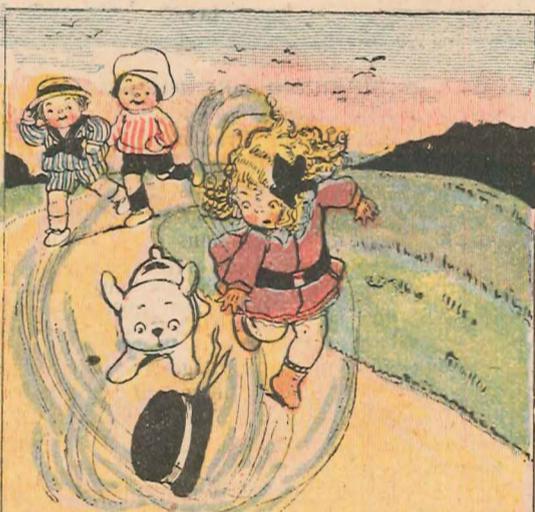
2. Guttene: „Se paa Lise! Hun sætter op en mine, som om hun mindst var bliit dronning!“
Lise: „Vi bryr os slet ikke om hvad saadanne uskikkelige gutter sier, Fido! Lat som om du ikke ser dem!“

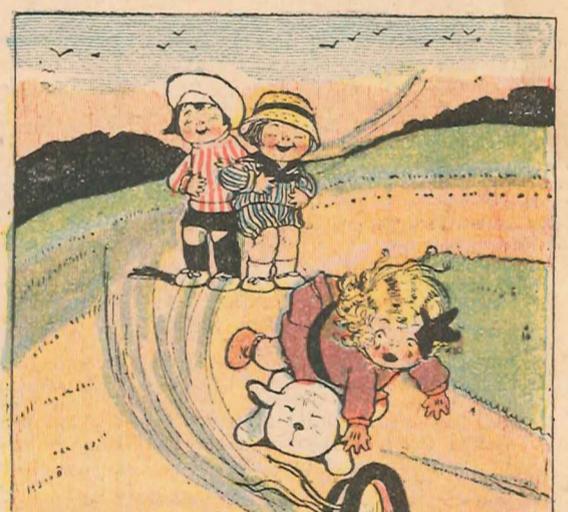
3. Lise: „Uf hvor det blaaser! — Der hadde jeg nær mistet min fine, nye hatt!“
Fido: „Og jeg holdt paa at blaase helt væk!“

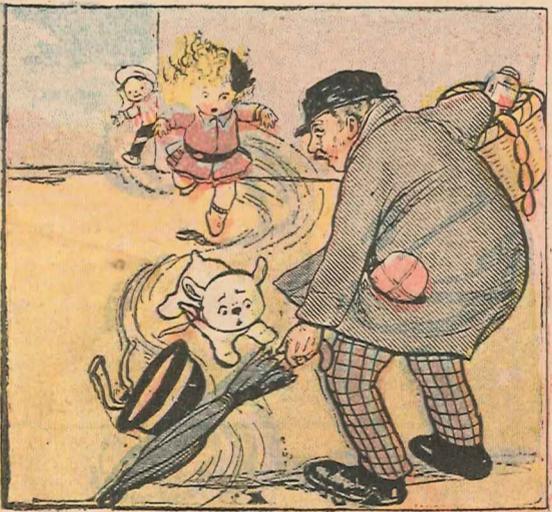
4. Lise: „Aa — hjælp! Hvad skal jeg gjøre? — Nu fløi den allikevel — min nydelige, nye hatt!“
Guttene: „Hurra —!“

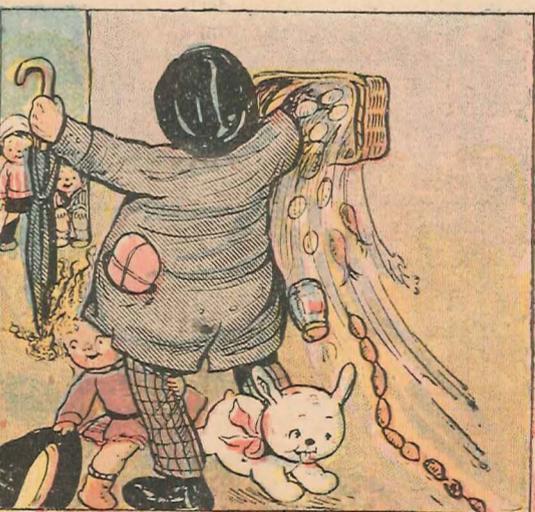
5. Lise: „Skynd dig etter den, Fido! Ta den! Skynd dig — skynd dig!“
Fido: „Ja, ja, jeg løper jo saa fort jeg kan!“

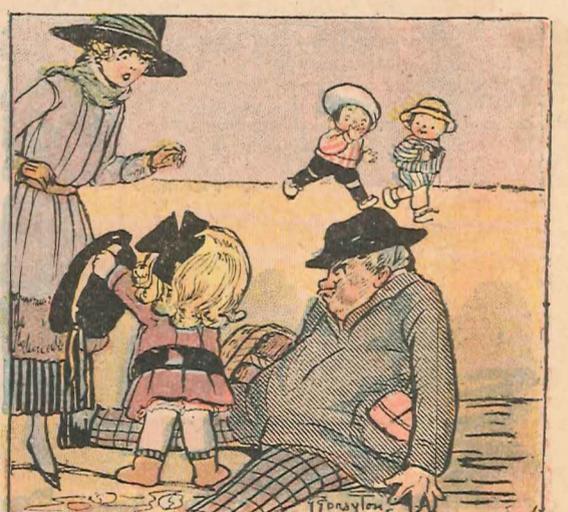
6. Lise: „Saa, nu har jeg den — aa, Fido, nu veltet du mig, og jeg var like ved at naa den!“
Fido: „Reis dig op igjen! Du trykker mig ganske flat!“

7. Lise: „Nu orker jeg snart ikke løpe mer — jeg er sikker paa, at jeg aldrig faar min hatt igjen!“
Manden: „Du skal ikke være lei over det, lille pike, nu skal jeg ta den til dig.“

8. Manden: „Ei, ei, pas da paa! — Dere veltet mig!“
Lise: „Mange, mange tak, det var forfærdelig snildt av Dem, — nu har jeg den!“

9. Lise: „Aa, mor, tænk dig, hatten min blaaste av mig, og jeg kunde ikke naa den, men manden stanset den for mig. — Den er aldeles knust, men jeg har den da.“
Manden: „Og Deres lille hund løp bort med alle mine polser!“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

„Erotik“.

Av Suen Suenon.

Han lot de fine, smale, hvite hænder gli gjennom det bl te, bølgede haar, der indrammet den høie, hvælvede t nkerp nde. Han stod ved vinduet og saa ned paa gaten, men hans tanker var langt borte fra det urolige liv som rørte sig her.

Han syntes i  ieblikket at se sin mor og Mabel sitte i det lille, hyggelige hjørne i dagligstuen, der hvor sybordet alle dage hadde hatt sin plass. — Mabel sat ved morens f tter og leste høit av en avis.

Fru Clark hadde latt sytoilet synke, et lykkelig smil syntes at bre sig over det milde, alvorlige ansigt, mens Mabel med rystende stemme op ste pressens dom over ham — deres stadige tanke.

For en kort tid var krigens lammende rædsel glemt i det lille hus i Kessington. I dette  ieblik dreide alt sig om ham. — I fire  ar hadde Jack ikke set sin mor og søster. Langt borte i det fremmede hadde han stridt sin  refulde kamp, nu endelig vinket lønnen for alle de trange  ars anstrengelser og savn.

Jack stod ved vinduet og saa ned paa gaten; men hans tanker var langt borte fra det urolige liv der rørte sig dernede.

I de tre  ar, han hadde hatt friplads ved konservatoriumet i Berlin, hadde han ikke undt sig ro dag eller nat. Han hadde slitt for at vise sig den sjældne  re værdig, og resultatet hadde overtruffet hans lærers dristigste forventninger. Den gamle, elskelige professor Hahn hadde sluttelig erklært ikke at kunne lære ham mer og hadde sendt ham med en glimrende anbefaling til sin ven og kollega, den verdensberømte virtuos Pradenzeh, som opholdt sig i Paris.

Det var med dyp vemod, Clark skiltes fra Hahn, i hvem han hadde lært at kj nde en mand med de fineste, sjælelige egenskaper. Hahn, der av mange blev betraktet som en s rling, hadde fattet en varm interesse for den fattige, men fra naturens haand saa rikt begavede unge mand, han hadde  apnet sit store, rike kunstnerherte for ham, og det var lyktes ham at bibringe sin kjæreste elev den dype  rb dighet og kjærlighet til kunsten som er nødvendig for at bli en mester.

De timer, Jack hadde tilbragt hjemme hos Hahn, regnet han til de rikeste og skønneste, han endna hadde oplevet.

Overgangen fra Franz Hahn til Pradenzeh vir-

ket voldsomt paa Clark. Den ildfulde ungarer tok næsten pusten fra ham, men da han først hadde vænnet sig til Pradenzehs eksotiske manerer, henrev hans lysende genialitet ham med begeistring, og han følte hv r han kunstnerisk vokste under den lille ungarers elektriserende p avirkning. All, hvad Hahn med utrættelig omhu hadde nedlagt i sin elev, utfoldet sig pludselig paa en vidunderlig maate; der kom en fylde og en klangsk nhet over tonen som han får ikke hadde været i besiddelse av.

Saa br t krigen ut, og alt var som forvandlet. Pradenzeh reiste over hals og hode til sit hjemland, og Jack hadde allerede besluttet sig til at reise hjem, da han gjennom en bekjent fik oppfordring til at spille ved en velgj renhetskoncert. Han lovt at medvirke. Det var første gang han lot sig høre offentlig.

Da han hadde fuldført sin solo, br t der en orkanaglig begeistringsstorm los, som ingen ende vilde ta. Kaskader av klapsalver rystet huset, og gang paa gang maatte han frem for at takke.

Han maatte gi ekstranummer paa ekstranummer, og for hver gang steg begeistringen, indtil et fuldstændig raseri hadde grepet salen.

Som han stod der, omb lget av publikums stormende ovaljoner, følte han en jublende lykke — maalet var naadd, men han glemte ikke samtidig at sende en varm tak til de to mænd som hadde ledet hans skritt paa kunstens vei.

Ved tanken paa disse to gled et sørgmodig smil over hans ansigt, og der la sig et alvorlig drag om hans vakre, uttrykksfulde mund. Disse to mænd var nu fiender av hans land, fiender av det land som hadde knæsat ham som kunstner, fiender av det folk som han hadde spillet til innt gt for denne aften.

Den unge virtuos hadde erhvervet sig mester-navnet.

Dagen derpaa strømmet avisernes musikanmeldere ind for at skrive og berette om ham.

Clark maatte fortælle, og i faa ord berettet han om sig selv, men han blev veltalende, naar han talte om sine to kj re lærere Hahn og Pradenzeh, som han etter sin egen mening skyldte all.

Den næste dag bragte alle aviserne alenlange artikler om ham, men ikke et av dem  mtalte med et ord Hahn eller Pradenzeh.

Nu leste de to derhjemme kanskje i denne stund om al den virak som  stes ut over hans navn, ogsaa de glemte kanskje i  ieblikket de to mænd, uten hvis hjelp han aldrig var naadd det maal han hadde tragtet efter.

All dette stod Jack Clark nu og tenkle paa. — Der blev meldt, at en herre spurte, om Mr. Clark var tilstede.

Da Clark kom ned i mottagelsesrummet, reiste en ældre, hvithaaret herre sig og gik mot ham. Han pr senterte sig som grev Bouffon de Chauville.

Clark b d sin fornemme gjest plass.

Efter nogen indledende komplimenter, hvor greven takket ham for hans fortræffelige spil, han var lykkelig over at ha været tilstede hin uforglemmelige aften, gik han over til sit erend. Han var delebert i en komité som hadde selve Frankrikes præsident til formand. Man foranstaltet na en stor aftenunderholdning i velgjørende  iemed, og greven kom nu for at formaa Jack Clark til at tilsi sin assistance.

Greven lot med megen finhet skinne igjen-

nem, at man paa høieste sted vilde vite at paa-skønne denne offervillighet efter fortjeneste.

Jack lovt beredvillig at etterkomme oppfordringen og opsalte sin reise nogen dage for endnu en gang at la sig høre.

Med gjensidig hofflighetsutvekslinger skiltes de.

Da Jack næste dag spaserte ute i Bois de Boulogne, blev han opmerksom paa en vogn som kom kjørende langsomt imot ham. I vognen sat grev Bouffon de Chauville og ved siden av ham en ung pike.

Da greven fik se Jack som hilsende passerte vognen i faa skridts avstand, lot han vognen stanse og vinket til ham.

„Maa jeg faa l v til at forestille Dem for min datter, Mr. Clark. De har i hende fundet en varm beundrer.“

Jack gik bort til vognen.

Et brus av kastanjer dyldent haar, som stod i pur om et bedaarende, barnslig ansigt, en yndig liten mund og et par store, dype, mørke  ine, som paa en gang r bet beundring, nysgjerrighet og glæde, var det syn som måtte ham.

Da han m ttok den lille, fintformede, behandskede haand, syntes han at merke en svak skj lven og et blidt, forsiktig, litet tryk. For første gang i sin tilværelse følte Jack, at den fandtes noget endnu skønnere, noget endnu mer vidunderlig end tonernes verden. — Den nye opdagelse, han her pludselig gjorde ute i Bois de Boulogne, mens solen glimtet og funklet i Comtesse Bouffon de Chauvilles krøller, opfyldte ham med en f r h n hittil ukjent lykkefølelse.

I de faa minutter, han stod der ved vognen og talte, var tid og rum slettet fuldstændig ut av hans bevissthet. — Som i drømme besvarte han de til ham rettede sp rsm al, han var som i en tryllerus, først da han befandt sig staaende alene paa veien med hatten i haanden stirrende efter den bortrullende vogn, kom han atter til sig selv.

Hendes sidste ord klang endnu i hans  ren, og rent mekanisk gjentok han dem høit, idet han fulgte vognen med  inene, indtil st vskyen tilsidst skjulte den helt.

„Paa snarlig gjensyn, Mr. Clark!“

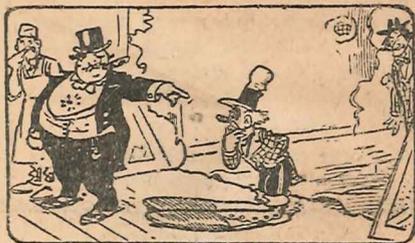
Han hadde ikke fjerneste anelse om, hvorledes han var kommet tilbake til hotellet, bare den tanke kunde rummes i hans hjerne: Naar ser du hende igjen? —

Efterhaanden som tankerne klaredes, paa-kom der ham en kvælende angstfølelse, som atter gav plass for en dyp fortvilelse, da det rigtig tryk.

Da Jack m ttok den lille, fintformede, behandskede haand, syntes han at merke en svak skj lven og et blidt, forsiktig, litet tryk.

Saa hændte katastrofen. Der er en grænse for hvad man kan by selv en b lgeteppe-skuespiller, og i  del vr de og indædt raseri dukket denne igjen ned i sine egne bølger — og vendte t rne iveiret. Det var som om havet reiste sig. Som en veritabel stormflod stod b lgeteppeet op mot soffiternes himmel, t mmerflaaten forsvandt, og direkt ren gik paa hodet i basunen nede i orkesteret. Havet hadde hevet sig.

Selv et uskyldig teaterb lgeteppe kan undertiden vise t nder og bli til stormflod.

Der var ikke frit for at være en smule spændt forhold mellem teaterdirektøren og en av de mer underordnede skuespillere, ham med de lange støvler. Direktøren vilde nemlig selv spille alle h tterollerne, som for eksempel nu i aften, hvor direkt ren skulde være roverkaptainen paa t mmerflaaten, mens skuespilleren med de lange støvler skulde være b lge.

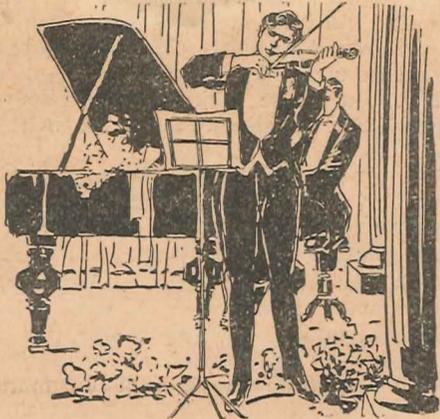
Man var godt igang med 2den akt, hvor t mmerflaaten vugget sagte paa de blide væver, men direkt ren, som jo var en korpulent mand, agerte saa sterkt i sin rolle, at den stakkars skuespiller, som laa under b lgeteppeet og spilte b lge, næsten blev trykket flat, og han tænkte i sit stille sind, at direkt ren gjorde det med vilje, bare for at  rte ham.

Men det skulde bli endnu værre. Midt i sin lange enetale glemmer direkt ren hvad han skal si, og av raseri herover beskylder han b lgeskuespilleren for at distrahere ham ved at b lge for høit. Skuespilleren med de lange støvler vil ta til gjenm le og stikker hodet op gjennom teppet, men avvises paa en meget krænkende maate.

Saa hændte katastrofen. Der er en grænse for hvad man kan by selv en b lgeteppe-skuespiller, og i  del vr de og indædt raseri dukket denne igjen ned i sine egne bølger — og vendte t rne iveiret. Det var som om havet reiste sig. Som en veritabel stormflod stod b lgeteppeet op mot soffiternes himmel, t mmerflaaten forsvandt, og direkt ren gik paa hodet i basunen nede i orkesteret. Havet hadde hevet sig.

gik op for ham, at der mellem hende og ham var et svelg saa bredt og dypt, at bare et mirakel var istand til at bringe ham over paa den side hvor hun stod.

Koncertsalen var fyldt med et publikum saa fint og fornemt som bare verdensmetropolerne er istand til at samle.

Jack spilte professor Frans Hahns „Erotik“.

Han hadde valgt en liten violinkoncert av Chopin, og han tolket nu denne evigunge mesters deilige arbeide med en vidunderlig varme og følelse. — Bifaldet vilde ingen ende ta. Man vilde ikke la ham slippe uten en da capo. —

Der paakom Jack en tanke. Hans gamle lærer Hahn hadde skrevet en vidunderlig feilig, liten komposition som han hadde git navnet „Erotik.“ Den var aldrig utkommet, ingen kjendte den. Her var en dobbelt grund til at spille den, syntes han.

Naar aviserne ikke vilde omtale Hahn, fordi han horte til en fiendtlig nation, saa skulde publikum lære ham at kjende paa en anden maate, og hun dernede som han elsket og tilbød hele sin sjæl, hendes øren skulde fylles med disse bedaarende, lokkende toner. Han viste ganske vist ikke, at Hahn hadde git ham partituret med de ord:

„Denne komposition har jeg skrevet til den kvinde som jeg elsker. Foruten hende er De den første, der lærer den at kjende. Naar De en gang kommer til at elske, saa spil den for Deres elskede, da kan De først rigtig spille den som den skal. Jeg har lagt mit livs kjærlighet i denne melodi.“ —

Jack Clark spilte professor Franz Hahns „Erotik“.

All hvad et menneskelig hjerte kan ramme av ophoiede, skjønne tanker og følelser, indeholdt dette hittil ukjendte, lille mesterverk.

Da Jack gjorde de sidste grep, og de hendo-

ende toner endnu klang i hans øren, visste han, at han aldrig hadde spillet saa godt som i disse faa øieblik.

Den andagtsfulde taushet, der paafolgte før bifaldet brot løs, viste tydelig hvor grepet alle i salen var. — — —

Da Clark forlot solistværelset for at gaa hjem, mette han like utenfor døren grev Bouffon de Chauville. —

„Min kjære Mr. Clark, faar jeg takke Dem for den enestaende nytelse, De har beredt os i aften, og maa jeg føie en bon til min tak.“

Jack bukket.

„Min hustru og jeg vil betrakte det som en ære, hvis De vil gjøre os den glæde at spise aften med os i Café de Paris.“

Jack fremstammet nogen forvirrede ord til tak, han trodde at drømme. — Greven, som merket hans forlegenhet, tok ham kordialt under armen og utviste en saa likefrem naturlighet at Jack, uten selv at vite hvordan, litt efter folte sig frigjort for al generlhet.

Nede i den store, mægtige luksusbil blev han forestillet for grevinden, en høi, hvilhaaret dame med et uendelig mildt, men sorgmodig ansigt. Hun syntes at være sterkt bevæget. Ved hendes side sat komtesse Roxane.

„De vel ikke hvor det glæder mig at lære Dem personlig at kjende, Mr. Clark,“ sa grevinden. „Deres mesterlige spil har gjort et dypt indtryk paa os alle, men særlig har det gjort mig varm om hjertet, fordi det har vækket et væld av gamle, skjønne minder.“

Nogen tid var hengaat. —

Hvad Jack neppe hadde turdet vove at drømme om, var blit til virkelighet. — Han var blit Roxanes lærer.

Tre timer om uken tilbragte han i hendes hjem, og selv om moren alltid var tilstede, saa var disse timer de deiligste, han endnu hadde oplevet.

Roxanes fine, musikalske sans fylde ham med jubel, hendes bedaarende skjønhet hensatte ham hver gang i begestringsrus.

En dag, da han kom, var Roxane alene.

Hun stod ved flygelet og ordnet noter, da han kom ind.

Hun gikk et par skritt mot ham; da hun la merke til hans søkende blik, sa hun:

„Ja, Mr. Clark, idag maa De ta tiltakke med mig, far og mor er kjort at.“

Jack bukket uten at kunne finde ord og satte stille violinkassen fra sig paa en stol.

Roxane tok sin violin og saa smilende paa ham:

„Jeg har indøvet et stykke, som jeg gjerne vil faa lov til at spille for Dem, Mr. Clark. Sæt Dem her.“

Hun skjev frem en dyp stol.

Som et saaret dyr kastet Jack sig paaknæ for Roxane og fremstammet ubegripelige ord.

at gjorde han det, var alt forbi for bestandig.

Roxane spilte.

I begyndelsen opfattet han ikke melodien, han saa bare hendes høie, slanke skikkelse, det deilige haar og øinene, som drømmende var rettet mot vinduet, men pludselig løftet han hodet og lyttet. — Tok han feil — nei — det var den — det var Hahns „Erotik“.

Han lyttet betat. De gripende toner smog sig ind, lokkende og kaldende fandt de vei til hans forvilede, angstfulde hjerte. Han folte na, at hun hadde forstaat ham hin aften, da han spilte denne enkle melodi for hende, og det gikk med et op for ham, at dette var hendes svar.

Han hadde hverken tanker eller vilje mer; som et saaret dyr kastet han sig paaknæ for hende og fremstammet uforstaaelige ord.

To klare perler blinket i Roxanes øine, da hun løftet ham op til sig, men der var smil om hendes rosenrøde mund, da hun kenet sig ind til ham og skjulte sit hode ved hans bryst, mens hun hvisket:

„Min elskede — min inderlig elskede ven!“

Litt senere sa Jack:

„Men hvad vil dine forældre si? Jeg, som har sveget deres tillid paa den maate. — De maa jo foragte mig.“

Roxane la armene om hans hals og svarte ham med et blidt, lykkelig smil:

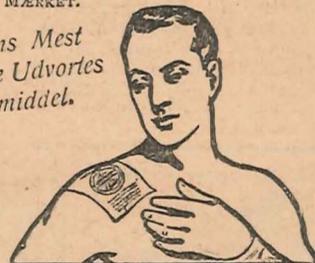
„Stakkars, blinde Jack, tror du ikke, de har visst det hele tiden? Far og mor gir os sin velsignelse; jeg skal si dig: du har vundet mors store, varme hjerte fra den aften, du spilte Hahns „Erotik“; — det er jo nemlig til hende, den er komponert.“

Etableret 1847. Allcock's Plastre

ØRNE MÆRKET.

Verdens Mest
Udbredte Udvotes
Lægemiddel.

Mod Hoste, Forkølelse og svage Lunger virker Allcock's Plastre saavel forebyggende som helbredende. Forebygger at Forkølelser sætter sig fast.

Gigt i Skulderen helbredes ved Brugen af Allcock's Plastre. Athleter bruger dem mod stive og ømme Muskler.

Allcock's er det originale og ægte porøse Plaster. I over 60 Aar har det været Hovedmidlet mod alle Slags Smarter. Lag det paa hvorsomhelst der føles Smerte.

Naar De trænger til en Pille *Rent vegetabilsk.*

TAG EN **Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)

Mod Forstoppelse, Coldsygd, Hovedpine, Svimmelhed, Appetitløshed etc.
FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Fettstof til stegning!

Ethvert hjem bør straks sikre sig 1 daase suppepulver „Nora“, medens det endnu kan faaes. **Det er fortrinlig til panering og stegning, da det delvis erstatter fettstof og det giver sausen en god og pikant smak.** En teskefuld er tilstrækkelig til en tallerken suppe, og naar man koker det sammen med vandet, faar man den kraftigste suppe.

8 tallerkener suppe koster kun

25 øre,

idet det er 20% billigere at bruke pulver end terninger, da den dyre emballage og arbeidsløn spares. 1 daase pulver veier 1/2 kg, terninger kun 400 gr.

Vi garanterer prima kvalitet tilvirket av kjøtekstrakt og grønnsaker fra statskontrolleret fabrikk.

Ved salg direkte til forbrukerne uten mellomhandlere kan vi sælge varen 33% under almindelig pris, nemlig:

1 daase med 1/2 kilo suppepulver „Nora“ kr. 4.00 + porto.
1 daase med 100 bouillonterninger „Nora“ kr. 3.85 + porto.

Ordrerne ekspederes i rekkefølge, saalænge raavarer kan skaffes. 2 daaser sendes portofrit.

**Norsk Importforretning,
Pløensgate 8, Kristiania.**

Bestillingsseddel.

A. F. J. 2.

Send mig mot etterkrav:

Daaser suppepulver „Nora“ a kr. 4,00

+ porto.

Daaser bouillonterninger „Nora“ a kr. 3,85

+ porto.

Navn _____

Stilling _____

Over 100,000
par solgt bare i Norge paa de
første 2 maaneder av den
bøielige træsaale

Ming

A/s Mings Salgskontor,
Møllergaten 2, Kristiania.

Forlang Brochure om „Ratin“ og
dens anvendelse. Tilstilles frko.

RATIN
ER BEDSTE
MIDDEL
TIL UDRYDELSE
AF MUS
OG ROTTER

Utryddelse av Rotter og Mus
er økonomisk og sanitært en samfundssak.
Man henvende sig til Eneforh. for Norge
Fredr. Hveding, Kirkegate 3.
Telef. 12750.

DRIK

FARRIS

FRA
Larvik Bad

**Haandkvernen
„DUX“**

Den bedste
husholdnings-
kvern. Form-
ler alt slags
korn. Stilbar
indtil det aller
fineste til bak-
ning. — Glas-
haarde mal-
skiver. Expe-
deres mot
etterkrav.

Pris:
kroner
32.—

Biarnstad, Carlsen & Co.,
Sjofartsbygningen, Kristiania.
Pladsagenter antages.

„Altidfin“.

Halvorsen & Larsen Ld. har fabrikeret
en meget praktisk papirpose til dame-
dragter. Hele dragten puttes glat
ind i en tynd papirpose, beskyttes
derved aldeles **mot støv og møl.**
Papiret er mykt og sterkt. Dragten be-
vares storartet, og damerne blir altid fine.

Faas hos alle bok- og papir-
handlere, farve- og manu-
fakturhandlere.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang Tangin paa nærmeste Apothek

Kalypin-pastiller
A. L.

er et virksomt og behage-
ligt middel mod irritation
i aandedrætsorganerne.
Renser halsen, letter
slimavsondringen og gjør
stemmen klar og sterk.

Faas paa Apotekerne.
**Apothekernes
Laboratorium.**

**Kunstige
lemmer,**

alle slags **bandager** av celloid
og læder. Rygholdere, **brokbind,**
mavebind, elastiske strømper,
Rullestole, natstole, kunstige
øine og **hørerør.**
Urinaler for dag- og natbruk.

M. Gallus,
Teatergaden 15 v. Pilestrædet, Kristiania.

**Wangs Kunst- og
Antikvitethandel,**
Tordenskjoldsgt. 6 B,
Kristiania.
kjøp og salg av
malerier, antikviteter.

Albert: „Jeg er rød for at hun
har været forlovet før.“
Frederik: „Hvorfor?“
Albert: „Hun er nok glad i
mig, men hun vedblir at kalde
mig Henrik.“

**Schweizer's
Silke**

direkte fra Schweiz told- & porto frit i Hus.
Forlang endnu i Dag vore garanteret solide Nyheder til Dragter
& Bluser: Taffetas, Crêpes, Gabardine, Eolienne, Faille, Cotelc,
Voile etc. fra Kr. 2.20 pr. Meter. Særlig righoldig Udvalg i sort
saavel som i hvidt og kulört. Vor Kollektion sendes Dem mod et
20 Øres Frimærke franko til Gennemsyn.
Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion i Dragter & Bluser,
syet og usyet med ægte Schweizer-Broderi paa Batist, Voile,
Organdie, etc. fra Kr. 2.95. Ogsaa denne Kollektion sendes til
Gennemsyn mod et 20 Øres Frimærke.

Schweizer & Co. Luzern N 1 (Schweiz)

F. Paulic

Liljemelkcreme

er den kremlig, enhver dame maa huske paa at forlange, naar det gjælder
der at sikre sig det bedste middel til beskyttelse av en sart, fin hud.
Lager for Norge: **Jac. Schirøe, Ploensgt. 8, Kr.a.** Tlf. 21 150.

Prima meierismør

kan letvint og økonomisk fremstilles paa hver gaard med vor
nye patent „Fama“ meieri (kombinert separator og kjerne).
Pris kr. 215.00.

Ved den sidste officielle separeringsprøve ved Norges Land-
bruks-høiskole viste vor „Fama“ separator sig at være den bedste
og billigste av samtlige prøvede maskiner. Forlang katalog,
uttalelser og prøvebetning.

Eneforhandling for Norge:
Bernh. Øye's Maskinforretning,
Kristiania — Bergen — Trondhjem.
Norges største udvalg i alle slags moderne landbruksmaskiner.
Agenter antages.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

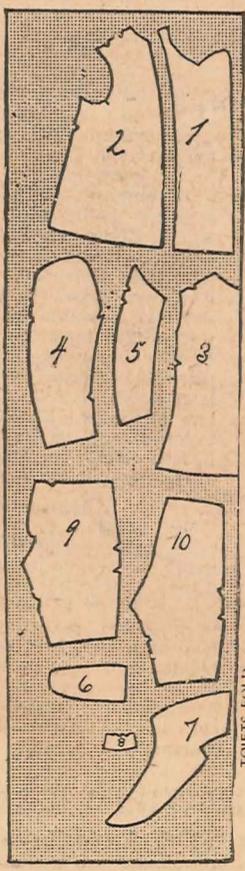
Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben
Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike
med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49,
Kristiania, og De vil pr. post porto frit, molta nedenstaaende snitmønstre
utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Toradet dragt til gutter paa 5-7 aar.

Modellen er sydd av mørkeblaat klæde og
pyntes med en løs, paaknappet krave og
brytstmek av hvitt bomaldsstof med besæt-
ning av hvitt smaldsstoff i blaet eller
rødt. Knappes med perlemors-
knapper. Forstykkerne syes med
stof og mellemfor. Der med-
gaar 175 cm. stof av 110 cm.s
bredde. Mønsteret bestaar,
som bill. viser, av 10 dele.

Fig. 1 og 2. Forstykke.
„ 3. Den første ryg.
„ 4. Overærme.
„ 5. Underærme.
„ 6. Den halve krave.
„ 7. Den halve, løse krave.
„ 8. Kravedel.
„ 9. Forreste benklædel.
„ 10. Bagerste benklædel.

Ved tilklippingen lægges møn-
steret langsmed stoffet,
Midten av
ryggen
langsmed
stoffets bredt.

Allers Familie-Journal
Storgaten 49.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 17 Pris 15 øre.

Navn _____
Adresse _____

AADGIVER
for
HUS OG HJEM

Paa Sand og i By.

**Kunsten at spare, uten
derfor at undvære.**
Av I. Th.
(Fortsat.)

Mange spiser mer end de behøver!
Et overmaal av næring er likesaa
skadelig for sundheten som mangel
paa det nødvendige. Da man i disse
tider ikke kan faa alt hvad man
vil, eller saa meget man vil, er
det i mange tilfælder nødvendig, at
husmøren staa i sit laboratorium
(kjøkkenet) og veier av som en apo-
teker, da menneskene ellers med de-
res rotfæstede vane til at spise for
meget, vil overskride rationerne.

Liketedes er det av stor betydning
at tygge sin mat godt. De fle-
ste lar føden gli ned uten at ha be-
handlet den tilstrækkelig og gir der-
ved maven en mængde unødige ar-
beide. Ved at tygges godt, blandes
maten med spytt og letter derved
fordøjelsen, maten kommer til at
smake bedre og trangen til at drikke
til maaltiderne blir mindre.

Der er nogen fødemidler som ved
andres pludselige forsvinden nu har
faat en fremtrædende plads, og som
paa grund av deres egenskaper kan
brukes paa saa mange maater og un-
der forskjellige former.

Et av disse er byggryn. Byg er
meget nærende, enten det fremstilles
som mel eller grove og fine gryn.
Byggryn nærmer sig meget til havre-
gryn i retning av næringsverdi og
indhold av fett, derfor er det udmær-
ket at de kan benyttes til saa mange
retter, hvor man ellers vanskelig kan
undvære mel.

Byggrynsuppe med vin.
125 gr. fine byggryn drysses under
stadig omrøring i 2 liter kokende
vand og koker godt i 15 minutter
paa gassen med et stykke citronskal.
Settes i høikassen et par timer. Ved
anretningen piskes en eggeblomme
godt med støtt melis i terrinen;
plommer eller syltede grønne toma-
ter, samt et litet glas sherry eller
rom blandes med eggmassen for den
søte suppe holdes op. Erstatter hvit
sagsuppe.

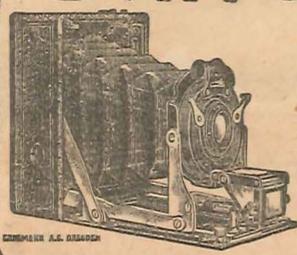
Eplesuppe.
Samme byggryn, gryn og vand som
til byggrynsuppen, istedetfor egg og
vin, kokes skrælled, ituskaarne epler
med suppen.

Eggemelk.
I to liter nysilet eller skummet
melk drysses 75 gr. fine byggryn,
2 eggeblommer rores hvite med 80
gr. støtt melis; for anretningen ro-
res de ut med litt av den varme sup-
pen og koker saavidt op med denne.
Heldes i terrinen, hvori man først
har hat et dramme glas rom.

Chokoladesuppe.
Begyndes som til ovenstaaende.
Naar den er færdigkokt, tilsættes 2
spiseskeer kakao utrørt i varm melk
eller vand og gjøres sot med 3-4
skeer sukker.

Norsk ollebrød.
1 flaske landsøl kokes, søtes, iro-
res 100 gr. fine byggryn; kokes i
høikassen. Like for det serveres hel-
des 1/2 liter kokende melk under sta-
dig omrøring i det og koker saavidt
op. 1 stk. hel kanel og et stk. ci-
tronskal kan kokes med. 1 egge-
blomme rores tyk med støtt melis i

ERNEMANN

Haand- og Stativ-Kameraer indrettet til Benyttelse af Plader og Film, de mest yndede Præcisions Kameraer. Det er **Tyske Mesterværker** af Kamera-Bygningsteknik. Prislister gratis. Faas hos alle nordiske Foto-Forhandlere. **ERNEMANN-WERKE A-G DRESDEN 269** Photo-Kino Werke. Optische Anstalt.

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter **Apotheker Wolffs Haarfarve.** Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt. Kr. 4.50 pr. Æske. Porto for utenbys 50 Ore. Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

FERRIN

brukes paa en Mængde Hospitaler og Sykehuser og anbefales af Lægerne som et fortrinlig bloddannende og styrkende Middel. Pris pr. fl. kr. 2,95. **Ferrinpiller pr. Æske (100 Piller) kr. 1,50.**

Over 60% Fortjeneste.

Ved indsendelse av kr. 5,40 sendes 100 pakker blomsterfrø. For kr. 10,00 sendes 200 pakker. Utsalgspris 10 og 15 øre pr. pakke. Frøet leveres i vakkert kolorerte poser med avbildning av vedkommende blomst, og kulturavvisning paa norsk. Kun nyt, spiredygtig **Fridtjov Larsen,** Frøhandel og Planteskole, Husnes, Kvinnerød, Hardanger.

CYCLER,

letlopende, bedste materialer, laveste priser. Agenter antages. Forlang prislister. **Bellin Andresen.** Ekspd.: Carl Johansgt. 7, l. K.ra. (Indg.: Dronningensgt.)

Urmakere

Fournitur og verk-tøi for urmakere. **Billigst og bedst!** Skriv efter katalog! **Aktieselskabet „JUDITH“** Christiania St. H. 3.

Bjørn

heter den og brænder rundt. Bjørn favner stor og hel skogsved og sparer utgifterne til den kostbare vedhugning. Bjørn er patent. Bjørn er basen. Omgaaende levering fra **Drammens Jernstøperi & mek. Verksted.**

Vor sikkerhetslaas Firmus maa ikke forveksles med de kjendte amrk. sikkerhetslaase. Firmus byr Dem den største sikkerhet, selv om der slaas hul i glasset paa Deres dør eller om begge skaater (paa en dobbeltdør) trækkes ut. **A.S. De Forenede Norske Laase- og Beslagfabriker, Christiania.**

A's Norsk Medicinsk Varehus

Akersgaten 53, Kristiania. Telegr. adr. „Varehuset“. Alle slags toiletartikler. > barberrekvisita. > forbindsaker. > bandager. Stovsugere, isskaper, Elektr. sliferi. Alt til syke- og barnepleien henkøbt. Utenbys ordres expederes raskt.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.-
50 „ „ „ 3.-
150 „ „ „ 20.-
100 tysk Kol. M. „ 20.-
(disse M. stiger enormt).
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 4.00, 1000 10, 2000 33 Kr.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÅDE 9 KØBENHAVN

FLØTE-LANOLIN SÆPEN

brukes av tusinder. **Bedste barnesæpe.** **M. ZADIG A/S.** Kristiania.

Tiger Cykler

har utbredelse i syd og nord! Elegante og letlopende. 5—fem—aars skriftlig garanti for soliditet. Glimrende anbefalet. Agenter antages. Prislister gratis. Bestil itide. **Olaf B. Anseth, Cykelforr. K.ra.**

Svenske bøker

værdifulde, helst ældre, kjøpes til høieste pris og pr. ekstra kontant av **Notarien Birger Lundell,** Stockholm, Bellmansg. 25.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m.

kjøpes til høie priser. **Kristiania Kunst- & Metalstøberi, E. Poleszynski,** Øvre gate 7 og Kongensgate 29. Telef. 16703. Ved forespørsel opgi kvantum.

Indb. Kap. A's Træsko, Ski St. Kr. 160,000. Landets største Træbundskofabrik.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonikere og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. erat. **Musikdir. C. EKBERG,** avd. I, Villa Strandtorp, Tjornap, Sverige.

Apotheker Wolffs Haarfornyer.

Giver Haarrødderne sin naturlige Næring, styrker Haaret og slanser dets Afalden. Borttager Flass og frembringer en blød, silkeagtig Haarvækst. Talrige Anbefalinger. Pr. Kartong Kr. 5.00.— Udenbys Porto 50 Øre. **Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.**

Haar- og Skjægfarve

i brunt, blond og sort. Garantert vaskeegte og uskadelig. Indeholder ikke helvedsten eller andre skadelige stoffer. **Pris kr. 2.50.** Porto 40 øre bedes indsendt forskud. **Norsk Importforretning, Avdeling H.** Pløensgt. 8. Indg. Grubbegt. K.ra.

Nordisk Musikforretning A's Specialiteter i talemaskiner

ECHOFON No. 1 koster m. plater **Kr. 70.—**
ECHOFON No. 2 koster m. plater **Kr. 95.—**
Skriv eller avbetalingsbetingelser, beskrivelse og nærmere oplysninger. **Nordisk Musikforretning A/S,** avd. I, Sogaten 2, Kristiania. „Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

terrinen, før suppen heldes op. Spises med ristede brodskiver til.

Alle saftsupper av kirsebær, rabarbra, tyttebær osv. kan jevnes med byggryn, og blir derved mer mættende og nærende.

Dessert av byggryn.

En dyp tallerken kald, stiv byggrynsgrot rores med 1 a 2 eggeblommer, revn skal av 1/2 citron, 2 spiseskeer støtt melis, og tilsidst de to stivpiskede hviter. Groten heldes i en godt smurt og strodd form og stekes i ovnen i ca. 3/4 time. Ikke for megen overvarme, da den let blir for brun. Naar den er hævet og færdig, tas den ut og vendes paa et fat. Serveres varm med en kompot av aprikosgrot, eple- eller tyttebærgrot, rød saus eller vanilje-creme.

Det næste av de hjelpemidler som er uundværlig for os er poteten. Likesom byggryn har den ikke nogen fremtrædende smak og er derfor en baade god og billig bifer, der kan brukes sammen med næsten al anden mat, dels kokt paa almindelig maate, dels med hjælp ved tillagningen av andre retter som selvstændig ret eller dessert. Til følgende opskrifter skal poteterne være kokt, kolde og malt en gang paa kjøtkvernen, for de anvendes.

Aubain.

1/4 kg. hakket kjøt og en liten lok rores sammen med 10—12 knuste poteter, salt, muskat og to piskede hviter tilsidst. Er massen for haard, kan en eggeblomme eller litt melk has i. Fyldes i en smurt form og kokes i vandbad 3/4 time, eller 15 minutter paa gassen og en times tid i høikassen. Spises med brun, skarp saus til. Gronsaksuppe av nr. 1 eller melk kan benyttes til denne hvis man ikke har sky. Da stekninger nu maa undgaas saa meget som mulig, paa grund av knapheten med smør, kan alle sauser og hvite jevnninger lages paa følgende maate. Melet rores ut i kaldt vand, suppe av melk, og blandes i den kokende væte. Like før

serveringen kan 10 gr. smør, fordelt i smaa klatter has i sausen eller suppen. Det gjør udmerket virkning og erstatter stekningen.

Potetboller eller frikadeller.

Vel 1/2 kg. knuste poteter rores med en liten, hakket lok, to eggeblommer, litt muskat og salt, og tilsidst de to piskete hviter. 125 gr. kokt, røket skinke kan tilsættes. Stekes i smult paa en varm pande med jevn varme. Serveres med brun saus, hvori man har litt brunede løkskiver, og spises med kokte poteter eller kaal-rabi.

Fiskegratin.

Ca. 2 deciliter melk, 20 gr. smeltet smør eller smult, 2 eggeblommer, salt og muskat roret i 800 gr. knuste poteter. Arbeides godt sammen, og tilslut rores 2 piskete hviter deri med let haand, samt en tallerken kald, kokt torsk. Fyldes i en smurt gratinform og stekes vel 1/2 time i ovnen. Brun løksaus til.

Othello lagkake.

500 gr. poteter knuses, rores med 1 eggeblomme, 3 skeer melis, 15 gr. mel, 15 gr. smeltet smør, litt revn citronskal og 1 vaniljelabelt og den piskete hvite. Stekes enten i smurt lagkakeform av blik eller papir, eller smøres ut av størrelse som en tallerken direkte paa en smurt plate. Stekes i varm ovn ca. 15 minutter. Tas derefter straks av formen eller platen. En tyk creme lægges, naar den er kald, mellem lagene. Overstrykes derpaa med chokoladeglasur og pyntes langs kanten med smaa makroner eller marens. Dette er en meget let og billig lagkake som for uindviiede smaker som om den er laget udelukkende av mel og smør uten tilsætning av poteter.

Av samme deig kan man lage klatkaker som sættes paa en godt smurt plate og stekes i ovnen. Herved spares meget smør eller felt, som ellers kræves til klatkaker stekt paa pande. Til hver kake tas en skefuld deig, som gnis ut paa platen til en avlang eller rund, flat kake,

stekes i 10 minutter og spises varme overstrodd med sukker og med syltetøi til.

Av samme portjon kan man ogsaa lage en stor, rund kake, der serveres som en omelet, brettet sammen over varm kompot av rabarbra eller lignende eller med en god hachis tillaget med „vildtsaus“ inde i.

Alle ovenstaaende opskrifter er beregnet til 2—3 personer.

Kjøttfarce med tilsætning av poteter.

Ved tillagning av farce er det en aldeles udmerket maate at „droie“ denne ved tilsætning av poteter. En meget billig og god farce lages saaledes: 250 gr. svinekjøtt (smaakjøtt) eller oksekjøtt males 3 ganger paa kjøtkvernen sammen med 200 gr. kolde, kokte poteter. Røres med en eggeblomme eller hvite, litt mel, 1 deciliter kald, kokt melk, salt og pepper. Efterat være stekt, lægger man brunede løkskiver over dem. Man kan koke frikadellerne som boller først og derpaa steke dem, da der saa ikke behøves saa meget fett. Da mange ikke taaler lok, kan man, som ovenfor beskrevet, lægge loken ovenpaa frikadellerne, saa de let kan tas bort av de som ikke ønsker den, ellers kan loken kokes for den males i farcen, og da taales den lettere. Farcen blir ved denne metode fin og let og minder om kalvekjøttfarce.

Kjøretter.

Ved indkjøp av kjøt skal husmøren saavidt mulig vælge de stykker, hvori der er mindste ben. Efter slagternes sedvanlige beregning utgjør benene indtil 1/3 av kjøttets bruttovegt. Altsaa har en stek paa 2 1/2 kg. henvend 1/2 kg. ben, som kanskje skal betales med over to kroner. Et stykke, der er meget anvendelig og billigere end det tilsvarende av oksen er morbrad eller filet av hesten. Mange har aversion mot at spise hestekjøtt, og dog er hesten et av vore sundeste og mest renslige dyr. Morbraden er meget fordelagtig som den er uten ben og sener, og fileen, der er litt billigere, er likeledes god til mange retter.

Til bif passer morbraden udmer-

ket, da den er meget mør og saftig. Efterat være skåret ut og behandlet paa sedvanlig maate, stekes den i smult. Behøver ikke saa lang stek som oksebil; saasarl saften har vist sig paa hver side av kjøttet, er den færdig og let rød indvendig.

Av hestekjøtt kan man lage karbonade og forloren hareryg som stekes i gryte og paaheldes kokende melk efterat være blit pen brun paa alle sider. Steker færdig i høikassen. Skyen tilsættes litt ribssaft, salt og kulor og jevnes med utrørt sagamel.

Morbraden kan ogsaa stekes hel som beaf a la mode. Bankes let med kjøttbankeren, sprækkes, bestroes med salt og pepper, brunes i smult i en varm gryte; kokende melk heldes over, saa det staa halv over. Staa ca. 1/2 time paa gassen (hvis steken er paa 1 a 2 kg.) og derpaa vel en time i høikassen, efter som man ønsker den rød indvendig. Sausen jevnes med sagamel og tilsættes salt og kulor; brunet lok lægges over steken ved serveringen. Er ogsaa udmerket til kaldt bord. (Fortsættes.)

Hjemmet.

At læge saar.

Saar paa meget omme steder, f. eks. læberne, behandles bedst med et stykke av den hinde som sitter indvendig paa et egg. Man lægger det som et litet plaster paa det paagjældende sted.

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes broderi-avdeling“ bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 17

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betaling indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr postopkr. uten utgift for abonnenterne

Morsom humoristisk lektüre.

Til underholdning i selskaper, foreninger, ved festligheter eller hvorsomhelst man samles i en sluttet kreds er flere av disse bøker likefrem uundværlige.

Ved bestilling er det tilstrækkelig paa bestillingssedlen at opgive bøkernes numre.

- Nr. 150. **Onkel Frederik fortæller.**
En samling av 31 humoristiske historier, fortrinlig egnet til oplæsning og gjenfortælling. Pris 2 kr.
- Nr. 151. **Md. Petersens logerende.**
En samling av humoristiske fortællinger. Læseren vil se sig fordærvet over at læse om den joviale Md. Petersens fataliteter med sine mange forskjellige logerende. 2 bind. Pris pr. bind 1 kr.
- Nr. 152. **Hvad skal vi more os med?**
En samling anvisninger paa gaader, anekdoter, skaaftaler, drikkesange, hurtignakkeri og anden morsom tidsfordriv. Pris kr. 0,60.
- Nr. 153. **Den store troldman.**
Samling av 100 let utførlige tryllekort og behændighetskunster. Pris kr. 0,50.
- Nr. 154. **„Blus“.**
Haandbok for gemyttige selskapsfolk. Samling av komiske monologer til fremsigelse eller oplæsning samt digte og deklamationer til bruk i selskap o. l. 25 forskjellige samlinger. Pris pr. samling kr. 0,60.
- Nr. 155. **120 forskjellige taler,**
alvorlige og humoristiske, til alle leiligheter saasom konfirmation, forlovelse, bryllup, jubilæum etc. Pris kr. 0,60.
- Nr. 156. **Spaakort.**
52 stk. i fotal. Kr. 0,50.
- Nr. 157. **Cyprianus store drømme- og spaabok.** Pris 1 kr.
- Nr. 158. **Den gamle cyprianus.** Kr. 0,35.
- Nr. 159. **Den syngende mand.**
Danmarks bedste visebok. Ialt utkommet i 8 bind. Hvert bind indeholder 150 ældre og nyere sange (232 s.). Der er fædrelangssange, rørende kjærlighetsdigte og de glade revyviser, kort sagt, der er noget av alt. Pris pr. bind kr. 1,20.

- Nr. 160. **Tyrolerferdinands efterladte viser.**
De rigtig gamle yndede viser. Kr. 0,60.
- Nr. 161. **Glade bekjendte.**
Humoresker, monologer, deklamationer etc. til oplæsning og gjenfortælling (128 store sider). Kr. 1,00.
- Nr. 162. **Kjærlighetsbreve.**
Anvisning til at skrive kjærlighets- og friebreve etc., samt stamboks-, kjærlighets- og fødseldagsvers. Kr. 0,60.
- Nr. 163. Anvisning til at gjøre lykke hos herrerne. Kr. 0,50.
Nr. 164. Anvisning til at gjøre lykke hos damerne. Kr. 0,50.
- Nr. 165. **Landmandens dyrlægebok.**
Anvisning til at kjende og helbrede de fleste sygdommer hos heste, hornkvæg, faar og svin samt til opdrætning, fodring og fedning av disse dyr. Pris 1 kr. 25 øre.

Nyttige praktiske bøker.

- Nr. 166. **Brev- og formularboken.**
Ca. 80 anvisninger til at skrive alle slags dokumenter og breve, saasom klager, ansøkninger, kontrakter, attester, kongebreve etc. Pris 1 kr.
- Nr. 167. **Dr. Schmidts lægebok.**
Anvisning for enhver til at kjende og behandle de hyppigst forekommende sygdommer og lidelser. Paa landet og ombord i skibe, hvor man ikke altid kan have læge, har denne bok ved sine simple, prøvede raad ofte bragt lindring og tilfredshet. Pris kr. 1,25.
- For enhver, der skal reise til Tyskland, England og Amerika, og som paa 50 timer vil lære sig selv at tale det tyske eller engelske sprog uten grammatik, anbefales følgende 2 bøker:
Nr. 168. **50 timer i tysk.** Kr. 0,50.
Nr. 169. **50 timer i engelsk.** Kr. 0,50.

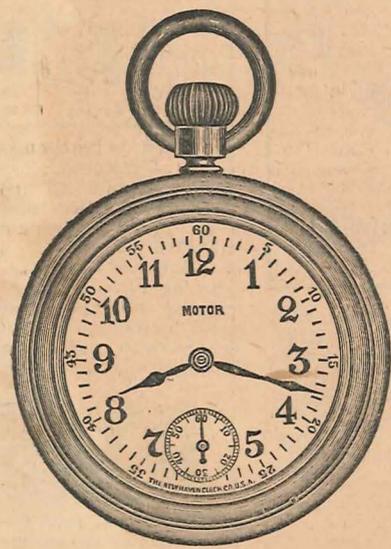
Forsendelsen sker mot etterkrav + porto.
Ordrer større end 10 kr. portofrit.
Frimerker mottages som betaling.

Bestillingsseddel til A. F. J. N. 7.

Omega-Importen,
Postbox 226 — København B.
Send mig omgaaende følgende numre:

Navn _____
Adresse _____
Poststation _____

Egte amerikanske uhre!

Trods alle krigens vanskeligheter er det lykkes os at faa hjem et parti av de anerkjendte amerikanske motoruhre til et meget billig indkjøp, og vi kan derfor atter tilbyte et godt og sikkert uhr, nu som altid **billigst i Norge.**

Dette uhr, som i god og sikker gang langt overtræffer de schweiziske og tyske uhre, er i ekte amerikansk komposition — nikkel- eller guldignende — med garantert holdbar kasse og **2 — to — aars garanti for sikker og præcis gang** leverer vi for **kun 10¹⁵** + porto og gebyr mot etterkr.

Enhver, som er avhengig av et godt og sikkert uhr, bør benytte denne anledning nu, da dette uhr ikke kan skaffes igjen før krigen er over. Saafremt uhret ikke tilfredsstiller, tar vi det med glæde tilbake og De faar Deres penge igjen.

UHRLAGERET
Box 21. .: Grubbegt. 8.
KRISTIANIA.

Bestillingsseddel.

Send mig ..... stkr. av det anerkjendte amerikanske motoruhr med garantert holdbar kasse og to aars garanti for holdbar gang à kr. 10,15 + porto og gebyr mot etterkrav. Saafremt uhret ikke tilfredsstiller, forbeholder jeg mig ret til at returnere det og faa mine penge igjen.

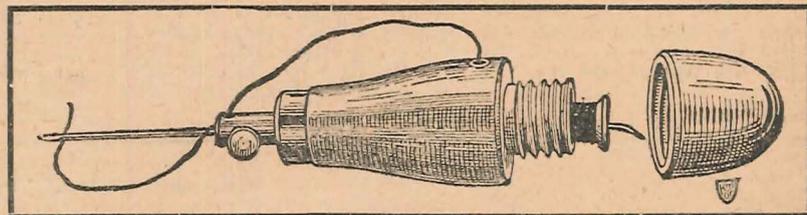
Navn .....
Adresse .....

A. F. J.

Netop ført hjem et parti av

Hulstingssylen „Aurora“,

absolut den bedste automatiske syl til reparation av sadler, sæletøi, støvler, telt og seil som er solgt her i landet. Syr som en maskine og kan brukes av alle. Apparatet leveres med bruksanvisning og traad færdig til at sy.

Pris komplet med naaler **kr. 2.60.**
Sendes overalt pr. etterkrav + porto.
Traad 50 øre pr. nøste.

Bestillingsseddel.

UHRVARELAGERET,
Grubbegt. 8, Kristiania.

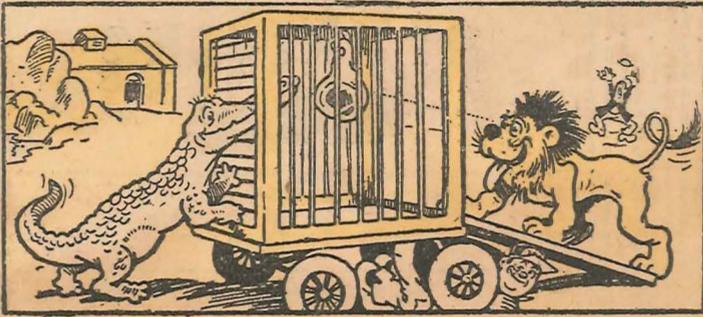
Herved bestilles ..... stkr. av hulstingssylen „Aurora“ à **kr. 2.60** + porto.

Navn ..... Adresse .....

nøster traad à 50 øre.

A. F. J.

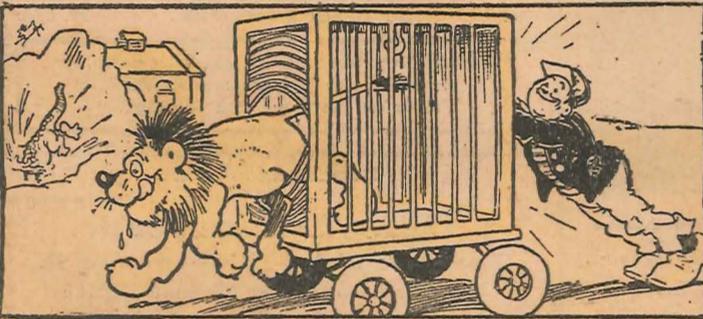
Da leven i Zoologisk have var brutt ut.

1. Det hadde været en meget uheldig dag, idet flere av vore største og mest farlige dyr var brutt ut av sine bur. Det er merkelig, men man skulde næsten tro, at slikt er smitsomt. Da man jo imidlertid ikke kan ha store dyr av den farlige slags gaaende løse omkring, — man kunde jo risikere, at de spiste pene folks smaa, søte barn, — saa stillet jeg en stor fælde op med en hel skinke til lokkemat og anbragte mig selv under fældedøren.

2. Det kan nok være at der blev rift om fælden, det vil si, det var vel ikke saa meget fælden, de kjære flygtninger var forelsket i, som den deilige, saftlige skinke. Krokodillen, der jo ikke hører til de klokkeste dyr, kunde ikke finde døren og stak derfor sin spidse snute ind gjennem tremmerne for at tilfredsstille sin lækkerstulthet, men i det samme kommer løven farende fra den anden side, saa krokodillen spærret gapet op av bare forskrækkelse.

3. Naar man nu husker paa, at krokodillen hadde sine kjæver inde mellem tremmerne, da den spærret munden op, saa kan man nok ogsaa forslaa, hvad der blev av tremmerne, — naar man da har en følelse av, hvilke mundkræfter en krokodille eier. All dette visste jeg jo ikke noget om, jeg smekket bare stolt fældedøren i, da løven var kommet igjennem, — at den ikke var længe om at vurdere krokodillens kjævestyrke, ja, det ser man paa billedet.

4. Hvem skildder derfor min forbauselse og — det vil jeg slet ikke skjule — forskrækkelse, da jeg pludselig hører en slikke sig om munden like ved siden av mig og ser den forslukne hanløve reise bårster og sende mine nydelige former forelskede blikke: Den hadde faat blod paa tanden av skinkesteken, kunde jeg se, nu vilde den uten tvil fortsætte maaltidet paa mig. Jeg liker nok middagsmat, det indrømmer jeg, men selv at være det: Nei tak!

5. Jeg betenkte mig ikke længe, men styrtet rædselsslagen avsted med det glubske uhyre i hælene. Heldigvis var jeg ikke langt fra husken, og sprang op i den. Jeg klatret som gjaldt det livet, det gjorde det nemlig ogsaa.

6. Men løven var ojsensynlig en fuldt saa dygtig klatrer som jeg, og da træets hoide jo var avgrænset, saa kunde en øvel matematiker sikkert paa sekundet si, naar jeg hadde forlatt det levendes tal, bare han kjendte træets hoide og løvens gjennemsnitshurtighet.

7. Men i farens stund blir man oplindsom, det findes der utallige eksempler paa i historien. Jeg grep husken, svinget den litt frem og tilbake i luften for at faa „drev“ i den og snurret den saa rundt ned langs stammen. Den tredje vinding tok allerede løvens næsetip.

8. Og her ser man allsaa, med hvilke enkle midler man i virkeligheten kan fange en løve, endda en særlig glubsk løve og endda en hanløve, — en almindelig barnehuske og en smule omløp i hodet, det er det hele. Ja, en dyrepasgers liv er meget indholdsrikt.

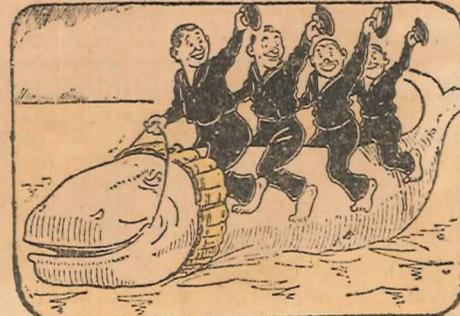
En besynderlig redning.

Fire skibbrudne sjømand betandt sig i en liten, lek baat ute paa det store hav. Baaten trak saa meget vand, at der ikke var andet at gjøre end at ta redningsbøtterne frem.

I det samme dykker en stor Gronlands-hval op av de skummende bølgjer for at ta sig en mundfull frisk luft. Det gav styrmanden en genial idé. Han bandt redningsbøtterne sammen og slyngtet dem om halsen paa hvalfisken.

Saa sa de fire sjømand farvel til den synkeferdige baat og hoppet over paa ryggen av den forbausede hvalfisk, der vilde ta sig en dukkert for at faa dem væk. Men redningsbøtterne holdt den oppe — og paa den maate kom de fire frelst i havn.

Smaapluk.

Sparsommelighet. En smeltende varm sommerdag sat far og søn paa en bænk paa boulevarden. En sælgervogn med isvaffler kom i det samme forbi.

„Jeg skulde ønske, du vilde forære mig en saadan isvaffel,“ sa sønnen til faren, „jeg er saa varm.“

„Nei, min gut,“ svarte faren, „det kan du ikke være tale om. Men vet du, hvad jeg vil gjøre? Jeg vil fortælle dig en spøkeshistorie, som kan faa det til at løpe dig koldt nedover ryggen.“

Manden (formaner en stor bulldog): „Husk nu paa, Hektor, idag er det en kjøttløs dag!“

Fru Hannibal sat taalmodig oppe en lørdag aften og ventet paa sin mand som var ute for at more sig litt med vennerne, saaledes som han hadde for vane denne aften. Da det blev sent, endnu senere end ellers, gikk hun resolut bort paa politistationen:

„Er hr. Hannibal her?“

„Nei,“ svarer den vakthavende, „men var saa god at sitte ned! Vi venter ham hvert oieblik!“

Paa en privatbane i Tyskland.

En reisende (til konduktoren): „Der beforders vel ikke soldater med denne bane?“

Konduktoren: „Jo, av og til.“

Den reisende: „Naa, da forstaar jeg bedre, at krigen varer saa længe.“

En distraill professor var engang paa en malerisamling. Ved et tilfælde passerte han et speil og saa deri sit eget billede. „Besynderlig,“ mumlet han ved sig selv, „det ansigt forekommer mig saa kjendt? Men jeg maa vel ta feil.“ Dermed gikk han til det næste billede.

Den medfølede dame: „Og saa har De mistet et ben?“

Soldaten: „Ja, frue!“

Damen: „Stakkars ven! Vil De ha et eple?“

Et enestaaende tilbud!

Som reklame for vort store aarlige bokutsal, der nu er paabegyndt, u sender vi i 14 dage Nordens største og kostbareste pragtverker omtrent

GRATIS!

Alle og enhver,

der inden **14 dage** indsender den **rigtige** løsning paa h o s t a a e n d e bokstavgaade, vinder **2 (to)** av de her nævnte 6 store og pragtfulde bokserier for **kun 6 kr.** Hver av bokseriernes værdi andrager **fra 20 til 100 kr.** De bestillinger, forlaget **først** mottager, faar de **bedste præmier.** Vi anmoder derfor alle bladets læsere om hurtigst mulig, **helst omgaaende,** at indsende løsningen, der er navnet paa **en berømt norsk søhelt.** Man løser opgaven bedst ved at flytte om paa bokstaverne, indtil det rigtige navn fremkommer.

Vor Garanti!

Som bevis for, at dette tilbud, hvor utroligt det end lyder, **ikke** er humbug, avgiver vi følgende garanti:

- 1) Det er hele **2 (to)** av de her nævnte **6 bokpræmier,** De vinder, saafremt De inden **14 dage** indsender den rigtige løsning paa bokstavgaaden.
- 2) Der vil **ikke** blive tilsendt Dem andre bøger end dem, der er nævnt i denne annonce.
- 3) Forinden bøgerne avsendes faar De en **skriftlig** meddelelse om, hvilke serier, De har vundet.
- 4) Er De **utilfreds** med bøgerne, kan disse paa forlagets regning returneres, og de 6 kr. bliver Dem **tilbagebetalt.**
- 5) Bøgerne er nye og feilfri.
Bokpræmierne sendes **pr. efterkrav,** og med hver pakke medfølger **gratis** forlagets bokenkatalog med fortegnelse over stærkt nedsatte bøger. Eventuelle bestillinger herefter er dog en ganske **frivillig** sak.

Præmieopgave.

T	R	O
S	O	L
K	E	J
D	N	D

PRÆMIE-KUPON

indsendes direkte til

Nordisk Bibliotheks forlag,
Valdemarsgade 10. ☎ København B.

Løsningen paa præmie-opgaven er:

Da jeg herved rigtigt har løst opgaven, har jeg vundet **2 (to)** av de her i annoncen nævnte 6 bokpræmier for **kun 6 Kr.,** der bedes taget pr. efterkrav ved bøkernes modtagelse. Forinden disse sendes mig skal forlaget dog **franco** sende mig skriftlig meddelelse om, hvilke bokpræmier jeg har vundet, og er disse ikke tilfredsstillende, har jeg ret til, **mot fuld godtgjørelse,** at sende dem tilbage.

Navn _____

Adresse _____

Byens navn _____

(Husk at skrive tydelig og ikke mangelfuld adresse.)

Fortegnelse over Præmierne.

1. Præmie.

EUROPAS RÆDELSDAGE

Verdenskrigen i tekst og billeder.

Skrevet av fremragende skandinaviske og utenlandske forfattere.

Ca. 20 kjempebind.

Utkommer med 1 bind ca. hver anden maaned.

Pris 100,00 kr.

2. Præmie.

KNUT HAMSUN: SAMLEDE VERKER

10 bind.

Bokladepris 34,00 kr.

3. Præmie.

BJØRNSTJERNE BJØRNSEN SAMLEDE VERKER

10 bind.

Bokladepris 25,00 kr.

4. Præmie.

JONAS LIE: SAMLEDE VERKER

10 bind.

Bokladepris 25,00 kr.

5. Præmie.

HENRIK IBSEN: SAMLEDE VERKER

10. bind.

Bokladepris 20,00 kr.

6. Præmie.

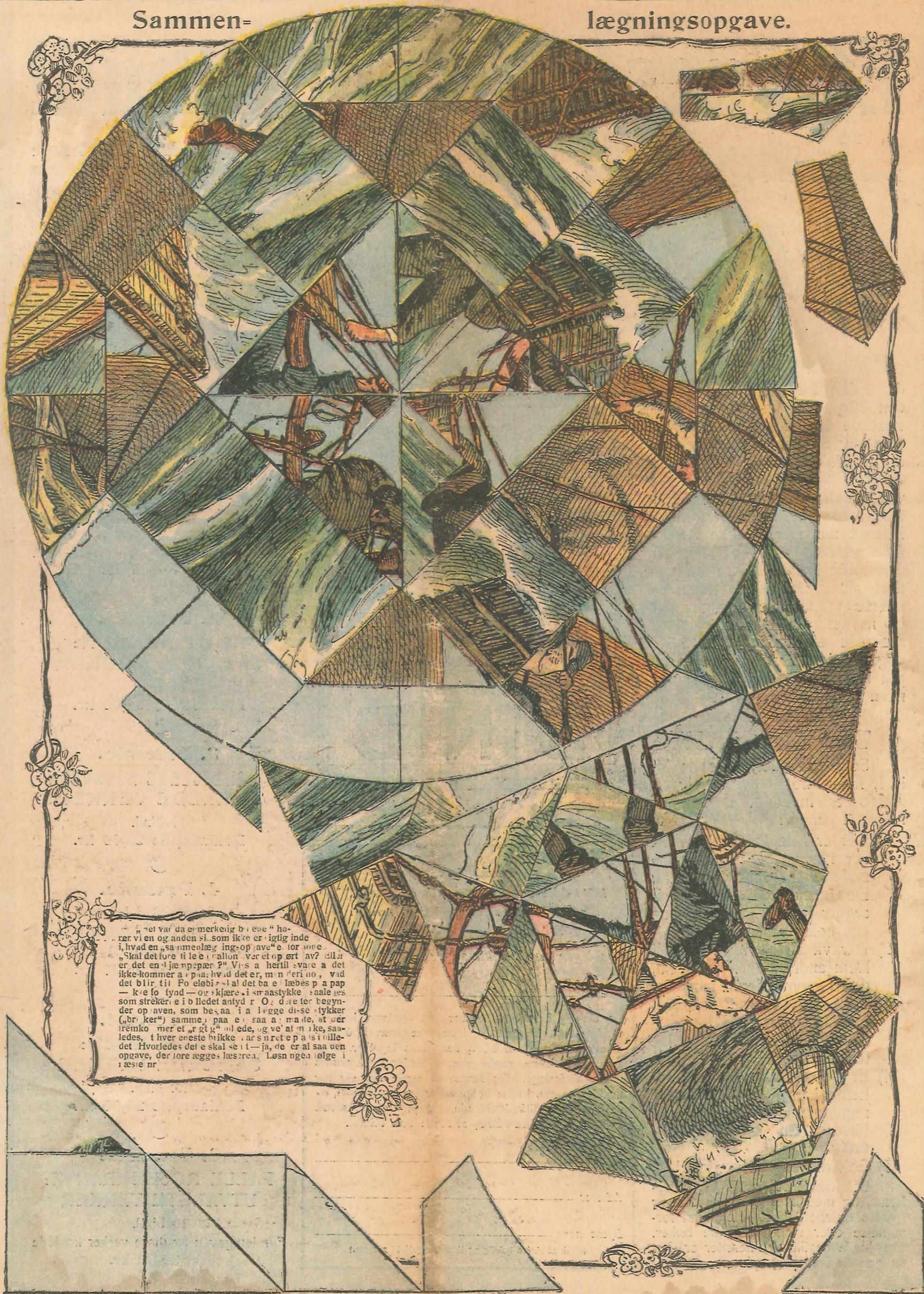
PALLE ROSENKRANTZ: UTVALGTE VERKER

10 bind.

Forsteutgaven av disse verker kostede ca. 35,00 kr.

Sammen-

lægningsopgave.

... det var da et mærkelig bilde " hør-
 rer vi en og anden si, som ikke er rigtig inde
 i, hvad en samlespilsopgave er for sig
 "Skal det fore til en rullon, ver et op art av? Ell
 er det en jænpeper?" Vi sa hertil svare a det
 ikke kommer a paa, hvad det er, men deri no, vad
 det blir til. Fo eløbi - tal det ba e læbes p a pap
 - k e fo tynd - og skjære. I smaa stykker saale res
 som stréker, e i b lledet antyd r O: dere ter begyn-
 der op aven, som be sa a i a legge disse stykker
 („br ker") samme, paa e sa a a made, at der
 fremko mer et „rigt" bilde, og ve' at m ike, saa-
 ledes, t hver eneste bilkke ar snret e p a si bilde-
 det. Hvorledes det e skal se t - ja, de er al saa oen
 opgave, der fore agges læsrea. Løsn ngea følge i
 i æste nr